

W.E. JOHNS

BIGGLES NÁVRAT VELBLOUDÍCH STÍHAČEK

rio sport
press

W.E.Johns

Biggles

Návrat velbloudích stíhaček

W. E. Johns © GP Agentur Bratislava 1992

Illustrations © Eva Hochmanová-Burianová & Ostrov 1992

Předmluva

Hrdinové vzdušných bitev

Kapitán letectva Jakub Bigglesworth je sice postava smyšlená, ale přesto by ho bylo možno najít za velkých dnů v letech 1917 a 1918, kdy vzdušné boje byly na denním pořádku a letecké souboje vzácným uměním, v kterémkoli oddílu anglického letectva. Tento Bigglesworth nebo Biggles, jak mu zkráceně říkali, je ztělesněním letců mnoha jmen, přece však představuje ducha anglického válečného letectva – smělého a nesmiřitelného v boji i bezstarostného v životě na letišti.

Čtenářům, kteří neznají poměry, jež byly pod modrou oblohou Francie v posledních dvou letech světové války běžné, snad bude připadat neuvěřitelné, že by tolik úžasných dobrodružství mohl zažít jediný člověk; v oněch letech tak bohatých na události však každý den, ba každá hodina přinesly nám vojákům u letectva nějaké dobrodružství. Když jsme usedli do kabin svých letadel a zahřívali motory pro nějakou „přehlídku“ za ranního kuropění, nikdo z nás nemohl vědět, co mu přinese večer a zda se ho vůbec ve zdraví dožije.

A zase se nám může zdát neuvěřitelné, že by se jediný muž mohl zaplést do tolika krkolomných dobrodružství a že by je přece jen šťastně přežil. Na těchto pochybnostech je trocha pravdy; vždyť většinu pilotů světové války dříve či později postihl neodvratný osud leteckého bojovníka. Sám se často divím, jak mohli mnozí z nás onu válku přežít, třebaže mezi námi byli letci, kteří, jak se zdálo, byli učiněnými kouzelníky. William Bishop, eso britských válečných letců, René Fonck, vynikající francouzský letec a král vzdušných bojů, německý letec Ernst Udet a mnozí jiní bojovali ve stovkách vzdušných bitev a přežili tisíce hodin smrtelného nebezpečí. Piloti, jejichž jména vůbec nejsou známa, prokázali neuvěřitelná hrdinství, a kdyby všichni měli být vyznamenáni za udatnost, nosily by vytoužený kříž královny Viktorie stovky anglických válečných letců.

Prapodivné rozmary paní Štěstěny nejsou nikde tak zjevné jako u letců. Lothar von Richthofen sestřelil čtyřicet Britů a zabil se při obyčejném přespolním letu nedlouho po válce. Francouzský vítěz v

pětačtyřiceti leteckých soubojích Nungesser se utopil. McKeever, kanadský vítěz ve třiceti leteckých bitvách, se zabil v automobilu, když dostal smyk. Kapitán Jock McKay z mé letecké perutě prodělal ve zdraví tři léta válečné služby, načež byl zabit krátce před uzavřením příměří roku 1918 ranou z protiletadlového děla. Poručík A. E. Amey, který prodělal svůj první a zároveň poslední letecký boj po mém boku, nestačil ani obléci svůj letecký oděv! Já sám jsem se z výšky dvou tisíc metrů stočil ve vývrtce k zemi bez řízení, ale jsem dosud živ, takže mohu o této příhodě vyprávět.

A kdyby se snad nějaký pochybovač domníval, že i zde silně přeháním, řeknu mu, že při líčení leteckých soubojů přehánět téměř nelze. Strašlivá rychlost, s níž jsme prováděli „psí zápasy“ s jednotlivými letadly, která se překvapivě vynořovala odkudsi z neznáma a mohla v řídkém vzduchu zase zdánlivě zmizet, to všechno bylo tak úžasné, že se to prostě nedá popsat. Je nad mé síly vyjádřit pocity letce, který se vznášel mezi jinými desíti či dvanácti letadly, kroužil, letěl kolmo vzhůru nebo zas jako kámen padal dolů ve změti čar, které kreslily dráhy kulometných střel. Nedovedl bych přehánět tu strašnou hrůzu při pohledu na dvě letadla, která se čelně srazila ve vzdálenosti několika metrů od nás. Musela by se vytvořit nová slova, abych dovedl vyjádřit nervové vypětí, jež v nás vyvolal pohled na některého z našich letců, který se ve smršti plamenů řítil k zemi. Jen málokdo z diváků se tehdy pokusil takovou podívanou popsat. Lépe by bylo na to zapomenout.

Nijak ani nepřekvapuje, že tenkrát docházelo k mnohým podivným nehodám, které do raportů o vzdušných bojích nikdo nikdy nezapsal, ale o nichž si letci ustrašeně šuškali ve zšeřelém koutě hangáru, kde jsme čekali na rozkazy, abychom vzlétli, nebo na opozdilce, až se vrátí domů. Tak třeba vytáhlý jihoafrický pilot H. na letadle Sopwith vešel do hangáru bledý jako křída a řekl mi, že právě omylem sestřelil jednu anglickou stíhačku. Byla to vina pilota oné stíhačky, protože se ve své hravosti, snad z pouhého rozmaru či radosti ze života, kolmo vznesl nad Afričanovo letadlo. Letec H. mi řekl, že začal okamžitě střílet, jakmile jen spatřil stín letadla, a teprve pak se otočil a zahlédl anglické červené, bílé a modré kruhy. Ale to už bylo pozdě. To už sáhl na spoušť kulometu a vypálil dávku pěti střel. Předtím nastřílel stovky ran na nepřátelská letadla, aniž z nich některé zasáhl, teď však z anglické stíhačky okamžitě vyšlehly

plameny. Afričan se mě ptal, zda to má ohlásit, a já jsem mu řekl, ať už jsem pravdu měl nebo ne, aby to nehlásil, protože naši nešťastnou stíhačku už nic na světě nemůže zachránit. Pilot H. potom brzo odešel na západ.

A jak to bylo s dalším pilotem, který dodnes slouží v anglickém letectvu? Byl napaden belgickou spojeneckou stíhačkou. Po celých deset minut se jí snažil uniknout, ale pak se rozhořčeně obrátil a Belgičana sestřelil. Za tento čin se málem dostal před válečný soud. Skoro každý z nás vyslechl příběh, který vyprávěl Němec Bolcke. Ten kdysi potkal britské letadlo s mrtvou posádkou na palubě, které uhánělo ve svém příšerném letu rovnou do mraků. Při jedné příležitosti sestřelil stíhačku, která se dostala do příšerné vývrtky, přičemž z ní pozorovatel vypadl za německými a pilot za britskými zákopy. A jak to bylo s letadlem R.E.8, které bez nehody přistálo za našimi zákopy a na jehož sedadlech byli pilot i pozorovatel nalezeni mrtví? Letoun R.E.8 byl stroj, s nímž bylo téměř nemožné dobře přistát!

René Fonck sestřelil jednou německé letadlo, z něhož vypadl pilot. Pilot i letadlo se propadli rovnou mezi řadou anglických letadel Spad, aniž se jediného z nich dotkli. Onen německý pilot se jmenoval Wissemann a předtím už sestřelil francouzského letce Guynemera, Fonckova přítele a slavného kolegu, jenž Fonck to tenkrát nevěděl. Taková shoda okolností opravdu stojí za pozornost. Jiný znamenitý letec, Madon, napadl kdysi německé dvoumístné letadlo rovnou zpredu, což byl jeho neobvyklý způsob boje. Kulka srazila Němci z nosu letecké brýle a strhla je do vzduchového proudu, kde začaly vířit. Madon je zachytil do drátů svého letadla a přinesl je domů. Když Angličan Warneford sestřelil Zeppelin, kdosi z posádky hořící vzducholodi vyskočil, letěl asi 60 metrů, načež prorazil střechu jednoho kláštera a dopadl na postel, z níž krátce předtím vstala jeptiška! Prežil to, a tak mohl svůj zázračný příběh vyprávět. Není pochyb o tom, že tato příhoda daleko překročila meze, za něž by se neodvážil ani nejsmělejší romanopisec. A přece mi to vyprávěli sami svědci té události nedlouho poté, co byli dopraveni do zajateckého tábora, v němž jsem byl i já. I oni sami uznávali, že je to historka, jíž se dá těžko věřit.

Jednou se stalo, že Pat Manley „ztratil vrtuli“. Aby čtenář, který se nevyzná v letecké hantýrce, pochopil, co znamená „ztratit vrtuli“,

dodávám na vysvětlenou, že mu vrtule neupadla ani se nezlomila. Znamená to, že se vrtule přestala otáčet.

Pat Manley a Swayze byli kamarádi, kteří se dali zapsat k pěchotě a potom se dostali do Francie s kanadským plukem. Byli oba téhož dne raněni, dopraveni každý do jiné nemocnice, a tak spolu ztratili kontakt. O rok později se Pat ve svém bitevním letadle značky Bristol potloukal nad zákopy, když uviděl jiné letadlo Bristol letící při zemi a za ním mračno nepřátelských letounů. Pat přiškrtl motor a sklonil nos svého stroje do strmého letu k zemi, aby se k této společnosti připojil. Byl však příliš daleko, a tak jen viděl, jak se druhý bristol na poli pod ním roztránil. Pat pochopil, že by si neposloužil, kdyby se dlouho ochomýtal kolem svých nepřátel, a tak se právě chystal k návratu do bezpečnějších nebeských výšin, když náhle ztratil vrtuli. Protože však byl příliš nízko, a nemohl ještě víc klesnout, aby vrtuli roztočil, nezbývalo mu než přistát nedaleko místa pádu, právě včas, když Swayze vylézal z trosek. Tak byli oba přátelé během jedné minuty zajati na témže letišti ve Francii.

Z další příhody vyplývá, co všechno se v těch dobách mohlo stát pilotovi. Příhodilo se to, tuším, Carterovi, který mi ten příběh vyprávěl. Byl tehdy pilotem anglické stíhačky typu Sopwith, jimž se v Anglii říkalo „velbloud“. Když jednoho dne uviděl pochodující oddíl nepřátel, k smrti se vylekal a vyděsil se tak, že se od nich nemohl odtrhnout.

Nějakou dobu se bavil tím, že na ně pouštěl své desetikilové Cooperovy bomby, a když se toho nabažil, spustil se níž a začal do nich pražit z kulometu. Byl tou kratochvílí natolik zaujat a tak se bavil šílenými posunky prchajících nepřátel, kteří se chtěli zachránit, že dočista přehlédl telegrafní tyče, jež vroubily cestu, jak už to bývá, v celém jejím klikatém běhu. Na začátku ‚svíčky‘ tady narazil na dráty a spolu s několika vyrvanými telegrafními tyčemi je vzal s sebou, jenže takový let neměl dlouhého trvání. Byla velká škoda, že tyče nemohl vzít až domů, aby své kolegy trochu pobavil. Jeho ‚velbloud‘ totiž na takovou práci nebyl stavěný, svého strašidelného nákladu se zbavil a natáhl se jak široký tak dlouhý.

Pak se situace poněkud změnila, neboť dřívější Carterovy oběti se nyní začaly bavit samy. Vojáci ho chtěli pažbami pušek rozmlátit na kaši, což bylo vlastně zbabělé počínání a čemuž zabránil až příchod vyššího důstojníka.

Carter byl dopraven do téže nemocnice jako vojáci, které zranil, a tam s ním po celou dobu zacházeli tak, že je lépe si to představit než popisovat.

Ve vyprávění takových příběhů bychom mohli pokračovat až donekonečna. Tyto příhody však snad stačí k důkazu, že aspoň ve vzduchu bývá skutečnost daleko podivnější než spisovatelova fantazie.

Mnohé příhody připisované Bigglesovi se skutečně udaly a ve své podstatě jsou pravdivé. Ti, kdož se zabývají dějinami letectví, si je mohou snadno ověřit.

Nakonec doufám, že četbou těchto stránek se mladší generace leteckých bojovníků může naučit leccemu z uskoků této profese a zároveň se dozvědět, jaké pasti a léčky mohou neopatrného pilota zničit. Téměř se obávám, že mnohá naučení, jichž se nám tehdy ve tvrdé škole války dostalo, jsou dnes v mírových dobách zamlžena teorií. Jsem přesvědčen, že při leteckých bojích má jeden týden válečné zkušenosti stejnou váhu jako celý rok mírového výcviku. V míru se letec může dopustit omylu, a přece zůstane naživu. Dokonce se o svém omylu ani nedozví. Dopustí-li se však téhož omylu za války, zemře. A pokud má toho dne velké štěstí a přežije, zapamatuje si svou chybu tak dobře, že se jí už nikdy nedopustí.

Žádný letecký nováček nemůže říci, jak by si počínal, kdyby poprvé zaslechl mlaskavé zvuky kulek, které mu prorážejí letadlo. Za tohoto zvuku mladí chlapci zešedivěli a starým otrlým mazákům vysychalo v hrdle.

Na těchto stránkách se čtenář občas setká s některými výrazy souvisejícími s taktikou leteckých soubojů, které laikovi mohou připadat podřadné. Dočte se například, že se letec „dostal do slunce“. Člověk, který nikdy nelétal, sotva může pochopit, co to znamená, nemůže vědět, jak nemožné je sledovat, co se děje ve směru proti slunci, zvláště když se slunce schyluje k obzoru a letec směřuje na západ. Letíme-li přímo proti zapadajícímu slunci, je to vždycky nepříjemné, jestliže však upíráme zrak do oslnivé sluneční záře při vědomí, že se odtamtud může v každém okamžiku vyrojít celá letka d'áblů věštících smrt, je to opravdové utrpení.

Letadlo je ve vzduchu velice malé a mnohdy je lze sotva spatřit. Jsme-li dole na zemi, bývá to především hukot letadla, který upoutává naši pozornost, a nebýt onoho nenapodobitelného zvuku,

ani bychom si mnohého letadla nepovšimli. Ve vzduchu však řev našeho vlastního stroje přehluší každý jiný zvuk, a proto letec, chtěli zjistit přítomnost jiného letadla, je závislý jedině na svém zraku. Čteme-li o leteckých soubojích, musíme mít tuto skutečnost stále na paměti.

V dobrodružstvích, která následují, se zmiňuji také o protiletadlových dělech. Těm se v Anglii přezdívalo archie, což je zkrácená podoba křestního jména Archibald. Vzniklo to tak, že protiletadloví dělostřelci ve Francii a v Anglii při střelbě na letadla s oblibou z legrace říkali:

„A že ne, Archibalde?“

Tak vyjadřovali své pochyby, že se strefí. Tato děla sice někdy cíl zasáhla, když se toho člověk nejméně nadál, ale celkem vzato víc štěkala než kousala. Za světové války se však používala na celé západní frontě od Severního moře až k hranicím Švýcarska. Na jejich střelbu si každý zvykl, každodenním úkolem letců však bylo se jim vyhýbat. Po čase je přestali vnímat i sami letci, ledaže šlo opravdu do tuhého.

W. E. J.

Kapitola první

Láhve místo bomb

Algy vrazil do důstojnické jídelny 266. letky, jako když ho někdo honí.

„Biggles, slyšíš!“ křičel celý rozčilený, „viděl jsi už Duneville?“

„Neviděl. A co vyvádí? Běhá snad dokolečka nebo na sebe skládá odrhovačky?“ odpověděl Biggles lhostejně a zdvihl oči od jakéhosi pěkně ohmataného papíru.

„Myslím ty balóny,“ pokračoval udýchaný Algy.

„Uklidni se, chlapče! Jaképak balóny?“ zpozorněl náhle Biggles.

„Jsou tam tři – tři takové ty hnusné jitrnice, všechny pěkně vedle sebe,“ hlásil Algy, „a jedna z nich má vespod dva koše,“ dodal pomstychtivě.

„No dobře, a co s tím mám jako já společného?“ namítl Biggles chladně.

Algy na něj zůstal zírat v rozpacích.

„No já,“ zakoktal se, „já – já myslel, že ty by sis právě na té jitrnici pěkně smlsnul – ty a taky Wilkins od 287. letky.“

„A proto ses do nich nepustil sám?“ namítl Biggles s jistou jízlivostí.

„Jo, proto – a pak ...“

„Jdi do háje, chlapče!“ skočil mu Biggles netrpělivě do řeči. „Nehraj to na mě! A co dál?“

„Nad těmi balóny kroužilo deset Fokkerových trojplošníků,“ dodal Algy neochotně a s poněkud rozpačitým úsměvem.

„Ale jdi! A ty ses nechtěl s takovou maličkostí jako jsou balóny zdržovat, že jo?“ poznamenal Biggles káravě a poněkud se zamračil.

„Tak si tam leť sám a práskni do nich – vždyť tam ještě jsou,“ nedal se odbýt Algy. „Jestli myslíš ...“

Venku náhle zastavil automobil a z něho vystoupil plukovník Raymond od velitelství peruti. Vesele pokynul přítomným důstojníkům. „Kdepak je major Mullen?“ ptal se plukovník, vypadaje, že velice chvátá.

„Není na startovací dráze, pane plukovníku?“ odpověděl otázkou Biggles.

„Neviděl jsem ho tam,“ řekl plukovník. „Ale proč sem skutečně jedu – abych se vás zeptal, jestli jste už viděli – tu ...“

„Tu podívanou u Duneville?“ zeptal se Biggles, jako by se nic nedělo.

„Takže jste to už viděli?“ zpozorněl plukovník.

Biggles rázně zavrtěl hlavou.

„Ne, já jsem to neviděl,“ zapíral, „a kromě toho si to ani nepřeju vidět. Nevidím v tom nic rozumného, spalovat benzín jen pro takovou podívanou.“

„Ach tak, tak tedy půjdu k 287. letce, ti jsou ochotnější,“ řekl plukovník zklamaně.

„Okamžik, pane plukovníku,“ rozmyslel se náhle Biggles, když už plukovník došel ke dveřím. „Jakápak je teď cena za sestřelení jedné takové jitrnice?“

„Třídenní dovolená do Paříže a volná jízdenka,“ řekl plukovník pohotově.

„Tak to řekněte Wilkinsovi, ten by ji potřeboval,“ zubil se Biggles. „Ten se daleko líp vyzná v tom, co se dá v Paříži dělat, než já.“

„Já si přece nenechám protrhnout ušní bubínky pro nějaké tři dny dovolené v Paříži,“ dodal Biggles, když se za plukovníkem zavřely dveře. „Do toho by se pustil leda tak nějaký šílenec. Nehledě na ty Huny na obloze, vsadím se, že země kolem těch balónových navijáků je tak hustě poseta děly, že byste nemohli udělat ani krok, abyste na nějaké nenarazili.“

A kdyby se někdo pokusil dostat se až blízko k nim, bude to ve vzduchu tak bouchat šrapnely a všude bude samá ohnivá cibule, že by člověk musel letět podle kompasu, aby se z toho vůbec dostal. Kdepak! To není nic pro mě!“

Kdyby tam nebyly ty fokkery a ti dělostřelci, tak by to nebylo tak těžké, že ano?“ navázal poněkud nervózně Henry Watkins, jemuž říkali profesor.

„Myslím, že ti to leze na mozek!“ odsekl mu Biggles. „Copak bys nám radil podniknout? Abychom tam zalítli a požádali je, aby odtud laskavě malinko vypadli? No tak tam leť, kamaráde, já tě přece nebudu zdržovat!“

„Nějaký způsob se přece musí najít,“ trval na svém Henry.

„No dobrá, tak vytáhni svůj blok a vypracuj plán,“ vybídl ho Biggles.

„Počkej, já dostal nápad!“ vykřikl náhle vzrušeně Henry.

„Vsadil bych se, že jo,“ odpověděl posměšně Biggles.

„Poslechni, Biggles! Už jsi někdy foukal do prázdné láhve?“ vyptával se Henry a vzepřel se v židli.

„Jestli jsem foukal do prázdné láhve? Hergot, proč bych takovou pitomost dělal?“ vyrazil ze sebe Biggles udiveně.

„Já myslel dřív, ještě jako kluk, když jsi chodil do školy – jestli jsi foukal přes hrdlo láhve, ze které byla vytažena zátka?“ vysvětloval Watkins.

„Jo, ty myslíš, jako abych se přesvědčil, jestli v ní nic nezůstalo?“ napadlo Bigglese.

„Ale ne, ty osle, aby to prostě hvízdalo!“ odsekl znechuceně Henry.

„Ale krucinál, proč bych vlastně měl chtít, aby prázdná láhev hvízdala?“ nechápal stále ještě Biggles. „Snad proto, aby zahvízdala na další plnou láhev?“

„Ale ne, ty troubo!“ zařval netrpělivě Henry. „Jenom proto, aby hvízdala!“

„Ty jseš ale vrták – já to vždycky věděl!“ prohlásil znechuceně Biggles. „A teď mi laskavě řekni, co to má společného s tím balónem!“

„Poslechni, ty křene,“ začal Henry rozčileně vykládat, „když jsem byl v letecké škole ...“

„Tys byl taky v letecké škole? A k čemu, prosím tě?“ odsekl Biggles s posměšným údivem.

„Přál bych si, abys mě nepřerušoval,“ zavrčel vztekle Henry. „Když jsem byl tedy v letecké škole v Thetfordu, přiletěl tam jakýsi blázen z Narborough takhle na Hod boží vánoční a shodil prázdnou láhev z výšky asi tři tisíc metrů.“

My nevěděli, že je to láhev, mysleli jsme, že na nás padá celá obloha. Nejdřív ta láhev hvízdala, pak vřeštěla, pak zase ...“

Henry s výrazem bezmocnosti vymrštil ruce nad hlavu.

„Ten kravál se prostě nedá popsat! Ta láhev totiž nadělala víc kraválu než dvacítká stopatnáctikilových bomb. Takže můj nápad je následující: když dovede jedna láhev nadělat tolik kraválu, pomyslete jen, kolik kraválu nadělají dvě nebo tři tucty lahví najednou!“

Biggles v tu chvíli začal docela vážně poslouchat.

„Dám na to krk, že dělostřelci zalezou jak krysy, až tahle hromádka začne šveholit. Němci se rozběhnou do děr jako králíci, které honí jezevčík.“

„Já jsem pro!“ ožil náhle Biggles. „Dáme se do toho, kamaráde!“

„Kolik letadel můžeme vzít nahoru?“ zeptal se věčně Henry.

„Devět,“ rozhodl Biggles.

„Osm,“ opravil ho MacLaren, „moje letadlo je v opravě, dávají mi novou pneumatiku.“

„Jdi někam!“ rozčílil se Biggles. „S tímhle nám nevyklouzneš, Macu. Budeš startovat třeba na holých obručích, když se jinak nemůžeš odlepit. Poletí jich devět a basta! Jdeme, Henry!“

„Dobrá, takže my všichni tam zalítáme v největší výšce nad zemí, a šest letadel pak poletí za fokkery,“ vysvětloval ještě Henry.

„Frontu přeletíme, řekněme, u Hamelu, takže nás Němci neuvidí. No, a teď počítejte, že každé z těch šesti letadel bude mít devět lahví. Počítejte, to je čtyřiapadesát lahví. Svážeme je za hrdla kouskem motouzu, ale tak, aby byly volné, ale zase aby se daly pohromadě zvednout a shodit s paluby společně. Můj plán je tedy následující:

Všichni jsme přeletěli frontu u Hamelu a blížíme se od německé strany k balónům. Prvních šest letadel letí vpředu, hodí svůj náklad lahví přes palubu, až poletí kolem balónů, a potom odletí střemhlav domů pod německými fokkery.

Ty fokkery sice můžou sletět taky dolů, ale my je můžeme zahnat na útěk. Jestliže se budou chtít pokusit, aby nás dostali, musí vyletět vzhůru. Jenže ty fokkery budou určitě pronásledovat našich šest letadel, takže se od svých balónů vzdálí a nám tím usnadní situaci.

Až ty láhve začnou zpívat svou píseň, každý dělostřelec dole na kilometry daleko si bude myslet, že se na něj řítí celá obloha, a zaleze do nejbližší díry.

Tím se úplně vyčistí cesta pro ostatní tři letadla, která budou vysoko ve vzduchu. Ta se pak vrhnou na ty jitrnice – jedna jitrnice na každé letadlo – a měla by je sundat dřív, než Hunové zpozorují, co se nahoře děje.

Němci nebudou pro hluk těch lahví naše tři letadla slyšet. Tak jak se vám to líbí?“ skončil Henry vítězoslavně svůj názorný výklad.

Biggles se na řečníka podíval pochvalně.

„Pojďme, mládenci!“ vyzval všechny, vyskočil a vyrazil ke dveřím. „Pojďme si naplnit kulometné pásy zápalnými střelami!“

Zápalnými střelami mýnil Biggles druh zápalných nábojů, které se za světové války užívaly jen při útocích na balóny. Bylo zakázáno používat je pro jiné účely a pilot, který měl ve svých kulometných

pásech zápalné náboje, musel u sebe mít písenný rozkaz svého velitele, kde bylo výslovně řečeno, že letí na balóny. Jen tak mohl být uchráněn před trestem, případně i před trestem smrti, pokud by byl s těmito nezákonnými střelami v letadle zajat.

„Počkej ještě chvílku! Kdo a co bude přesně dělat?“ volal za ním Mahoney. „Ujasněme si všechno před startem!“

„Algy, náš profesor a já budeme střílet, a zbývající letci povevou ty láhve,“ odpověděl Biggles na odchodu. „Algy by měl dokázat sestřelit balón, když nic jiného zasáhnout nemůže. Pojd'me, vezměte si nejdrív láhve!“

Město Hamel celé rozstřílené od granátů se ocitlo pod nimi. Devět velbloudů letělo v letovém útvaru zvaném střecha ve skupinách šesti a tří letadel. Tři byla vespod, hřměla přes zákopy a neustále mířila ven na nepřátelská území. Za několik minut nato začala zahýbat širokou zatáčkou dokola tak, aby se dostala za Duneville a za německé balóny.

Biggles vedl a stále se rozhlížel přes mihotavé záblesky vrtulových křídel. Když pak jeho oči konečně v dálce zahlédly velkou formaci nepřátelských trojplošníků, spokojeně zavrčel.

Podíval se přes rameno, zamával křídly svého letounu a poněkud změnil kurs, aby se dostal přímo mezi slunce a nepřátelská letadla.

Jeho orlí oči bedlivě zkoumaly ovzduší pod fokkery. Ach, tamhle jsou ty balóny, a z téhle výšky vypadají jako tři obrovité rozrostlé hříbky na pozadí země.

Bigglesovy oči se zdvihly k fokkerům a spustily se z nich, až když vzdálenost mezi nimi a jeho letadlem činila necelé dva kilometry. Potom Biggles zdvihl paži nad hlavu, což bylo předem ujednané znamení pro zahájení útoku.

Šest horních letadel se ihned stočilo doprava a sletělo střemhlav směrem k nepřátelským balónům.

Algyho měl Biggles na jednom konci křídla, profesora na druhém. Otočil se poněkud doleva a potom zase nabral svůj původní kurs, aby se podíval, jak poletí láhve přes palubu. Brýle si posunul na čelo a s tichou radostí zamával křídly na oněch šest velbloudů, pronásledovaných německými fokkery. Chlapci ve velbloudech totiž začali zdvíhat svůj podivný náklad přes palubu.

„Krucipísek! To je největší psina, jakou jsem kdy v životě viděl!“ pochvaloval si Biggles a spokojeně se chechtal.

Šest letadel, za nimiž stále ještě letěly fokkery, se mezitím proměnilo v pouhé skvrnky na obloze, daleko a hluboko pod nimi. Biggles sklonil letadlo do strmého letu směrem k balónům, levici zdvihl nad hlavu a pak postrčil řídicí páku úplně vpřed.

* * *

Velbloud se postavil na nos a s velkým rachotem uháněl střemhlav, až se mu rozdrncely výztužné dráty. Těsně za ním letěl Algy a profesor. Zdálo se, že se jitrnice vznášejí směrem k nim, vypadalo to, jako by jim letěly naproti. Obloha byla přitom čistá, nehyzdila ji ani jediná rána z protiletadlového děla. Profesorův plán byl účinný.

Biggles si vzal na mušku prostřední jitrnici a uchopil držadlo svého kulometu.

Ve vzdálenosti jednoho sta metrů vyrazily z dvouhlavňových Vickersových kulometů v motorovém krytu Bigglesova letadla dva chvosty oranžových plamenů. Na nestvůrné balónové pytle se začalo sypat olovo.

„Dostal jsem ho!“ řekl si pro sebe Biggles spokojeně, když z boku jeho oběti vyrazil chuchvalec černého kouře.

Biggles ještě o zlomek vteřiny prodloužil svou palbu, pak se vytáhl do strmé svíčky a přitom se podíval dozadu. Z hrdla mu vyrazil vítězoslavný výkřik, ale vzápětí jako by se jeho radost zmrazila. Dvě ze tří jitrnic padaly v plamenech na zem, třetí však byla stále ještě bez úhony. To ale nebyl důvod k dlouhé rozmrzelosti.

Profesor zřejmě svůj balón netrefil a obrátil se nazpět, aby útok opakoval. A když pak Biggles viděl, jak plamen olízl také bok třetího balonu, radostně se zazubil.

Vzduch kolem něho zároveň trhaly plameny výstřelů a obláčky kouře. Biggles si to střemhlav namířil směrem k zákopům, díval se však starostlivě kupředu a rozhlížel se po německých fokkerech. Vtom se objevilo všech deset letadel, která se vracela z pronásledování, před ním.

„Tohle už nebude taková psina!“ řekl si a zaťal zuby, když viděl, jak deset nepřátelských trojplošníků rychlostí blesku uhání dolů z modrého blankytu směrem, v němž se s nimi musí střetnout dříve, než se jim podaří dosáhnout zákopové čáry a bezpečí.

Biggles pokynul Algymu, aby přiletěl blíž, a ukázal mu na nepřátelská letadla. Algy se poslušně přibatočil až těsně ke konci jeho křídla. Ale kde je Henry? Biggles se vztekle zamračil, když propátral oblohu ve všech směrech, ale nespátl po Henrym jedinou stopu.

Pokud ho ty fokkery zastihly samotného, bude mít pramalou naději, že by se kdy ještě dostal domů.

Na další úvahy však nebyl čas, protože fokkery, zmalované všemi barvami, se na ně řítily jako lavina. Biggles zvedl nos svého letadla vzhůru a vzal na mušku jejich vůdce, letícího v modrém letadle.

Ve vzdálenosti sto padesát metrů se nepřátelský letový útvar rozprchl, jako když do vrabců střílí, a každé letadlo zahnilo jiným směrem, aby mohla útočit z různých stran. Biggles tomu příliš pozornosti nevěnoval, protože jeho oči, z nichž veškerá radost vyprchala, byly upřeny na dva kulometry u předku modrého letadla.

Mezi blýskajícími se kroužícími listy vlastní vrtule Biggles zahlédl, jak z nich šlehají dva chvosty zašpičatělých plamenů, a jeho ruka ještě pevněji sevřela držadlo kulometu a řídicí páky. V tu chvíli cosi narazilo s ostrým kovovým břinknutím do kruhového hledí jeho kulometu.

Bigglesovo ochranné sklo zmizelo tak dokonale, jako by je někdo uťal sekerou; jakási neviditelná ruka ho chňapla za rukáv kabátu, on však necouvl. Sledoval jen své vlastní střely, jak se zavrtávají do motoru modrého letadla.

Teprve až když se srážka zdála nevyhnutelnou, když Němec ztrácel nervy a uhnul, zakroužil Biggles bleskurychlou zatáčkou doprava, jíž byl jeho velbloud tak pověstný, k ocasu německého letadla. Červené letadlo se žlutými koly se mihlo kolem, to se mu Algy přilepil na paty, dva další trojpláštníky však byly těsně za ním.

Modré letadlo se s rachotem vzneslo v dokonalé svíčke vzhůru, ale právě když je Biggles vzal na mušku, zlověstné pleskání do jeho trupu ho varovalo, že ho chce jakýsi neviditelný nepřítel provrtat.

Koutkem oka zahlédl Biggles dva trojpláštníky, které se srazily čely a v záplavě plamenů se rozlomily. Tento pohled ho nikterak nedojal, to už v minulosti několikrát viděl. Jiné letadlo vedle něho zahřmělo a s dlouhým chvostem kouře se řítilo do říše zapomnění. Byl to však okamžik, takže ani nerozeznal, zda je to přítel či nepřítel.

Přes jeho hledí se míhala červená letadla a Bigglesovy kulometry nepřetržitě skřehotaly.

„Takhle to dál nepůjde,“ zabručel ustaraně a smýkl svým velbloudem do strmé zatáčky, aby mohl přehlédnout situaci. „Při takovéhle palbě budeme za dvě minuty bez střeliva,“ pomyslel si.

Algy byl stále ještě v patách červenému fokkeru, který také přešel do strmé zatáčky, protože se snažil o únik. Další letadla je následovala a za chvíli už všechna kroužila dokola v kruhu, který se stále zmenšoval.

Kdepak je asi Henry? Biggles si moc přál to vědět, jeho nepřítomnost ho velice trápila. Snad proklouznul domů dříve, než začal tenhle psí zápas, říkal si Biggles a vroucně si přál, aby to byla pravda.

Situace obou velbloudů se zatím stala zoufalou, a Biggles jen trpce vzpomínal na těch šest dalších, kteří, když se zbavili svého nákladu lahví, zřejmě letěli rovnou domů, aniž počkali, zda se jejich tři kamarádi, kteří podnikli útok na balóny, dostanou do bezpečí.

Tu jeho zrak zaujal daleko nahoře letový útvar devíti malinkých skvrnek seřazených do šipky, a Biggles se až hystericky zasmál, když v nich rozpoznal britská letadla S.E.5. „To je Wilks a jeho tlupa!“ řekl si s úlevou. „Poslal je sem Raymond, aby dostali ty jitrnice. Přiletěli sice pozdě, ale zato Právě včas, aby nám z té kaše pomohli.“

Letadla S.E. se snášela dolů stále sešikována, téměř svislým letem střemhlav, Hunové si jich však také všimli. Jeden po druhém vyrazili z kruhu a každý uháněl střemhlav domů. Biggles je nepronásledoval, protože mu zbývalo už jen málo střeliva a protože tušil, že je teď může klidně přenechat letounům S.E.

Wilks se ve svém letadle s modrým nosem přihnál s velkým rachotem rovnou k Bigglesovi a když jeho velblouda mýjel, dal si po starém zvyku palec k nosu. Biggles se zazubil a opětoval jeho pozdrav stejným způsobem.

„Hrome, to je dneska den!“ rozchechtal se radostně, když uháněl směrem k zákopům do bezpečí. „Rád bych viděl, jak se chudák Wilks bude tvářit, až uvidí, že jsme všechny ty jitrnice srazili k zemi!“

Ještě jednou se rozhlédl po obloze. Nad městem Duneville byl vzduch černý od kouře protiletadlových šrapnelů, protože dělostřelci

se ze svého lahvového šoku patrně už trochu probrali. A Wilks se svou tlupou, když zahnal fokkery, kličkoval nyní palebnou přehradou na své cestě domů.

Před Bigglesem přeletěl přes frontu Algyho velbloud. Po Henrym však nebylo nikde ani památky. Snad už je doma, snad letěl jinudy, utěšoval se stále Biggles. Ale ať už to bylo jakkoli, nemělo smyslu letět nazpět a hledat ho.

Biggles letěl střemhlav přes zákopy a za ním se vlekla řada šrapnelových obláčků. Šest letadel právě zajíždělo do hangárů, když dosáhl letiště. Jiné právě přistávalo.

„Viděl jsi Henryho?“ křikl Biggles na Algyho, který stál ve své budce, smál se a zajížděl do hangáru.

„Ne,“ odpověděl Algy, „neviděl jsem nikoho, jen ty fokkery, co se na nás vrhly na zpáteční cestě. Ten kluk se určitě zbláznil, když na tu jitrnici po první nezdařené ráně podnikl další útok. Proč Maca a Mahoneye nenapadlo, aby se vrátili za těmi trojplošníky, to teda nevím. Vždyť je mohlo napadnout, že se můžeme dostat do celého chumáče fokkerů. Já mám letadlo na hadry. Fakt, ten červený Hun se vyzná. Ten umí létat!“

Vzrušení piloti se shromáždili v hloučku u velitelství letky a čekali, až budou moci napsat hlášení o svém boji. Kolem se rozléhalo brebentění a smích.

Přál bych si, aby se ten spratek už vrátil,“ poznamenal nevrle Biggles. „Rád bych věděl, kde může vězet.“

V úřadovně pronikavě zadrnčel telefon a Biggles pospíchal ke dveřím. Přitom zaslechl hlas Wata Tylera z kanceláře letky. Wat totiž zapisoval hlášení, a když je napsal, vždycky je ještě pro jistotu zopakoval.

„Ano,“ řekl. „Pozorovací stanoviště 19-117 brigáda královského polního dělostřelectva.“ Vzhlédl vzhůru k Bigglesovi, ale pak se zase věnoval své práci. „Ano,“ pokračoval, „tři nepřátelské balóny ... viděl spadnout na zem ... právě za ... nepřátelskými zákopy. Ano, mám to všechno. Jednoho velblouda Sopwithe ... jsem také viděl spadnout ... v plamenech ... konec hlášení. Sbohem!“

Ve skupině letců se rozhostilo mrtvé ticho. Biggles se na chvíli opřel o zárubeň dveří a upřeně hleděl do země. Křečovitě svíral svou leteckou čepici, až mu zbělely klouby.

Pak mu to zacukalo ve tváři, a když zase zvedl oči, měl je zamžené. Vší silou pokusil o cosi, co se podobalo úsměvu.

„Poslyšte, mládenci,“ řekl chraptivým hlasem, „pojďme létat!“

Kapitola druhá

Past

Biggles křížoval ve výšce 5000 metrů nad osadou Le Cateau jako hlídka. Tiše si broukal jakýsi popěvek a levou rukou do rytmu bubnoval po straně kabiny svého velblouda.

Podíval se dopředu přes náběžnou hranu spodního křídla a zahlédl jakési letadlo R.E.8, asi tak tři tisíce metrů pod ním. Vznášelo se dokola v jednotvárném kruhu, jako by signalizovalo britským dělostřelcům na zemi výsledky střelby. Jeho bludnou pouť vyznačovala klikatá vlečka černého kouře od protiletadlových šrapnelů.

Pilotovy oči se ve velbloudu bezděčně zdvihly a pátraly po obloze nad letadlem po slídících nepřátelských výzvědných letounech, které mohly mít na toto dělostřelecké letadlo zálsk. Biggles bedlivě mžoural mezi prsty své dlaně směrem k slunci a potom, spokojen, že je všechno v pořádku, se v širokém kruhu stočil směrem k městu Duneville.

Jeho pátravé oči utkvěly na pohybující se skvrnce tisíc metrů pod ním, která směřovala k britským zákopům. Její dvojité stabilizační plocha ukazovala, že je to německé letadlo typu Hannover. Biggles změnil kurs, aby je dohonil. Ale německý pozorovatel se asi měl na pozoru, protože nepřátelské letadlo s černými kříži na křídlech se okamžitě stočilo a s nosem skloněným k zemi uhánělo na německou stranu zákopů.

Biggles zamračeně sledoval jeho odlet, neboť dobře věděl, že po výhodě takové výšky je mohl snadno dostat. „Kdyby ti Němci ve svých letadlech vysílali muže, kteří neutíkají, ale bojují!“ říkal si trpce a vracel se do svého původního kursu.

Když se blížil k Dunevillu, pořád si ještě tiše prozpěvoval, vyklonil se daleko z kabiny a pečlivě pátral v ovzduší pod sebou. Tu

zaujalo jeho zrak cosi hluboko pod ním. Okamžitě zapomněl na písničku a jeho dosud bubnující levice strnula.

Jestlipak to není zase nějaká nová obluda,“ zabručel. „Ti mládenci si zaslouží úspěchy. Zdá se, že celý život budu jen sestřelovat jitrnice nad Dunevillem!“

Biggles se zvolna šinul k nepřátelskému balónu – pozorovacímu balónu – a úzkostlivě sledoval prostor nad i za sebou.

„Copak oni opravdu nemají doprovod?“ uvažoval Biggles. „To je špatné!“ říkal si, pak přiškrtl motor, držel se stále ještě stranou od upoutaného balónu a v širokém kruhu začal klouzat dolů. To už docela dobře viděl v koši dva muže, kteří se vykláněli přes okraj a prohlíželi si zem pod sebou.

Biggles klouzal po křídle blíž k předmětu své zvědavosti, choval se jako ryba, která se krade k vnadidlu a je připravena při první známce nebezpečí okamžitě upláchnout.

„Děla opravdu nestřílejí!“ divil se tiše Biggles. Bylo mu divné, že by tu nebylo protiletadlové dělostřelectvo nebo alespoň protiletadlové kulomety, které by na něj nepřátelé namířili. „To se mi nějak nezdá. Copak je to za balón?“ mudroval Biggles a soustředil se na pozorovatele v koši. „Vy tam v tom koši, dostanete strnutí šíje, jestli tam ještě nějakou dobu budete okounět!“ křikl v rozmaru.

Po několik minut sledoval jitrnici se značným zájmem a moc ho zajímalo, zda se může odvážit k útoku. V obličejí se mu pomalu rozhostil výraz zvědavosti. Pozorovatelé v koši byli stále ještě na témže místě. Od té doby, co je poprvé zahlédl, se skutečně ani o kousek nepohnuli.

Ve způsobu, jímž vytrvale upřeně zírali do prostoru, aniž se ohlédlí po něm, bylo skutečně cosi nepřírozeného a podezřelého.

Biggles se na ně dlouze zadíval, pak zadržel dech, otevřel úplně škrtkící klapku a uháněl směrem k zákopům.

Bez výstrahy kolem něho propukla zuřivá palba protiletadlových děl, ale Biggles se jen usmál a zkušeně se proplétal mezi pichlavými obláčky černého kouře a záblesky zahrocených oranžových plamenů.

Za několik minut nato přistál v Maranique, vypnul zapalování a úsečně prohodil směrem ke svému montérovi a mechanikovi: „Líta to bezvadně.“ Pak zamířil dlouhým rychlým krokem k důstojnické jídelně. Když vstoupil, pět či šest pilotů se po něm ohlédlo.

Biggles je přejel pohledem a utkvěl na MacLarenovi, který s dalšími třemi důstojníky hrál bridž u stolu nedaleko protějšího okna.

„Kdopak je ve vzduchu?“ zeptal se Biggles.

„Mahoney má hlídku se dvěma novými piloty. Proč se ptáš?“ zajímal se Mac.

„Nevíš, kterým směrem letěli?“

„Nemám potuchy, ale každou chvíli musí být zpátky. Poslyš, tamhle už letí,“ dodal Mac a vyhlédl oknem na letiště, kde klouzali tři velbloudi nad střechami hangárů.

Biggles popošel ke krbu, zapálil si cigaretu a čekal, až ti tři vstoupí.

„Dávejte všichni pozor!“ řekl. „Máme tu nový upoutaný balón u Duneville. Nikdo se k němu nepřibližujte!“

MacLaren se na něj překvapeně podíval.

„A pročpak?“ nechápal. „Co ti na něm tak záleží? Ty sis ten balón koupil nebo co?“

„Ty tam taky něco koupíš, jestli poletíš k tomu balónu moc blízko,“ odpověděl Biggles nevrle.

„A co s ním je?“ dotíral MacLaren.

„Ještě to nevím. Ale ať je to cokoli, není to nic pěkného. Na to můžeš vzít jed. Vydržíš tam sotva minutu.“ Pak Biggles energicky vyšel do předsíně a chopil se telefonu.

„Prosím 287. letku – a hod'te sebou!“ hartusil na telefonistu. „Nazdar, Freddy!“ ožil za chvíli. „Je tam Wilks?“ Pak se po krátké odmlce zeptal: „To jsi ty, Wilksi? Fajn! Poslyš, hochu, u Duneville máme nový upoutaný balón. Vypadá jako ten obstarožní typ Parseval, takže Němci o ně mají asi nouzi. Ale tady jde o něco jiného.“

„A co to je? Ty všechno víš? Vsaďím se, že to nevíš. Volám ti, abych ti řekl, aby ses tomu balónu vyhýbal. Cože? Ne, nekoupil jsem to a tady to kupovat nehodlám. To můžeš klidně udělat ty. Ale fakt, nedělám si legraci, s tímhle balónem není něco v pořádku ... Co to je? To jsem se právě snažil zjistit. Jo? Kdo ti to říkal? Mladý Tom Ellis? O jej! Tak to se mu pokusím zarazit. Nazdar!“

Biggles praštil sluchátkem na stojánek telefonu, bez pohledu doprava či doleva proběhl předsíní a vyběhl na startovací dráhu, kde nechal svého velblouda.

Za dvě minuty nato už byl ve vzduchu a hnál se nazpět v kursu, jímž se před necelou čtvrthodinou vrátil. Zákopy přeletěl ve výši 1500 metrů a potom kličkoval sem a tam, aby se vyhnul palbě protiletadlových děl na frontě. Když se prodral frontou, uháněl plnou rychlostí k dunevillskému balónu.

Ve vzdálenosti tří kilometrů před sebou a patnácti set metrů pod sebou vypátral letadlo S.E.5, řízené mladým Tomem Ellisem, jemuž se nyní snažil nadběhnout, ale když si uvědomil, že je jen tak nedohoní, tiše zaklel. A tak byl ze vzdálenosti necelých patnácti set metrů svědkem tragédie od jejího počátku až do samého konce.

Biggles sledoval, jak sebou letadlo S.E. švihlo dokola, jak sklonilo nos k zemi, téměř kolmo k tomu líně se vznášejícímu plynovému pytli, a jak se potom vzneslo do výšky jako svíce přes balón na konci svého letu střemhlav. Když se pak vyrovnalo do jedné roviny s vrškem balónu, vyšlehl odkudsi oslepující plamen.

Ve vzduchu, kde byl balón, se objevil oblak kouře, a Biggles, třebaže byl od něho daleko, cítil, jak se letadlo celé zatřásl, protože je ten víchř vzniklý výbuchem zasáhl.

Biggles strnul a celý zbledl, když sledoval, jak v té cloně kouře roztržštěné letadlo padá k zemi. Byl to jen bezkřídlý trup, kola, úlomky dřeva a kusy plátna z potahu.

Biggles už na víc nečekal a uháněl zpátky na letiště. Bez klepání rozrazil dveře a vztekle si změřil Wata Tylera.

„Kdepak je starý?“ houkl na něj.

„V jídelně. Proč?“ nechápal Tyler.

„Neptej se a podej mi telefon! Dejte mi 287. letku, ale hod'te sebou!“ opět hartusil na telefonistu. „Chtěl bych kapitána Wilkinsona.“ A za chvíli už hovořil: „Haló, jsi to ty, Wilksi? Už je po všem – dostali ho, roztrhali toho chudáka kluka na hadry, když se přiblížil k balónu. V tom koši je určitě nejmíň tuna amonalu a dva vycpaní panáci. Jo, nashledanou!“

Biggles nedbal Tylerových otázek, co se stalo, a pomalu kráčel po startovací dráze do jídelny. Když vkročil, upřely se k němu oči všech pilotů. Major Mullen se mu podíval do tváře, letmo se podíval na MacLarena a pak sklopil oči opět k novinám, které právě četl.

Biggles prošel kolem karetního stolu, sebral tam sklenici, chvíli upřeně hleděl před sebe a potom jí vší silou praštil do krbu. S třeskotem narazila na jeho římsu, načež se skleněné střepy rozprskly

do všech stran. Nikdo se ani nepohnul. Nikdo nepromluvil. A major Mullen ani nevzhlédl od novin.

Biggles odkopl stůl a vzteklým rozmachem rukavic vymrštil do vzduchu balíček karet. Pak odešel ke krbu, posadil se, hlavu zabořil do dlaní a nepřítomně zíral do ohniště.

„Slyšel jsem, že 207. letka dostane letadla Snipes,“ prohodil major k MacLarenovi.

„To je prima! Třeba je už taky brzy dostaneme,“ odpověděl MacLaren. „Chceš se napít, Biggles?“ dodal a cinkl sklenkou.

„Ne, nechci,“ odpověděl Biggles mdlým hlasem a po krátké odmlce dodal: „Dostali mladého Torna Ellise. Byl jsem s tím hochem včera večer v Amiensu ... No tak, proč nikdo nic neřekne!“ zařval náhle a rozhlédl se výhružně kolem sebe.

„Roztrhali ho na kousky náloží silné třaskaviny,“ pokračoval po chvíli tlumeně. „Jinak ho dostat nemohli, ti špinavci zákešní ...“ Hlas mu stoupl až do pronikavého crescenda, ale pak se zarazil, vstal a šel ke dveřím.

„Počkej, já jdu s tebou!“ volal za ním Algy.

„Jen zůstaň, kde jsi!“ odsekl Biggles a mrštil jím stranou, aby mu šel z cesty. Pak vyšel z místnosti a práskl za sebou dveřmi.

„Co chce dělat, pane majore?“ ptal se Algy bledý jako stěna a obrátil se k veliteli letky.

Major Mullen si této otázky nevšiml. „Kterým směrem odešel, Macu?“ zeptal se jen a pospíchal k oknu.

„Dolů k hangárům,“ odpověděl velitel letky.

„Co chce dělat, pane majore?“ opakoval Algy svou otázku a rty se mu chvěly.

„Já ti povím, co chce udělat,“ odpověděl konečně major velice vážně. Vrátil se ke svému křeslu a zdvihl noviny, které mu upadly na zem. „Poletí nad německé zákopy a bude střílet na všechno, co se pohybuje na nohou, na kolech nebo co má křídla. A až se vrátí – pokud se vůbec vrátí – bude jeho letadlo patrně jako cedník. Ale vsadím deset k jedné, že se nevrátí!“

„Neměli bychom ho tedy zadržet?“ naléhal Algy.

„Nemá smysl pokoušet se zdržet muže, který je v tomhle stavu. On je umíněný, paličatý a šíleně bojovný. Už jsem to takhle několikrát zažil. Pokud někoho zabije a sám z toho vyvázne, bude zase normální, až se vrátí.“

„Rozumím, pane majore,“ řekl Algy pomalu a tiše se šinul ke dveřím.

„Zůstaň, kde jsi! Nikdo neodletí, dokud se Biggles nevrátí,“ přikázal major stroze. „Nepřeju si skončit dnešek s pouhými dvěma letadly, která jsou v celé letce schopna služby. Já vím, co by se stalo, kdyby ses pokoušel odletět za ním!“ dodal major varovně.

Bigglesovi mechanici svého velitele po očku sledovali s tichými obavami, když lezl do kabiny svého velblouda. Byl bílý jako křída a oči mu planuly vnitřním žářem, který ho stravoval. Byl naprosto klidný. Letecké brýle si stáhl na oči, mávnul na mechaniky, aby odstranili brzdicí špalky, a pak už se po nikom neohlédl, rázem otevřel škrtkací klapku a rozjel se po trávníku jako střela.

„No, tak to je dnes naposledy, co jsme ho viděli,“ podotkl zasmušile letecký rotmistr Smith. Byl ve Francii už tři roky a takové příznaky moc dobře znal – v důsledku neustálého ohrožení smrtí jsou nervy napjaté jako struny, až to dojde tak daleko, že stačí pouhý dotek, aby vypověděly službu, a člověk se nervově zhroutí.

„Ale kdepak,“ nesouhlasil Bigglesův mechanik, chlapec z londýnského předměstí. „Ten se zase vrátí v pořádku zpátky. Ještě se nenarodil Němec, který by ...“

„Co ty o tom víš!“ okřikl ho letecký rotmistr. „Jdi si po své práci, a vy ostatní taky!“ zařval, ale v tom okamžiku si uvědomil, že ani jeho nervy nejsou už tím, čím bývaly.

Biggles zatím hleděl upřeně a s chladnou nenávistí do nepřátelských zákopů. Němci mu zabili Torna Ellise, chudáka Ellise, toho hodného hochu, s nímž strávil předešlý večer v Amiensu. Pohled na to neštěstí jím otřásl. Otřásl to jeho nervy jako ještě nic předtím, a ačkoli si to neuvědomoval, nebyl daleko opravdového zhroucení. Němci mu zabili Torna Ellise!

Tak tedy musí dnes padnout ještě někdo! Nebylo jasné, zda to bude také on, a Biggles na to vůbec nemyslel.

K uším mu dolehl slabý skřehot kulometu, a zamračený Biggles se podíval dolů. To byla kulometná posádka na zemi, která vytáhla svou zbraň z úkrytu a chrílila na něj proud olova.

„No dobrá, když si přejete zábavu, máte ji mít!“ procedil vztekle. „Uvidíte, jak se vám to bude líbit.“ Biggles strhl velblouda nosem k zemi v bleskurychlém letu střemhlav, takže němečtí kulometčíci už ani nestačili vrátit se zpátky do úkrytu. Dvojitý chvost

kulometných střel se na ně sypal v nepřetržitém proudu ze dvou ohnivých vodotrysků z čela onoho meteoru, který hřměl dolů s oblohy.

Němec, který páčil z druhého kulometu, skočil na nohy a pak sebou plácl do hluboké vody před sebou. Ležel bez hnutí. Další dva kulometčíci padli na něj a zbývající utekli do krytů. Jeden z nich se však příliš opozdil. Zatočil se jako káča a upadl mezi dveře do chumlu vojáků.

Biggles se vytáhl strmou vzestupnou zatáčkou nahoru, přičemž se cosi oddělilo od jeho bombového držáku. Za několik vteřin už celý německý kryt vyletěl do povětří ve změti hlíny, úlomků betonu a vlnitého plechu.

Biggles přes rameno chladně přehlédl výsledek svého díla. Cosi mu třískalo do motorového krytu a několik úderů, jako když švihne bičem, se ozvalo za ním.

Když změnil směr svého pozorování, zjistil, že v jednom zákopu je plno šedě oblečených postav, které na něj míří puškami, a tak na ten zákop sletěl v novém záchvatu zuřivosti.

Uháněl s pekelným rachotem podél zákopu a zanechával za sebou zkázu. Pak, aniž se ohlédl, hnal se nízko nad jakousi cestou, která vedla zpátky do rezervních německých zákopů.

Ra-ta-ta-ta! Ra-ta-ta-ta – zaskřehotaly jeho kulomety, když se nad nimi přehnal těsně nad zemí a střílel na všechno živé, co zahlédl. Před ním se objevila rozstřílená vesnice a za ní baterie nepřátelského polního dělostřelectva, jejíž obsluha si pěkně hověla na zemi před dírami od granátů. Bigglesův přílet způsobil hotové zděšení, které z jeho zorného úhlu vypadalo naprosto směšně.

Dělostřelci vyskočili a divoce se hnali do úkrytu, když Bigglesovy kulomety začaly rozrývat zemi kolem nich. Biggles opět zatáhl za lanko ke spoušti bomby, když se hnal nad těmi zákopy, ale ani nečekal na výsledek a stočil svého velblouda k automobilu vojenského velitelství, který se pomalu kodrcal po silnici zbrázděné od granátů.

Ani řidič, ani důstojník sedící vzadu se nedívali kolem sebe. Upozornil je až rachot Bigglesových kulometů, že tohle tak nízko letící letadlo nepatří k jejich letectvu. Pilot se svou palbou chvíli posečkal, až se kola jeho podvozku téměř dotýkala automobilu, a pak

se jen ohlédl a zlostně se ušklíbl. Auto bylo koly vzhůru v příkopě u silnice.

Biggles začal pociťovat úlevu. Eskadrona hulánů, která napájela své koně, mu poskytla další cíl, ale Biggles se z ohledu na zvířata zdržel palby a spokojil se jen s tím, že nízko nad nimi vyletěl do svíčky. Poslední, co z těchto hulánů zahlédl, byli koně bez jezdců, divoce cválající do všech stran.

Tak tak, že se vyhnul telegrafním tyčím, které běžely podél jedné strany železniční trati. Pak se obrátil, a když se před ním objevil vlak, který za mocného dýmání ujížděl směrem k zákopům, spokojeně se usmál. Biggles ho svými kulometry dvakrát prostřílel od jednoho konce ke druhému a pak ještě uchopil spoušť bomb.

První dvě bomby spadly vedle, ale třetí vlak jaksepatří zasáhla, právě za lokomotivním tendrem. Poškozený vůz se vykolejil a zbytek vlaku se nakupil nahoře nad ním.

Biggles se pustil za lokomotivou, ale její posádka vyskákala na traťový násep, aby si zachránila život. Opuštěná lokomotiva uháněla s rostoucí rychlostí dále a najela do výhybky na malé stanici, kde se srazila se stojícím vlakem. Z vlaku okamžitě vyrazily plameny a rychle se rozšířily na skladiště zboží.

Toto děsivé dílo otřásl i nesmírně rozzlobeným Bigglesem, a tak se poprvé, co přeletěl zákopy, vznesl jako svíce vzhůru a rozhlédl se kolem sebe, aby zjistil polohu.

Poprvé za celou tu dobu si také všiml, že jeho let je vyznačen dlouhou, nepřetržitou čarou žlutého a černého kouře, a zároveň si s hrůzou uvědomil, že všechna nepřátelská děla, která jsou na dostřel, jsou namířena na něj. Pak Biggles přejel zkoumavým pohledem svého velblouda a znovu se vyděsil.

Na dvou či na třech místech vlály za křídly jeho letounu cáry plátna. Jeden výztužný drát byl přetržen, houpal se a narážel do trupu rozdrásaného od šrapnelů.

„To jsem se určitě zbláznil,“ řekl si Biggles vztekle, ale náhle se vzpamatoval a hnál se zpátky k zákopům. Odkudsi se vynořil letoun Fokker D.VII a Biggles automaticky uchopil držadlo kulometu. Ra-ta-ta. Vyšlehly dva výstřely, a to bylo všechno. Biggles zuřivě bušil pěstí do spouště kulometu, aby uvolnil domněle vzpříčený náboj, a pak zase stiskl. Ale nestalo se nic, a Biggles si uvědomil, že veškerou munici už vystřílel.

Proto se začal kroutit a kličkovat jako sluka a uháněl k zákopům, ale fokker ho úporně sledoval.

„Teď už se musím s tou svou houpačkou dekovat a co nejrychleji zmizet,“ řekl si opět Biggles, když prška střel prolétla průhledem ve střední části křídel jeho letadla. „Jestli s tímhle letounem ještě vyvážnu, nechám lítání a přihlásím se ke královské vojenské sanitě,“ sliboval si poněkud vyděšeně.

Britské zákopy byly v dohledu a Biggles se nad nimi přehnal tak nízko, že se mu kola podvozku dotýkala země. Zachránil se před zapletením do změti ostnatých drátů na frontě pouze rychlou zatačkou. Biggles vesele zamával na anglické vojáky, kteří s napětím a zatajeným dechem sledovali jeho přilet, a pak zase vyletěl vysoko vzhůru jako svíčka ...

„Dobré je to!“ řekl si unaveně Biggles a obrátil se směrem na letiště v Maranique.

* * *

Algy zatím přecházel sem a tam po startovací dráze před prozatímními hangáry. Občas se zastavil a upřeně a starostlivě hleděl na východní oblohu, která se kvapem stmívala.

Pak zaujala jeho zrak malinká skvrnka v dálce před ním, a když se na ni chvíli upřeně zahleděl, zrychlil krok a dal znamení půl tuctu leteckých mechaniků, kteří lelkovali kolem dveří do hangáru.

„Tamhle letí!“ řekl stručně.

„Já jsem vám říkal, rotmistře, že se vrátí!“ poznamenal Bigglesův mechanik na adresu leteckého rotmistra. „Jeho nemohli dostat. Rád bych věděl, kolik Hunů dneska sestřelil. Ale vsadil bych se, že nám to neřekne. Chtěl bych se taky vsadit, že v kulometu nezbyl ani jeden náboj.“

Osamělý velbloud přistál a spěšně zajel do hangáru. Algy k němu utíkal a vesele na něj mával, zatímco Biggles se posadil rozkročmo na hrbu za budkou.

„Kristepane!“ vyrazil ze sebe Algy, když se napřed podíval na letadlo a potom na pilota. „Ty jsi raněn, Biggles!“ ptal se chvatně, protože si všiml stružky v pilotově tváři.

„Raněn? Ne. Proč bych měl být raněn?“ odpověděl poněkud dotčeně Biggles.

„A co to máš na tváři?“ nechápal Algy.

„Pst! Mlč!“ špitl mu Biggles důvěrně. „To byl moskyt. Přistál mi na střední části a tohle vyvedl.“ Biggles ukázal na zející otvor v potahu křídla. „A pak mi skočil rovnou do obličeje. A protože jsem ho potom odrazil, vyletěl tady nahoru a napáchal tohle.“ Biggles při těch slovech ukázal na jednu vzpěru mezi křídly, která byla na tři čtvrtiny své délky roztržena. „Potom skočil na spodní křídlo a tohle udělal svou nožkou.“ Pilot ukázal na řadu pěkných děr. „Pak ...“

„Hele, neblbni, Biggles!“ rozesmál se Algy. „Pojď se napít trochu čaje!“

Biggles svižně seskočil na zem.

„Připravte mi tohle letadlo na zítřek ráno ke svítání!“ dal pokyn čekajícím mechanikům.

„To znamená dělat celou noc, pane kapitáne,“ podotkl letecký rotmistr poněkud skepticky.

„No dobře, tak teda pracujte celou noc!“ odpověděl Biggles zvesela. „Je přece škoda spát, když máme tak prima vojnu, jako je tahle. Já budu taky pracovat celou noc.“

„Co to vykládáš? Že budeš celou noc pracovat?“ nechápal Algy, když už šli směrem do jídelny.

„Jen počkej, uvidíš,“ odpověděl Biggles zachmuřeně. „Hele, Algy, poslouvej. Jestli se dneska večer někdo bude ptát, kde jsem, řekni mu, že nevíš. Bude-li to něco nutného, najdeš mě tamhle na druhé straně ve vsi St. Olave v ženijním skladišti. Zítra ráno řekni Mácovi nebo Mahoneyovi, aby tě vzali k Dunevillu – řekni mu, že jsem to řekl já – a uvidíš něco, na co jen tak hned nezapomeneš!“

Ti prašivci u balónového navijáku si myslí, že zbaštili všechnu chytrost. Ti se budou dneska v noci chechtat jako blázni, jak dostali Torna Ellise. Ale zítra touhle dobou se ocitnou někde, kde se už chechtat nebudou. To už budou mít po legraci.

Dostav se tam v šest třicet a čekej na mě, až přiletím. A zažeh každého Huna, který by se pokoušel plíst se mi do řemesla.“

Přesně podle Bigglesova přání Algy druhého dne vzlétl.

Ve výšce tři tisíce metrů nad Dunevillem se Algy otočil už po desáté, aby se pátravě zahleděl směrem k zákopům. Podíval se na hodinky. Bylo šest hodin dvacet pět. Ještě pět minut, a Biggles by tu měl být, uvažoval Algy a pomalu se šinul blíž k Mahoneyovi, který vedl.

„Aha, tamhle už letí!“ Mahoney zvedl pravici a ukázal dolů na blýskavou skvrnu, která se zdánlivě vznášela těsně nad zemí, ale pak si uvědomil, že velbloud je patrně ve výšce šesti nebo devíti set metrů.

„Kruci, proč sem vlastně letí?“ uvažoval Algy. „Snad se nezbláznil, vždyt’ v té malé výšce letí rovnou do palby protiletadlových dělostřelců.“

Algy si povšiml, jak se Mahoney na letadlo pod nimi upřeně dívá, a když jeho vůdce zamířil dolů za velbloudem, vůbec se nedivil.

Algyho rozpačitá rozmrzelost ustoupila krajní úzkosti, když sledoval, jak si šrapnely razí cestu ke spodnímu letadlu stále častěji a jak se jeho pilot všelijak kroutí a jak kličkuje jako poraněný, aby se jim vyhnul.

Velbloud právě prováděl akrobacii, udělal řadu zvrátů, které ho stále více přibližovaly k navijáku balónu, kde bylo centrum německých protiletadlových baterií.

Velitel roje si odsunul brýle a sledoval podivné šprýmy Bigglesova velblouda s výrazem skutečného údivu. O tom, kdo letí v letounu pod nimi, totiž nebylo pochyb. Algy se zase otočil zpátky a sledoval ty jeho kousky se zoufalým pocitem bezmocnosti.

Viděl, jak pilot náhle udělal ošklivý přemet, pak vývrtku a jak zase v pomalém výkrutu vyrovnal.

„To je hrůza!“ vyjekl Algy stísněným hlasem a zíral na tragédii, která se pod ním začala odehrávat, jako zkamenělý.

Velbloud zůstal ve svém posledním výkrutu viset koly vzhůru a v této obrácené poloze pokračoval dál. Bezpečnostní popruhy zřejmě nebyly řádně upjaty, protože pilot visel ven z kabiny a potom se jaksi zoufale zachytil, jak se aspoň zdálo, za horní nosnou plochu, vypadl z kabiny a řítil se v pomalých kotrmelcích směrem k zemi.

Letadlo se vyrovnalo a s běžícím motorem letělo klikatou dráhou těsně nad zemí.

Když pilot narazil na zem, cítil Algy, že ztuhl, jako by ho byl polil studenou vodou. Ze všech stran se k němu začali sbíhat vojáci a také protiletadlová děla ztichla, protože němečtí dělostřelci se také běželi podívat na svého padlého nepřítele.

Algy se rychle podíval na Mahoneye. Zdálo se, že to velitel roje vycítil, protože se ohlédl přes rameno. Výraz jeho obličeje pak strašil

Algyho po mnoho dní. Mahoney se znovu zadíval na děsivou tragédii dole na zemi. Kolem mrtvého se seběhl zástup dobrých čtyřiceti nebo padesáti mužů.

Co pak následovalo, udalo se s takovou rychlostí, že Algymu trvalo několik vteřin, než dokázal pochopit, co se vlastně se-mlelo. Směrem k obloze vyrazil sloup nádherně oranžového dýmu. Pak následoval hromový výbuch, tak silný, že jej Algy mohl slyšet i přes hřmot vlastního motoru, a pak mu silný proud vzduchu málem obrátil letadlo podvozkem vzhůru.

A tam, kde stál ten velký zástup, teď zela v zemi obrovitá díra, vroubená kruhem zčernalé trávy, v níž se hrůzně svíjelo několik postav. Dav vojáků zmizel. A také zmizela postava padlého pilota. Pryč byl i velbloud letící bez pilota.

Algy se znovu otočil po svém vůdci. Mahoney měl ve tváři prapodivný výraz, zamával rukou a v širokém kruhu se obrátil směrem k zákopům.

Když přistáli, Biggles už na ně čekal, a ostatní piloti se shlukli kolem něho.

„Co to, prosím tě, bylo?“ zeptal se Mahoney po chvíli mlčení.

„Sto kilogramů silné třaskaviny zabalené do pytle s hřebíky a navlečené do leteckého obleku, s leteckou čepicí, s brýlemi, holínkami a v rukavicích,“ vysvětloval Biggles klidně. „Slyšel jsi už někdy pořekadlo, že mrtvý nekouše?“ dodal pomalu.

Algy přikývl a nebyl schopen slova.

„Tak až ti to příště někdo řekne, můžeš mu klidně říct, že lže,“ pokračoval Biggles. „Aspoň ten jeden mrtvý kousal!“

Kapitola třetí

Harcourtův strach

Biggles si přehodil svůj letecký kabát a rozhlédl se po obloze, když zamířil pomalým krokem k hangárům. Jakmile míjel velitelství letky, zavolal na něj major Mullen z kanceláře, a Biggles se zastavil, aby vyslechl, co mu jeho velitel chce říci.

„Právě přišli noví chlapi a čekají venku před jídelnou,“ začal major. „Zařadil jsem je do vašeho roje. Jejich jména jsou Harcourt,

Howell a Silvestr. Zdají se to být chytrí hoši, snad se k nám dobře hodí.“

„Výborně, pane majore,“ řekl Biggles. „A už lítali?“

„Mám obavy, že moc málo,“ odpověděl major Mullen vážně. „Ted’ ale musíme být vděčni za každého pilota. Každá letka po celé frontě volá po náhradnících. Běžte si s nimi promluvit, a co nejdříve jim ukažte zákopy!“

„Dobrá, pane majore.“

Biggles změnil směr své cesty k důstojnické jídelně, kde automobil právě vyložil tři mladíky ve zbrusu nové uniformě i jejich kufry. Biggles se přiblížil a důstojníci si ho zvědavě prohlíželi. Že by to byl slavný kapitán Bigglesworth, o němž už tolik slyšeli? Ten důstojník, který měl pověst nejobávanějšího leteckého bojovníka na celé západní frontě? Ten muž, který si to už rozdál s mnoha z nejlepších letců nepřítele?

Letečtí nováčci totiž před sebou viděli útlou chlapeckou postavu v kalhotách hlinité barvy a v blůze velice špinavé od různých olejových barev. Levé rameno blůzy měl černé od spáleného oleje. Biggles měl na nohou holínky z ovčí kožešiny, které mu sahaly až po stehna, ale pak byly uštíženy na výšku pod kolena. Řemínek, který měl holínky stáhnout nad lýtkem, nebyl zapnut, takže se mu při chůzi plandal sem tam. Letecký kožený kabát, nedbale přehozený přes ramena, byl nesmírně umaštěný a z jeho kapsy visely ožehnuté letecké brýle.

Jeden z mladíků se začal usmívat, ale když zvedl oči k letcovu obličejí, úsměv mu ztuhl na rtech. Byla to vážná a přísná tvář s drobnými vráskami únavy u úst. Oči však měl jasné a bystré, jakoby zahleděné do dálek, jakoby stále něco hledající.

„Nazdar, mládenci, zůstaňte v pohovu,“ řekl Biggles klidně, když ho pozdravili. „U nás se to obejde bez obřadů. Já jsem Bigglesworth. Vy jste byli zařazeni do mého roje. Řekněte mi, jestli máte něco na srdci, co bych pro vás mohl udělat. Kdo z vás je Harcourt?“

„Já,“ hlásil se hbitě mladík se svěží pletí. „A já bych moc rád něco věděl! Řekněte mi, dají se tu sehnat mravenčí vajíčka?“

„Mravenčí vajíčka?“ vyrazil ze sebe Biggles. „Cos to říkal, mravenčí vajíčka!“

„Ano ...“

„A nač chceš mravenčí vajíčka?“ vpadl mu Biggles udiveně do řeči. „Prokristapána, nač ...“

„Abych jimi mohl krmit svou zlatou rybku.“

„Zlatou rybku?“ zachytil se Biggles automobilu, aby neupadl, protože se málem zapotácel. „Řekl jsi zlatou rybku?“ vykřikl nedůvěřivě.

„Ano, já jsem jednu vyhrál na trhu v Amiensu a přinesl jsem si ji sem. Je to takové milounké malé zvířátko. Dal jsem jí jméno Percy. Moc jsem k ní přilnul a nerad bych viděl, aby tu trpěla hladu. Živí se jen mravenčími vajíčky.“

Biggles tiše záúpěl.

„Jakpak jí ta vajíčka podáváš?“ vyrazil ze sebe. „Smažená nebo sázená, natvrdo nebo snad v omeletě?“

„Ne, právě jen tak, syrová, víte?“ odpověděl Harcourt vesele.

„To se pleteš, kamaráde!“ zavrčel Biggles. „Tady je letiště, ne akvárium. A co sis přivezl ty?“ pokračoval chladně a obrátil se k Howellovi. „Klec s bílými myškami nebo co?“

Howell se zasmál a zavrtěl hlavou.

„A co je s tebou, Silvestře? Co sis přinesl ty – skříňku s morušovým bourcem nebo klec s kanárkem? Tak poslyšte, mládenci!“ pokračoval Biggles a velmi zvážněl. „Tady není zoologická zahrada, ačkoli tu najdete všude plno divné zvěře, která čeká, aby vám ukousla kousek ucha, jakmile jí k tomu poskytnete příležitost. Kolik hodin lítání ve velbloudech máš za sebou, Harcourte?“

„Jedenáct a půl, pane kapitáne.“

„Neříkej pane, jsi-li na startovací dráze! A kolik ty, Howelle?“

„Deset hodin.“

„A ty, Silvestře?“

„Čtrnáct.“

Než k nim Biggles zase promluvil, hleděl chvíli zasmušile do země.

„No, dobře,“ pokračoval chraptivým hlasem. „Tak, a teď si přeju, abyste vyslechli, co vám řeknu, a zapamatovali si, že je to pro vaše dobro. Uvědomíte si to, až se dostanete přes zákopy a budete muset bojovat s muži, kteří mají za sebou pět set hodin lítání. Nechci vám nijak nahánět strach, ale musíte vědět, čemu tady budete čelit.“

Měl jsem už několik dobrých hochů ve svém roji od té doby, co jsem se dostal sem, ale jeden za druhým se odebral na věčnost, a na mě může brzy přijít řada. Ale to nerozhoduje! Dosáhl jsem tu dobrých výsledků a každý jich dříve či později dosáhne. U tohohle řemesla můžete vydržet věčně, ale je na vás, abyste tu vydrželi tak dlouho, jak jen dovedete. Budete-li schopni dostat aspoň jednoho nepřítele, než sami odejdete, budete to mít s nepřítelem vyrovnáno – udělali jste svůj díl a pak bude všechno v pořádku. Dokážete-li dostat dva Němce, budete mít vůči nepříteli o jeden bod navíc a pomůžete Anglii vyhrát válku.

První týden pro vás bude moc perný, protože pro vás bude všechno nové a cizí. Algy – za chvilku se s ním setkáte – je tady už šest týdnů, a tak se už může pokládat za starého letce. Nechci se vás nijak dotknout, ale Algy je mi dnes prospěšnější než dvacet takových, jako jste vy.

Podívejte se,“ pokračoval Biggles ve svém úvodním výkladu, „letecké boje jsou hra – nebo umění, jestli chcete, tomu se prostě nemůžete naučit doma. Když poprvé zkoušíte jet na kole, jste pořád na zemi, a totéž platí i pro plavání. A totéž lze říct i o šplhání do mraků. To je případ, který přežijí jen nejzdatnější chlapi. Musíte si uvědomit, že vzduch za zákopy se hemží letci, kteří svoje řemeslo znají od a do zet.

Kdybych vás teď poslal za frontu samotné, bylo by to totéž, jako kdybych se na vás dopustil vraždy. Takže se pustíme do boje s Němci společně a já vám ukážu, jak se to dělá. Ale nejdřív tu budeme trochu lítat. Budeme tu lítat šest hodin po tři dny – dvě hodiny skupinových letů, dvě hodiny cvičení v leteckém boji a dvě hodiny střelby z kulometu.

Pokud umíte lítat, ale neumíte střílet z kulometu, není to k ničemu. Pak vás vezmu s sebou na frontu a uvidíme, co tam dokážeme ... Ale, kdo je to tamhle?“ přerušil Biggles svůj výklad.

Bzukot, který se rychle proměnil ve hřmot, zaplnil vzduch a za chvilku nato se před nimi objevil letoun typu Velbloud.

„Ach, to je Algy,“ řekl Biggles, „jen se na něj podívejte! Když ho přidělili k mému roji, všemu jsem ho naučil, a teď chci totéž naučit taky vás. Jen se dívejte!“

Když velbloud přiletěl na odlehlý konec letiště, náhle se postavil na nos a z jeho kulometů vytryskla sprška kulí. Jakýsi malý předmět

na zemi vyskočil do vzduchu a o několik metrů se odkutálel. Pilot zastavil svůj motor, otočil se, sklouzl po křídle a pěkně přistál na přistávací dráze.

„To na zemi, to je benzínová konev,“ vysvětloval Biggles, „a Algy ví, že ji musí zasáhnout dříve, nežli přistane, pokud mu ještě zbylo nějaké střelivo. Nejprve mu to trvalo půl hodiny, ale teď to obvykle dokáže napoprvé, jak jste právě viděli. Tak, teď se ztraťte a vraťte se za hodinu připraveni k letu! Až vyletíme vzhůru, dívejte se pořád po očku na mne. Není pravděpodobné, že na téhle straně potkáme nějakého Němce, ale člověk nikdy neví.“

Jestliže začnu mávat křídly, znamená to nepřítel. Nikdo pak nesmí opustit letový útvar, a to z jakéhokoli důvodu, kromě toho, že by měl poruchu motoru. Přilepte se na mně a já už se postarám, abych vás zase dostal zpátky – jinak se všichni odebereme na věčnost. No, a teď se pojd'me trochu najíst!“

Po čtyřech dnech Biggles nové členy svého roje znovu oslovil.

„Mládenci, dneska musíme už udělat nějakou opravdovou práci,“ řekl jim. „Poletíme za frontu. Snažte si vybavit všechno, čemu jsem vás učil. Hlavně se držte každý na svém místě, ledaže bychom se připletli do nějaké šarvátky, a nezapomínejte, že Algy je právě za vámi a že dává pozor na ocasy vašich letadel. Pojd'me!“

Pět letadel vzlétlo pospolu a stoupalo stále vzhůru, aby nabylo výšky. Ve výši tří tisíc metrů se Biggles stočil dokola širokou zatáčkou směrem k zákopům. Téměř bezprostředně nato vyrostla před nimi na obloze velká černá skvrna, pak druhá a ještě další, ale naši letci si jich nevšíмали.

Biggles mrkl přes rameno dozadu a tiše zaklel, když viděl, jak jeho druhové bezděčně zaváhali, když si uvědomili, že jsou v palbě děl – protiletadlových děl, jimž se všeobecně říkalo archie.

Biggles trochu přiškrtil plyn, aby ho mohli dohonit, a pak, když už byli zase těsně u něho, na ně povzbudivě zamával.

Deset minut letěl Biggles zmužile rovnou vpřed podél nepřátelských zákopů a záměrně provokoval dělostřeleckou palbu, protože věděl, že čím dříve se s ním letci seznámí, tím lip. Když pak viděl, že obstáli v této zkoušce, uspokojen se obrátil k nepřátelské obloze.

Jeho oči utkvěly na vzdáleném německém letounu značky Aviatik, a tak se Biggles zase obrátil, aby se s ním utkal, ale jakmile

je nepřátelský pilot uviděl, sklonil nos letadla a uháněl domů. Biggles zahlédl ještě něco, a to ho přimělo, aby otevřel škrticí klapku naplno, zamával křídly a pak postrčil řídicí páku kupředu, aby dosáhl větší rychlosti.

Daleko za frontou bojoval osamělý letoun značky Bristol nerovný boj se čtyřmi nepřátelskými výzvědnými albatrosy. Když pilot v bristolu viděl, že k němu velbloudi letí, uháněl divoce klikatým směrem k nim, ale nepřátelská letadla zdvojnásobila své úsilí, aby ho sestřelila dříve, než mu přijde pomoc.

Biggles měl náskok tří set metrů výšky, když jeho roj doletěl k místu srážky. Vybral si modrého a žlutě pomalovaného albatrosa a letěl dolů do boje. V nejbližším okamžiku pak kroužilo pět velbloudů a čtyři albatrosi kolem sebe v těsných kruzích, přičemž se každé z těch letadel snažilo dostat se k ocasu protivníkova letounu.

Biggles vyrazil ze středu bojujících letadel vzhůru jako svíce, aby pozoroval jejich utkání a aby poskytl pomoc tam, kde by jí bylo nejvíce zapotřebí. Byl pln obav, ale přesto se usmál, když viděl, jak se bristol vrátil zpátky do boje a jak mu jeho kulometčík v zadní kabině na poděkování zamával.

Bigglesův úsměv však náhle strnul v údivu. To když se jeden z velbloudů prudce obrátil z místa boje a s nosem skloněným k zemi uháněl směrem k zákopům. Biggles poznal, že to je Harcourtův letoun.

Z jednoho německého letadla vyšlehly plameny a další velbloud se řítí ve vývrtce k zemi. Druhé německé letadlo se přilepilo k ocasu třetího velblouda a nedalo se setřást, třebaže se o to pilot ze všech sil snažil.

Biggles se vrhl dolů, aby mu přispěl na pomoc. Když si ho německý pilot všiml, začal se kroutit, aby se vyhnul dvojímu dešti střel, které vyrazily z kulometů britského letadla, ale bylo už pozdě.

Albatros jedním rozmachem vyletěl jako svíce vzhůru, což téměř najisto znamenalo, že pilot byl zasažen kulí. Z vrcholu svíčky sklouzl po křídle a potom sletěl do záchranné vývrtky. Zbylí dva albatrosi pak uháněli k domovu.

„To by jim pro dnešek mohlo stačit,“ pomyslel si Biggles, když zamával na znamení k novému srazu. Algy se k němu připojil okamžitě. Také Howell byl hbitý. To byli všichni. Jeden z velbloudů odletěl domů hned na začátku boje, a Biggles rychle prohlížel zemi,

zda tam někde není pilot, kterého viděl letět dolů ve vývrtce, ale nic nemohl nalézt. Letadla se vrátila k zákopům, přičemž vzadu uzavíral bristol, který jim zamával na rozloučenou a pak zamířil na své letiště.

* * *

Všichni tři přistáli, načež se Biggles starostlivě rozhlédl po letišti. Harcourtovo letadlo stálo na startovací ploše a kolem něho byl hlouček mechaniků. Biggles okamžitě pospíchal k letadlu, aby se podíval, co si to všichni prohlížejí. Řada pěkných kulatých děr provrtala plátno potahu právě za řidičskou kabinou.

„Je pan Harcourt raněn?“ zajímal se Biggles.

„Ne, pane kapitáne,“ odpověděl letecký rotmistr.

„A kde je?“ naléhal Biggles.

„Viděl jsem ho odejít do svého pokoje, pane kapitáne.“

„Ach tak.“

Biggles se otočil směrem k velitelství letky, ale Wat Tyler vyběhl z otevřených dveří dříve, nežli k nim Biggles stačil dojít.

„Němci dostali jednoho z našich mládenců,“ řekl Tyler chraptivě.

„Ano, Silvestra,“ přisvědčil Biggles.

„Mluvil jsem telefonicky s jedním předsunutým dělostřeleckým pozorovatelem,“ pokračoval Tyler. „Silvestr se zřítil na naší straně zákopů, je těžce raněn, ale vojenský lékař si myslí, že by se z toho měl dostat. Zavezli ho do nemocnice. Dejte mu sbalit věci, ano?“

„Tak mám dojem, že teď trávím polovinu času tím, že těm mladíkům balím věci,“ odpověděl Biggles unaveně. Pak se otočil a vstoupil do baráku letky C. Harcourt seděl na posteli s hlavou v dlaních. Když Biggles vešel, zdvihl hlavu a podíval se na něj zsinanou tváří.

„Pročpak jsi opustil bojiště?“ otázal se velitel roje chladně.

„Já ... jsem ... já ...“

„Ano, vím to. Tak mluv dál, já čekám.“

Harcourtova tvář se zkřivila v bolestné křeči. Zdálo se, že Bigglesovi stárne přímo před očima.

„Můžu vám klidně říct pravdu,“ blekotal Harcourt, „já jsem vyřízen. Nemůžu to vydržet. Už nikdy nebudu lítat... nikdy! Nikdy!“

Jeho hlas se změnil v hysterický řev.

„Nech toho!“

Bigglesův hlas zazněl jako rána bičem. Pak pokračoval už mírněji.

„Nic si z toho nedělej, hochu!“ řekl laskavě. „Nejsi první ani poslední, kdo odletěl při první šarvátce nad zákopy domů. Nesed' tady a netrap se s tím! Běž se projít, zítra se budeš cítit lip, uvidíš.“

Harcourt zavrtěl hlavou. Jeho výraz tváře vyjadřoval naprosté zoufalství.

„Ne, já nechci,“ řekl Harcourt a rty se mu zachvěly. „Já se znám lip, než mě můžete znát vy. Já jsem prostě hotov! Málem bych byl hrůzou omdlel, když ta děla začala střílet a když mi kule zasáhly letadlo. Já prostě nevěděl, co dělám.“

„Já moc dobře vím, jaký je to pocit!“ zasmál se Biggles. „Všichni jsme to při prvním letu pocítili. Ale nenaříkej. Později si o tom ještě pohovoříme.“

Biggles našel majora Mullena ve dveřích velitelství letky.

„Zatracená práce!“ řekl Biggles na omluvu. „Přišel jsem o Silvestra, a s Harcourtem nic není, má pryč nervy. A tak mi z těch nových letců zbývá jen Howell. Byl bych rád, kdybyste s Harcourtem promluvil. Těžce to snáší, a tak si myslím, že nemá význam držet ho tady, aby se zabil a rozlámал dobré letadlo.“

„Ale, copak je to?“ přerušil Biggles rozhovor, když se podíval nahoru. Ještě dříve, než to dořekl, skočil k pojízdnému kulometu, který stál opodál a měl hlaveň namířenou nahoru. „Podívejte se!“ zařval na mechaniky na startovací dráze a uchopil spoušť kulometu.

Rachot kulometu zanikl ve hřmotu motoru BMW, když se z mraků vynořil jako meteor neznámý letoun značky Fokker D.VII, pomalovaný světle červeně a žlutě. Nepřátelské letadlo vyrovňalo nad baráky a potom vyletělo jako svíce vzhůru. Na dně jeho letu střemhlav se od letounu cosi oddělilo a s rachotem spadlo na střechu jednoho baráku. Biggles vystřílel za prchajícím Němcem celý buben munice, ale když zjistil, že ho netrefil, rozhodil-mrzuté rukama. Pak uviděl Harcourta, jak se řítí z baráku, na nějž spadla ona bomba, a čímsi mává nad hlavou.

„Kruci, co to je!“ volal major.

„Boty!“ křikl Biggles. „Boty! Boty – to abychom se dali k pěchotě!“ V nejbližším okamžiku už utíkal směrem k hangárům a cestou volal na Algyho a Howella, aby se k němu připojili k odletu.

„Bigglesworthe! Stůj, ty blázne! Stůj, říkám ti!“ řval za ním velitel letky. „Tohle si právě Němci přejí, aby tě vyprovokovali nahoru! Nad zákopy určitě čeká celá tlupa Němců!“

* * *

Ale Biggles už neposlouchal. Vzteky celý zesinal, byl v něm hněv, který nedokázal ovládnout. Rychle si narazil čepici a brýle, skočil do svého velblouda, a aniž vyčkal a přesvědčil se, že ostatní piloti letí s ním, vyřítil se přes letiště v patách Němce, který jim vmetl do tváře takovou neslýchanou urážku. Teprve když byl ve výšce 1800 metrů a měl rozhled nad zákopy, jeho hněv poněkud opadl a teprve potom se rozhlédl kolem sebe, zda ostatní piloti letí za ním.

Algy byl na konci jeho pravého křídla a za ním bylo vidět Howellovo letadlo. Biggles se ohlédl doleva, posunul si brýle na čelo a znovu se podíval. Pak překvapením vydechl. Nemýlil se. Byl to Harcourt!

„Ten kluk bláznivá! Ten potřebstěnec!“ spílal Biggles. „Proč nezůstane, kde byl? Vždyť se s někým srazí při prvním utkání! Doufám aspoň, že to bude nějaký Hun a ne já! Nic víc si nepřeju!“

Biggles pak obrátil svou pozornost zase na situaci před sebou. Ten červeně a žlutě natřený fokker, který byl teď už jen jako skvrna na obloze, se točil v širokém kruhu, a Biggles začal bezděčně pátrat po obloze nad nimi. Jeho rty se zkřivily v trpkém úsměvu.

„Tak tady jste, holenské!“ řekl si, když uviděl další. „Kolikpak vás tam je! Jeden – dva – tři – čtyři – sedm – osm, no, tak kolik? Osm a jeden je devět. Vypadá to, jakoby si dneska někdo říkal o výprask!“

Boj se dlouho neodkládal. Nepřátelské letouny, vědomy si své převahy, se obrátily směrem k velbloudům, a Bigglesovy rty se pevně sevřely. Vztek byl náhle ten tam a Biggles byl chladnokrevný jako kámen. Od svého kursu ani o palec neodbočil, nýbrž strhl svého velblouda k nejbližšímu německému letadlu a ve vzdálenosti dvou set metrů divoce zmáčkl spoušť kulometu.

Věděl, že to je šilenství, že se tak slepě řítí do boje, v němž byla pravděpodobnost vítězství jedné ku dvěma. I kdyby jeho velbloudi dostali dvě nebo tři nepřátelská letadla, mohli by mluvit o štěstí, kdyby se zase dostali zpátky za frontu. Howell a Harcourt měli v tomhle boji sotva nějakou cenu. Byl tu tedy proti tolika Němcům jen

on a Algy! V hloubi jeho mysli mu utkvěla jediná touha – aby jich co nejdříve dostal, dříve než oni dostanou jeho.

Když se Biggles otočil, aby pronásledoval vůdčího fokkera, který stále jeho palbě uhýbal, zaslechl, jak kule trhají potah trupu za jeho zády, ale nevšiml si toho. Na taktiku vůbec nebylo kdy. Uvědomoval si jen jediné heslo: zabij, nebo budeš zabit sám!

Ta psí rvačka se změnila v delirium letadel, která kroužila, létala ve svíčkách, prováděla výkruty a zatáčky, páčila a stále páčila spleť křižujících se drah. V hledí Bigglesova kulometu, který bez ustání štekal, se letadla jen míhala. Když Biggles zahlédl, jak se dva fokkery spolu srazily a padaly k zemi ve vývrtce jako změť roztržštěných výztuh, nosníků a vlajícího plátna, pocítil první uspokojení.

Pak kolem něho proletěl hořící velbloud a minul ho tak těsně, že se mu div srdce nezastavilo. Jiný fokker přišel o křídla, když se strašlivou rychlostí vytahoval do svislé svíčky, a trup pak jako kámen padal prostorem.

A pak zase červeně a žlutě natřený fokker, ten, který shodil na letiště boty. Přehnal se divoce kolem, obratně kličkoval, protože se mu lepil na paty jakýsi velbloud, a Biggles, třebaže byl ostřílený bojovník, zatajil při pohledu na ten zběsilý útok bezděky dech. Dokonce si dopřál přestávku ve střelbě, aby se na to pořádně podíval, protože měl dojem, že se ten velbloud snaží do svého protivníka vrazit s rozmyslem.

Nepřátelský letec byl zřejmě stejného mínění. Vůbec se mu nechťelo útok opakovat, strhl své letadlo zděšeně stranou, marně se snažil toho šíleného pilota, který si ho vybral, aby ho za každou cenu zničil, setřást.

Takový výjev Biggles za celou svou leteckou praxi neviděl. Na chvíli měl dojem, že pilot v útočícím letadle nemůže být nikdo jiný než Algy. Brzy se to však skončilo. Kulomety velblouda chrlily smrt zcela zblízka, takže se fokker rozletěl ve vzduchu na kusy.

Vítěz vylétl jako svíce vysoko vzhůru, a Biggles zíral v úžasu a překvapení, protože právě rozeznal číslo Harcourtova letounu. Pak se kolem sebe rozhlédl po obloze. Pět fokkerů se vracelo zpátky přes německé zákopy. Zbyli jen dva velbloudi, Biggles a Harcourt na obloze osaměli. Ze čtyř letadel se dole pod nimi kouřilo.

Biggles se otočil k zákopům a viděl, jak druhý velbloud velmi nízko klouzá do bezpečí. Rozhlédl se zase po Harcourtovi a ztuhl úlekem, protože zjistil, že zcela nepředložené pronásleduje všech pět fokkerů.

„Ten kluk se zbláznil! Ten otřes ho připravil o rozum!“ zděsil se Biggles a vypravil se za jeho letadlem. Když je konečně dostihl, musel na pilota zuřivě mávat a málem do něho vrazit, aby ho donutil obrátit se zpátky. Harcourt odpověděl zuřivě zaťatou pěstí a s nechutí následoval Bigglese zpět na letiště.

Biggles si s pocitem úlevy oddechl, když zahlédl letadlo Algyho, stojící na nose mezi dírami od granátů nedaleko rezervních zákopů, i pilota, který se zdál být bez úhony.

„Myslím, že mu sestřelili letadlo,“ řekl si Biggles a klouzal domů směrem k letišti, které už bylo vidět. „Tak to byl chudák Howell, co jsem ho viděl padat k zemi.“

Když Biggles přistál, vylezl z kabiny, rukávem si otřel olej s obličeje, a pak se vážně podíval na Harcourta, který přistál nedaleko a přicházel pomalu k němu. Na Harcourtově tváři byla patrná naprostá sklíčenost.

„Co se to stalo?“ zeptal se Biggles s úsměvem.

„Co se mi stalo?“ odpověděl Harcourt otázkou. „Viděl jste mě, jak jsem to natřel tomu červeně a žlutě natřenému parchantovi?“

„To bych řekl, že viděl!“ odpověděl Biggles. „Myslel jsem si, že jsi přišel o rozum, když ses pořád pokoušel do něho vrazit!“

„Já taky byl dočista bez smyslů!“ přiznal Harcourt.

Biggles se zachvěl.

„Cože?“ zeptal se, jako by nechápal.

„Pořád jsem musel myslet jen na to, že ho musím nějak dostat,“ vysvětloval Harcourt. „Vystřílel jsem na něj skoro celou svou municí, aniž jsem ho zasáhl, a tak jsem si říkal, že by to byl jediný způsob, jak ho zdolat. Myslel jsem jen na to, že ho musím za každou cenu dostat, jakkoli. Nikdy v životě jsem ještě nebyl tak rozzloben, jako na tohoto chlapa.“

„Ale proč, proč ses vztekal právě na toho červeně a žlutě natřeného fokkera?“ nechápal Biggles.

Harcourt vzhlédl a v očích měl dosud vztek.

„Copak jste neviděl, co mi udělal?“ podivil se Harcourt Bigglesově otázce.

„No viděl, viděl jsem, jak shodil dolů ty boty,“ připouštěl Biggles.

„Copak boty!“ osopil se Harcourt. „Ty boty mě nijak moc nenašvaly, mě rozčílilo to, že je hodil právě na to místo. Ty boty proletěly střechou mého baráku a spadly na stůl vedle mé postele. Podívejte se!“

Harcourt sáhl do kapsy a když ruku vytáhl, ležel mu na dlani kousek čehosi zlatého, co se na slunci blýskalo.

„Co to je?“ ptal se Biggles poněkud rozpačitě, protože už tušil, oč jde.

Harcourt chtěl odpovědět, ale slova se mu nějak zadrhla v krku.

„Percy!“ vyrazil konečně zastřeným hlasem. „Moje ubohá, malá Percy!“

Biggles se opřel o trup svého letadla a mdle se usmál.

„Na tom není nic k smíchu!“ utrl se na něj dotčeně Harcourt. „Percy si pěkně a způsobně plavala ve sklenici od marmelády na mém stole. Ty boty padly plnou vahou na ni a rozplácly ji jako nějakého obyčejného platýze. Ubohounalou Percy!“

Říkám vám, Bigglesworth, když jsem viděl, že je mrtvá, dostal jsem takový vztek, že jsem si umínil dostat jejího vraha za každou cenu, i kdyby mě to mělo stát život. Tohle mě vyléčilo ze strachu před Huny. Protože takový chlap, co něco takového dokáže udělat, je prostě zbabělec! Podlý zbabělec!

Nechte mě trochu víc lítat, já už ty bídáky odnaučím zabíjet zlaté rybky!“

Kapitola čtvrtá

Profesor se vrátí

Algernon Montgomery vpadl do důstojnické jídelny 266. letky jako puma.

„Biggles!“ křikl. „Mládenci, poslouchajte! Profesor je živ a zdrav! Sletěl na zem na druhé straně zákopů!“ Sypal to ze sebe jak kulometnou palbu. „Fakt, je to pravda!“ pokračoval udýchaně. „Právě došla zpráva od velitelství peruti, že ho Němci ohlásili jako válečného zajatce. Co o tom víte?“

Při prvních vrískavých Algyho slovech Biggles vyskočil.

„Cože?“ vykřikl nedůvěřivě. „Řekni to ještě jednou!“

„Je to dost dobře možné. Jak by Němci jinak mohli znát jeho jméno?“ pokračoval Algy vzrušeně.

Biggles se usmál a poškrábal se na hlavě.

„To jistě, ale přesto mě to překvapilo!“ řekl Biggles. „Spousta lidí tu byla sestřelena v plamenech, a přece se z letadla dostali ven. Pokud letěl profesor dost nízko nad zemí, mohlo se mu podařit sklouznutí po křídle, takže na zem narazil koncem křídla. Určitě, kdo by to byl uvěřil!“

Potom přiběhl do místnosti major Mullen.

„Slyšel jste tu zprávu, Biggles?“ volal. „Henry Watkins se přece jen nezabil! Je dole na druhé straně!“

„Ano, pane majore,“ odpověděl Biggles. „Právě nám to řekl Algy. To mi něco připomíná. Divím se tomu, prostě se tomu divím, no!“ zabručel Biggles a bylo vidět, že o něčem usilovně přemýšlí.

„Čemu se divíš, Biggles?“ naléhal netrpělivě Algy. „Hergot, mluv, nenechávej nás v nejistotě!“

„Že profesor padl do zajetí, to mi jen cosi připomíná, a to je všechno. Poslechněte, vzpomínáte si, jak vždycky překypoval nápady. No, jednou mi zkrátka říkal, že se diví, proč ještě nebyla utvořena nějaká organizace, která by na nějakém předem sjednaném místě sbírala britské důstojníky, kteří uprchli z německého zajetí.

Vzpomínáte si na tu přednášku, kterou tu měl ten chlapík – já už zapomněl, jak se jmenoval – ten, co objížděl všechny letky a vykládal, co máme podniknout, kdyby nás zajali? Vypravoval nám o dvojitých hranicích, o pohraničních hlídkách, o drátech nabitých elektřinou, o psích hlídkách, o tom, jak je nesnadné přeplavat Rýn, a tak. Já tenkrát seděl vedle Henryho, a ten se po přednášce toho plukovníka na všelicos vyptával.

Plukovník mu tenkrát řekl, že opravdu není nijak nesnadné dostat se z německého zajetí, že je spíš problém přejít zpátky přes zákopy nebo přes hranici. Tam že právě bylo dopadeno nejvíce uprchlíků. Henry se ho ptal, proč nemáme sjednáno určité místo, například některé pole, kam by mohla zalítnout naše letadla a vzít tam zajatce na palubu.

Plukovník mu řekl, že se o téhle myšlence uvažovalo, ale že nesnáž spočívá v tom, že je na naší straně tolik německých zvěďů, že

by se nepřítel dozvěděl, o která místa jde, že by to zkrátka věděl hned, jak by se o tom rozhodlo. Pak by první naše letadlo, které by tam přiletělo, narazilo na ozbrojenou hlídku, ta by tam na něj už čekala. Nebo by Němci mohli pole taky zadrátovat, takže by se letadlo při přistávání rozbilo.

Výsledek by pak byl ten, že místo abychom jednoho důstojníka dostali zpátky, přišli bychom ještě o druhého a taky o letadlo. Henry na to stejně pořád myslel a jednou večer mi říkal, že má nápad, abychom všichni v letce pracovali ve dvojicích a aby si každá dvojice ujednala za frontou místo schůzky. A skutečně mi tenkrát ukázal pole, které si stanovil a kam by se uchýlil, kdyby byl zajat a podařilo se mu uprchnout.

Henry mi řekl, že bychom poznali, zda tam je, podle toho, že by se v rohu pole snažil udržovat malý ohniček. Ale ve skutečnosti je na tom místě těsně u sebe řada polí, která by se k tomu hodila. Je to podél lesa Langaarte, na jeho východní straně. Takže když jsem se teď dozvěděl, že byl zajat, rád bych se přesvědčil, jestli se mu skutečně podařilo utéct a dostat se na to pole. Kruci, teď by tam mohl být! Snad by se mohl nějak dostat ze zajateckého tábora. Ten nevydrží v base ani pět minut, aby nevypracoval nějaký plán!“

Před jídelnou zastavilo auto plukovníka Raymonda z velitelství peruti a za chvíli už důstojník vstoupil do místnosti.

Vesele pokynul Bigglesovi a ostatním důstojníkům a zamířil k majoru Mullenovi, stojícímu u krbu. Major Mullen krátce nato kývl na Bigglese, MacLarena a Mahoneye, na velitele rojů.

„Plukovník si přeje vědět, proč jste nevypátrali novou německou letku, která nás v noci bombarduje,“ začal velitel letky vážně. „Ta věc začíná být povážlivá. Lítají k nám každou noc a nadělají vždycky v zázemí hroznou škodu!“

„To nevíme!“ odsekl Biggles. „Tento týden jsme měli poplach každou noc. Já tu z nedostatku spánku snad zešedivím. Ne, pane majore, jejich letiště se mi nepodařilo zjistit, to je pravda. Prohledal jsem každý coul země v okruhu šedesáti kilometrů. Můžu se jediné domnívat, že ti Němci nejspíš používají opuštěné hangáry, kde bývala Richthofenova tlupa, než odletěla dál, blíž k frontě.“

„To se mýlíte, tam nejsou,“ odpověděl plukovník a energicky zavrtěl hlavou.

„A jak to víte?“ zeptal se okamžitě Biggles se skeptickým výrazem ve tváři.

Plukovník Raymond však tento prohrěšek proti vojenské kázni mlčky přešel.

„Víme to, a to stačí,“ odpověděl klidně. „Máme svůj vlastní způsob, jak takové věci vypátrat.“

„Rozumím,“ změnil Biggles tón. „Promiňte!“

„Ty bombardovací letouny jsou někde ve vašem úseku,“ prohlásil plukovník s naprostou jistotou, „a je na vás, mládenci, abyste je vypátrali. Přece ti Němci nebudou svá letadla skrývat někde ve stáji. Tak se do toho dejte, chlapci! Čekám na vaše zprávy! A sbohem!“

Biggles zamyšleně hleděl za odcházejícím plukovníkem. „Hm, tak ty budeš čekat na naše zprávy! To se teda načekáš, jestli se ještě v něčem vyznám!“ poznamenal nevrle. „Němci si pro ta svoje letadla vyhrabali podzemní kryt, kde je nemůže nikdo rušit. Ale řekl bych, že se po nich budeme muset podívat trochu jinak.“

Ale co uděláme s profesorem? Kdo chce letět se mnou na druhou stranu, abychom se mrkli, jestli už Henry zapálil svůj obřadný ohníček? Je to už určitě šest týdnů, co je pryč. Jestli tam ještě není, budeme na to místo dávat pozor, abychom viděli, jestli se tam dostane. A což se tam podívat hned dneska odpoledne? Je to jen kousek přes zákopy, takže čím nás tam poletí víc, tím to bude veselejší!“

„Já jdu s tebou!“ okamžitě odpověděl MacLaren. „Vezmu taky svoje hochy.“

„A já taky,“ přihlásil se Mahoney. „Půjdeme všichni, celá naše tlupa!“

„To je fajn!“ potěšil se Biggles a zavolal na svoje mužstvo: „Algy! Harcourte! Připravte se na hlídkový let ve čtyři třicet! Poletíme pro našeho profesora, abychom ho dostali domů!“

„Ty jsi stejný ztřeštěnec jako profesor!“ zavrčel Algy, ale oči se mu leskly nedočkavostí a prozrazovaly, že jen tak svou rozmrzelost předstírá.

„Máme půl hodiny času, jak si to představuješ?“ ptal se Mahoney.

„Myslím, že bude nejlepší, když prostě zaletíme na druhou stranu a zjistíme, jestli tam Henry vůbec je, dřív než podnikneme něco jiného,“ navrhol Biggles.

„Dejme tomu, že tam je. Co potom?“ naléhal MacLaren.

„Pak se vrátíme domů a poradíme se, co podniknout. Nesmíme přece vzbuzovat moc pozornosti, ne? Já si vezmu Algyho a Harcourta a budu se držet ve výšce asi tak patnácti set metrů. Ty, Mácu, poletíš hned za mnou ve výšce dvou nebo dvou a půl tisíce metrů. A ty, Mahoney, zaletíš se svými lidmi do výše asi tří tisíc metrů. Poletíme rovnou přes zákopy a zpátky si taky nebudeme nikoho a ničeho všímat. Jasné? Tak pojďme!“

* * *

Za deset minut nato uhánělo devět velbloudů přímo k zákopům ve skupinách, které byly předtím dohodnuty. Biggles měl Algyho u konce pravého křídla a Harcourta u levého křídla a pohodlně se uvelebil v sedadle, protože ho tam na druhou stranu čekal hezký dlouhý let. Letadla se přehnala palbou protiletadlových děl přes zákopy a uháněla do nepřátelské země, piloti se však stále bedlivě rozhlíželi po nepřátelských zvědavých letounech.

Na obzoru se náhle objevil útvar půl tuctu nepřátelských trojplášňových fokkerů a postavil se proti nim, ale když Němci zahlédli další anglické stíhačky vysoko nad sebou, rozmysleli si to a dali se chvatně na ústup.

Před nimi se nejasně rýsovala dlouhá rovná silnice, vroubená rozptýlenými topoly, a jako stříbrná stuha se ztrácela v modré dálavě, kde mizela v ohromném lese u Langaarte. Ten se na tamní krajině rozprostíral jako velká černá skvrna. Biggles poněkud změnil kurs, když se přiblížil k lesu, a potom začal opisovat širokou zatačku, jíž by se dostal přes okraj lesa a nad pole, které si Henry vyvolil.

Biggles si odsunul brýle a hleděl upřeně dolů na pole, ačkoli byl ještě hodně daleko, než aby mohl sledovat podrobnosti. Občas se rozhlédl kolem, a nejistotou a vztekem se mu sraštilo obočí.

„To je zvláštní! Německá děla nestřílejí!“ uvažoval Biggles. „V tomhle úseku jich bývalo jako much. Určitě je přestěhovali blíž k frontě!“

Nedokázal odhadnout proč, ale toto ticho, ta naprostá nepřítomnost dělostřelecké palby v něm vzbudila podezření. Prostě to nebylo normální. To bylo všechno. A něco nenormálního ve

vzduchu v té době ve Francii už samo o sobě stačilo k podezření. Biggles se znovu pozorně zahleděl dolů, pak zatajil dech a údivem hvízdal. V odlehlém rohu dlouhého obdélníkového pole hraničícího s lesem stoupal úzký proužek bledě modrého kouře. Byl v tichém večerním vzduchu téměř kolmý.

„Tamhle je!“ řekl si Biggles nedůvěřivě, neboť třebaže sem kvůli profesorovi letěl, ve skutečnosti ani ve skrytu duše nedoufal, že by Henry mohl dodržet své slovo. Otočil se na Algyho a prstem mu ukázal dolů. Algy zvedl palce, aby naznačil, že rozuměl.

Na chvíli se Bigglese zmocnilo pokušení přistání u lesa riskovat, ale slunce se už sklánělo k západu a vrhalo na zemi dlouhé šarlatové stíny. Jeho netrpělivý duch chtivý dobrodružství se už nemohl dočkat této záchrany, ale rozumný hlas opatrnosti ho varoval, aby se zbytečně neukvapoval.

„Když tam je teď, bude tam taky ještě zítra,“ uvažoval Biggles, pak se náhle rozhodl a zamířil zpátky k zákopům.

* * *

„Tak co o tom soudíte, mládenci?“ křikl Biggles na další velitele rojů půl hodiny poté, když vylézali ze svých pilotních kabin.

„Jde o to, co v téhle věci hodláme podniknout,“ podotkl Mahoney vážně. „Přistát tam, to znamená sakra nebezpečný podnik. Když vůbec pomínu nebezpečí nějaké pasti, stačí malá krtčí hromádka, a letadlo se obrátí vzhůru podvozkiem. Co potom?“

„To přenech mně!“ řekl Biggles, aby ho uklidnil.

„Tak jak to vypadá?“ zajímal se major Mullen, který přiběhl z velitelství letky.

„Je tam!“ hlásil Biggles. „Mám už nápad, pane majore. Zítra ráno za prvního rozbřesku tam zaletíme všichni, ve stejné sestavě jako dneska, až na to, že se budeme držet trochu výš. Kdyby se nad tím lesem začala motat celá naše tlupa, seaběhne se tam celá německá armáda, aby se podívala, co se tam bude dít. Jakmile tedy dorazíme nad les, Mácu, ty odbočíš doleva a ty, Mahoneyi, doprava, ale budete mě mít pořád na očích.

Algy a Harcourt budou kroužit přesně nad tím polem a budou udržovat nežádoucí návštěvníky pěkně stranou. Pokud profesor na tom polí je, musí se k nám vrátit na mém křídle!“

„A což kdybychom požádali o dvouplošník, aby tam pro něj zaletěl?“ napadlo majora.

„To by nebylo vhodné, pane majore. Jakmile by se tam dostal, už by na něj Němci čekali. Ti vědí, co se děje na naší straně zákopů, stejně dobře jako by to bylo u nich. Čím méně lidí se o tom dozví, tím lip pro nás. Profesor se může docela pohodlně usadit na mém křídle. Už před nedávnem jsem tak dopravoval jednoho cestujícího. Jakmile ho vezmu na palubu a vzlétnu na zpáteční cestu, všichni se ke mně těsně připojte a vyrazíme směrem k zákopům. Co tomu říkáte?“

„Mně se to zamlouvá,“ souhlasil MacLaren lakonicky.

„Mně taky,“ přitakal Mahoney.

„Pak je všechno vyřízeno,“ řekl spokojeně Biggles a uzavřel debatu.

Pozdě večer Biggles odložil rozečtenou knihu, vstal a začal zívát. „Tak si tedy půjdu zdřímnout,“ prohlásil. „Nezapomeňte na ranní výlet! Odletíme za svítání a ...“ Náhle se zarazil, znehybněl a naslouchal. Také všichni přítomní důstojníci zpozorněli.

Algy, který bušil v důstojnické jídelně do rozladěného klavíru, ztuhl uprostřed taktu s rukama ve vzduchu. Hluk a smích náhle ustal a po místnosti se rozhostilo takové ticho, že by bylo slyšet, i kdyby upadl špendlík.

Civilista, který by se poprvé ocitl na frontě, by jistě nechápal, co se děje, neboť by nic nepostřehl. Z velké dálky na frontě se ozývalo dunění děl, tu a tam daleko odtud zazněly i ostré výbuchy. Každý pilot v místnosti v té chvíli věděl, že je to protiletadlová dělostřelba, jejíž šrapnely prskají vysoko na obloze.

„Letí k nám!“ špitl Biggles.

„Doufejme, že k nám ne,“ namítl Mahoney.

Tu se dveře rozlétly dokořán a do místnosti vrazil Wat Tyler.

„Zhasněte, vy blbouni!“ houkl na ně. „Copak neslyšíte dělostřelbu? Letí k nám bombardéry. Vás nenapadne nic chytřejšího, než se tady usadit při plném osvětlení, že to vypadá, jako by tu blikal maják! Zhasněte to, ale hezky rychle!“

Biggles se rozběhl ke dveřím.

„Byl bych rád, abys nebyl tak vyděšený, Wate,“ zavrčel Biggles. „Pojďme se na ten ohňostroj podívat!“

Když Biggles otevřel dveře, hluk zvenčí stonásobně zesílil. V dálce několika kilometrů bylo peklo rudých záblesků, pichlavých plamenů s tlumeným hukotem mohutných letadlových motorů.

„Pokud neletí přímo na nás, poletí určitě nad námi,“ konstatoval Algy. „Já si jdu najít nějakou díru!“

„To bude potřeba pořádně hluboká díra, aby tě zachránila před bombami, jaké vezou ti mládenci,“ chechtal se Biggles. „Počkej, půjdu s tebou.“

Kolem nich byla dokonalá tma. Ani nejmenší světélko neprozrazovalo, že je tady letiště. Připojil se k nim také poněkud udýchaný Harcourt, jehož oči neustále sledovaly jiskřivé záblesky, které se s neúprosnou jistotou přibližovaly. Po obloze pátral tučet světlometů, jejichž dlouhé bílé prsty šátraly křížem krážem a řezaly inkoustově černou tmou. Hluboký hukot motorů bombardovacích letadel, jemuž Francouzi říkali pour-vous, už v dálce působil zlověstně a nyní nabyl ještě hrozivějšího zvuku.

Šrapnely protiletadlových děl teď třaskaly téměř přímo nad nimi. Vznikl tak ohlušující kravál. Náhle se nad nimi rozsvítilo bílé zářivé světlo, vypadající téměř pohádkově, oslnivě ozářilo celé letiště a jakoby nehybně viselo ve vzduchu. Biggles rychle skočil do zákopu u nejbližšího baráku.

„Podívejte se,“ zařval. „To platí nám! Němci spouštějí padákové rakety!“

Jako hvízdání vzdálené lokomotivy se ozýval slabý nárek. Biggles zalezl hlouběji do zákopu.

„Tamhle letí!“ houkl, když se úpění proměnilo v jekot. Letci se bezděčně přikrčili, když se bomby blížily k zemi, protože to vypadalo, že jim padají rovnou na hlavu. Nedaleko vyšlehly do vzduchu ohnivé jazyky. Pak se ozval ohlušující výbuch a země se otřásla.

„To bylo sakra blízko, než aby se mi to mohlo líbit,“ zavrčel Biggles a odvážil se vykouknout přes násep, třeba že se ozývalo skučení dalších padajících bomb. „Podívejte, ti hajzli zasáhli hangár roje A!“ řval Biggles. „Už hoří! Od něho chytne náš hangár, protože vítr fouká k nám. Pojd'te, mládenci!“ V nejbližším okamžiku už Biggles uháněl směrem k hangárům, které se v té strašidelné záři osvětlovacích raket leskly do běla jako přišery.

Major Mullen vyskočil ze dveří své kanceláře.

„Všichni ven!“ vykřikl. „Pokuste se zachránit letadla!“

Nastal všeobecný úprk k hořícím hangárům. Před Bigglesem vyrazilo do výšky necelých padesáti metrů mračno hlíny s rudým jádrem a prudce ho srazilo k zemi. V dusivých plynech výbušniny začal lapat po dechu, ale pak se vzchopil a hnál se dál k hangárům.

Jediným pohledem zjistil, že pokoušet se o záchranu hangáru či letadel letky A nemá smysl, protože plachta hangáru byla jediným prskajícím mořem plamenů, které toto dílo zkázy halily do oranžové záře. Také hangáry roje B byly v plamenech a ohnivý jazyk začínal olizovat i střechu hangáru, kde byla umístěna letadla roje C. Bylo to učiněné peklo rámusu a kouře, v němž se lidé pohybovali jako d'ábli.

Bigglesovi po obličejí stékal pot, ale přece jen popadl svého velblouda za ostruhu a snažil se ho táhnout na volné prostranství. Algy, Harcourt, letecký rotmistr a několik mechaniků přišlo na pomoc, takže letadla roje C byla brzy vytažena na startovací dráhu. V noční tmě nad nimi začaly štěkat neviditelné kulometry, to když si němečtí kulometčíci vyprazdňovali své bubny střeliva na místo zkázy. Mechanik stojící nedaleko Bigglesa vykřikl, pak chvíli vytrěštěně zíral na svého velitele a nakonec se sesul na zem, spadl jako kabát z věšáku.

„Dva muži sem, rychle!“ křikl Biggles velitelským hlasem. „Zaneste ho dolů k lékaři!“ dodal ještě a pak se otočil, aby se podíval, jak vypadají ostatní stroje. Když zjistil, že žádný z obou zbývajících rojů nemohl přes veškerou námahu zachránit ani jediné letadlo, doslova zaúpěl. Oheň příliš sálal, takže nebylo možné dostat se blíž než do vzdálenosti třiceti metrů. Německé bombardéry, které už skončily svou práci, se nyní vracely domů.

„Musím vám tedy říct,“ řekl Biggles a ukázal na řadu granátových děr na letišti, „že ti chlapi odvedli dobrou práci. Byly to samé friedrichshafeny, o nichž plukovník mluvil dnes odpoledne.“

Major Mullen mlčky přikývl.

„Jak říkáš, udělali tu pěknou práci,“ odpověděl. „Ale lip bys udělal, kdyby ses šel trochu prospat. Zdá se, že váš roj bude mít v několika nejbližších dnech plné ruce práce s tím, co nám na letišti zbylo,“ dodal major suše.

* * *

Právě se rozednívalo, když Biggles, Algy a za ním Harcourt vyjížděli z hangáru na letiště a chystali se odletět. Uvážíme-li, jak

letišťe po náletu vypadalo, nebylo to nic lehkého. Z hangárů se ještě kouřilo, či spíše z hromady zuhelnatělých trosek, které naznačovaly místo, kde před náletem stály.

Biggles otevřel škrticí klapku a zakabonil se. V té chvíli měl dojem, že počet letadel schopných létání může být brzy o jedno menší, neboť se i přes tuto pohromu rozhodl, že se profesora pokusí přivést. Pokud ovšem na něj bude na smluveném místě opravdu čekat. A až by tohle bylo v pořádku, pak by se vydali hledat brloh těch bombardovacích lotrů, kteří natropili tolik zla. Všechna tři letadla se zvedla a zamířila k lesu Langaarte.

Na frontu letěla velká skupina nepřátelských výzvědných letadel, ale Biggles se jim vyhnul do slunce a přeletěl kolem nich zcela nepozorovaně. Hned potom se na obzoru začal nejasně rýsovat jejich les, který byl ještě zpola zahalen v závoji časně ranní mlhy. Biggles upřel své nedočkavé oči na tamní velké pole.

Úkol, který měl před sebou, patřil k těm, které vyžadovaly rychlost a přesnost. Přistát by musel svižně a bezvadně, protože by bylo nebezpečné opustit velblouda na nepřátelském území déle než na minutu. Nedalo se totiž říci, čím oči budou jeho přistání pozorovat. Všechna tři letadla se teď ocitla bezprostředně nad polem a jejich vůdce zdvihl ruku na znamení výstrahy pro ostatní, že se totiž spustí na zem.

Zcela přiškrtil plyn, takže hřmot jeho motoru umlkl, a v nejbližším okamžiku sletěl v prudké vývrtce k zemi. Pak Biggles své letadlo vytáhl z vývrtky, rychle mrkl dolů, aby zjistil polohu, a pustil se do nové vývrtky.

Tak letěl asi do výšky sto padesáti metrů nad zemí, než se vyrovnal, a potom postrčil řídicí páku prudce ke straně a klouzal skoro svisle dolů po křídle jako kámen. Pak opět vyrovnal a dosedl hladce na zem, necelých padesát kroků od kraje lesa.

„To nebylo tak špatné!“ řekl si s uspokojením a rozepjal si bezpečnostní popruhy. Pak vstal a upřeně hleděl k ohníčku v odlehlem koutě pole, který stále ještě dýmal. Všude bylo ticho, nikde živé duše. Biggles se zklamaně zamračil a pak se obrátil, aby si prohlédl okraj lesa.

To, co shledal, ho naprosto zmátlo. Bylo to tak nečekané, že to jeho mozek odmítl vnímat. Bigglesovi poklesly čelisti, čelo se mu svrašťelo do vrásek, jak se namáhal, aby pochopil, co se tu děje.

Ve vzdálenosti padesáti metrů před ním čněla břicha tří obrovitých hangárů, které byly pěkně uhnízděné v lese a neuvěřitelně realisticky zamaskovány. Uvnitř se nezřetelně rýsovala letadla německé bombardovací letky. Mechanici, kteří kolem pobíhali, hleděli na Bigglese se zřejmým úžasem a vykulenýma očima.

Ale to nebylo to nejhorší. Směrem k Bigglesovi totiž běžela řada německých vojáků v šedých uniformách. Byli už v půli cesty mezi lesem a velbloudem. Velel jim důstojník, který už zjistil, že je Biggles zpozoroval, a tak vymrštil ruku vzhůru a začal střílet z pistole.

Kulka proletěla hrbem velblouda necelých pět centimetrů od místa, kde byl Biggles opřen rukou. To ho vyburcovalo k horečné činnosti. Schoulil se do řidičské kabiny, zhluboka vydechl, postrčil plynovou páčku a otevřel tak škrticí klapku naplno. Velbloud vyrazil ihned kupředu.

Přímo před ním byla řada stromů, které jak se zdálo, čněly až do oblak. Bylo zřejmě nemožné, aby se jim vyhnul. Biggles proto stočil velblouda dokola podél jeho svislé osy a zahrnul po větru dozadu přes pole. Když se ozval hromový výstřel z německého útvaru, nad nímž právě uháněl, bezděky se v sedadle schoulil.

Ocas velblouda se zdvihl a křídla teď nesla celou jeho váhu, když vyskočil z okraje lesa jakýsi strašák a vletěl Bigglesovi rovnou do cesty, aby ho zastavil. Pilot instinktivně stočil letadlo na stranu, aby tomu zabránil. Tu se ozval příšerný skřípot a praskot, neboť se utrhla kola a celý podvozek se nahnul. Nos velblouda se zavrtal do země, zatímco ocas se překotil nahoru a pak dolů a udělal přemet. Všude kolem létaly třísky z vrtule.

Když se velbloud položil na řidičskou kabinu, měl Biggles dojem, že nastal konec světa. Chvilku tiše ležel mezi troskami letounu a snažil se obnovit svou ochromenou obratnost. Když si však celé své neštěstí uvědomil, vyvinul šílené úsilí, aby se z letadla vyprostil. Jakýsi výstužný drát ho švihl přes obličej a ošklivě ho škrábl do oka, ale Biggles bolest necítil. Klekl si na zem a lezl jako králík pod hořejškem trupu. Vyprostil se právě včas, mrštil sebou na bok a rukou si zakryl obličej, aby se chránil před benzínem, který z rozbité nádržky stékal na horký motor a po chvíli s tlumeným hukotem vybuchl. Bigglesem to trhlo, ale ještě se stačil rychle

podívat přes rameno. Ke své hrůze zjistil, že jsou Němci vzdáleni již necelých dvě stě metrů a že se rozběhli v roj, aby mu zatarasili cestu.

„Pojď sem! Na co čumíš?“ zařval na něj hlas, který se zdál být docela blízko.

Biggles se otočil a vyjeveně zíral na postavu muže, který před ním stanul. Neměl čas prohlížet si podrobnosti, ale i přes rozedranou blůzu, rozčuchané vlasy a celkové sešlé vzezření nebylo pochyb, že to je profesor.

„Henry!“ vyhrkl docela hloupě, protože v tom rozčilení a překotném spádu událostí docela zapomněl, co tu vlastně pohledává.

„Pojď se mnou, ty troubo! Utíkej do lesa!“ zařval Henry zuřivě a sám mu razil cestu tím, že se rozběhl a skočil do křovin mezi trní a ostny.

Biggles ho slepě následoval, ale ještě si plně neuvědomoval, co vlastně dělá. Zjistil, že se ocitl na velké pasece, velké jako to pole, které právě opustil. Zděšeně rozhodil rukama, protože se vůbec nedalo uvažovat o nějakém pokusu se skrýt na tak velkém otevřeném prostranství.

„Zpátky do lesa!“ vykřikl Biggles chraptivě, ale když jeho zrak utkvěl na šedých uniformách mezi nimi a jediným místem úkrytu, vydralo se mu z úst jen zaúpění.

Biggles si uvědomil, že zaslechl jakýsi šramot, a tak se podíval vzhůru, co to vlastně je. Když zahlédl dva velbloudy kroužící nízko nad nimi, svítl mu paprsek naděje. Už na ně docela zapomněl a až teď si uvědomil, že ten tragický konec jeho velblouda museli sledovat.

„Mohli by tu přistát? Je ta paseka dost veliká?“ honilo se mu rychle hlavou. Bylo zřejmé, že oba piloti velbloudů mají v úmyslu pokusit se o přistání, protože právě nyní sem klouzali bok po boku a jejich vrtule cvakaly necelých šest metrů nad Bigglesovou hlavou. „Pojď sem!“ křikl Biggles na Henryho a hnal se k letadlům.

Oba piloti dosedli na zem asi o sto metrů dále, a aniž čekali, až k nim uprchlíci doběhnou, otočili se dokola oběma mužům vstříc.

Třesoucí se a prudce oddychující Biggles se celou délkou svého těla vymrštil na spodní levé křídlo Algyho letounu a pevně se chytil jeho náběžné hrany.

Byl příliš vyčerpán, aby mohl mluvit, a tak jen dal rukou znamení, že je připraven opustit zemi. Jako ve snách zaslechl

pronikavý řev Bentleyova oběžného motoru. Bump – bump – bump – kola podvozku narážela na nerovnou půdu, a potom se letadlo zdvihlo do výšky.

Biggles by sotva mohl říci, jak dlouho ležel skrčen v ledovém vzdušném proudu vrtule nedaleko trupu, ale měl dojem, že je to celá věčnost. Byl příliš daleko vzadu na křídle, aby mohl přes jeho náběžnou hranu sledovat, co se děje dole pod ním. Díval se tedy skrze třpytivé bílé záblesky otáčející se vrtule upřeně dopředu a byl by rád věděl, kde jsou a zda se také Harcourtovi podařilo vzít na křídlo profesora.

Biggles pomalu otočil hlavu a troufl se podívat se na Algyho, ale ten na něj dělal hrozivé posunky, aby jen zůstal tiše ležet, a pak ukázal doleva. Biggles se podíval ve směru jeho nataženého prstu a ve vzdálenosti několika metrů zahlédl druhého velblouda, na jehož křídle se krčil profesor. Biggles se třásl zimou v tom vzdušném proudu v rychlosti sto šedesát kilometrů za hodinu, třebaže měl na sobě leteckou kombinézu. Napadlo ho, zda tak dlouho vydrží profesor na křídle ve svých rozedraných hadrech, než se dostanou na letiště. Byl tak zaujat starostmi o svého druha v neštěstí, že ho nečekaný štěkot kulometu docela blízko zcela překvapil.

„Matičko skákavá!“ záúpěl. „Teď jsme v pěkný kaši!“

V tom se ozval nový výstřel, kdesi docela blízko letadla. Křídlo, na němž Biggles ležel, se náhle zachvělo, a nedaleko jeho konce se objevila řada kulatých děr v potahu. Biggles se zpola vztyčil a pátravě se zahleděl před sebe. Tři kilometry daleko byly klikaté čáry zákopů. Biggles otočil hlavu, aby uviděl Algyho, ale ten se také díval přes rameno na bok.

Biggles sledoval oči Algyho a dočista se mu zatajil dech, když uviděl Fokkerův trojplošník, který usiloval o takovou polohu, aby na ně mohl podniknout další útok. Nos velblouda se trochu sklonil k zákopům, ale nepřítele nesetřásl. A aby nezůstalo jen při tom, odkudsi zezadu přilétaly další dva fokkery.

Biggles si uvědomoval, že jejich situace je zoufalá. Tušil, jak je asi Algymu, na něhož může fokker střílet, ale on jeho útok nemůže opětovat, aby neshodil svého druha z křídla letounu. I nějaký rychlejší obrat, uvažoval Biggles, by ho mohl z toho chatrného bidýlka shodit na zem.

Ted' už se blížily další dva fokkery, z nichž jeden se stočil, aby napadl Harcourtova velblouda. Biggles vzteky skřípal zuby, když se první fokker postavil na nos a letěl dolů k jejich ocasu, přičemž jeho kulomety chrlily dvojitý proud olova. Ale pak dostal Biggles nápad. Pomalu zdvihl hlavu, levicí uchopil vzpěru ve střední části křídel a pravou rukou sáhl do řidičské budky, do malého výklenku, kde většinou bývala ukryta signální pistole Véry.

Byla tam. Biggles sevřel rukou pažbu pistole a pak tuto krátkou, baňatou zbraň vytáhl ze schránky. Palcem pravice natáhl kohoutek a rychle zamířil na pilota ve fokkeru, který se díval před sebe hledím svého kulometu.

Beng! Německý pilot sebou prudce trhl, když mezi jeho křídly zableskla žhavá kulička rudého ohně, která za sebou nechávala pruh hustého kouře. Vykoukl z řidičské budky, aby se rozhlédl, odkud taková neobvyklá střela mohla přiletět. Algy se na důkaz svého souhlasu s touto taktikou zazubil a rychle podal Bigglesovi další náboj. Beng! Ted' třeskla ohnivá zelená kulka na zád' letounu.

Pilot fokkeru, který zřejmě tento nezvyklý způsob boje neschvaloval – a tomu se nebylo možno divit – už na další střely nečekal a otočil se ke druhému velbloudu. Biggles se div nezakuckal, když kulka oranžového ohně, pomalu se zbarvující do modra, zaplápolala jako svíce nad ocasem Harcourtova velblouda. Němec ji zahlédl a uhnul právě včas.

Biggles hned pochopil, co se stalo. Profesor totiž jeho první výstřel zahlédl, zalíbilo se mu to a sám pokračoval ve střelbě Harcourtovou pistolí. Tři němečtí piloti nyní zaváhali, jako by nevěděli, co si za takové neobvyklé situace počít. Pak se náhle otočili a odletěli střemhlav domů. Biggles nakukoval pod svým křídlem, aby zjistil příčinu této náhlé změny, a uviděl řadu britských letadel S.E.5, která se k nim kvapem blížila. Když ho jejich vůdce uviděl, přiletěl blíž a Biggles rozeznal modrou vrtulovou puklici Wilkinsonova letadla. Viděl, že to je Wilks od 287. letky.

Neobvyklá podívaná na dva velbloudy v jednom letovém útvaru, jejichž piloti, jak myslel, letěli každý na křídle, vůdce letounů S.E.5 poněkud vyvedla z míry, protože je sledoval až na letiště a přistál těsně za nimi. Wilkinsonova tvář byla k nepoznání, když vyskočil ze své kabiny a přiběhl k místu, kde si Biggles a profesor vzájemně napravovali záda.

„Co to vyvádíte, prosím vás?“ volal Wilkinson udiveně. „Jestli chcete létat ve dvou, proč se nedáte k letce s dvoumístnými letadly, mohli byste létat jako normální lidi? Copak tu nemáte dost letounů, abyste si mohli vyletět každý zvlášť?“

„Nemáme!“ odpověděli mu. „Minulou noc sem přiletěly ty friedrichshafeny a pěkně nám to tady vymlátily. Ale udělal bys lip, Wilksi, kdybys letěl domů, budou tě potřebovat jako doprovod!“

„Doprovod? A komu?“

„Vyslídili jsme, kde se ty německé bombardéry schovávají. Jdu teď volat na hlavní velitelství, a pokud se ještě v něčem vyznám, pošle tam velitelství všechny bombardéry denní služby v okruhu jednoho sta kilometrů, než uplyne hodina. A ty budou potřebovat doprovod. V poledne už z toho lesa nezbude ani tříska. Teď už vím, proč tam vůbec nestřílela protiletadlová děla!“ hlaholil Biggles, jemuž se právě rozsvítilo v hlavě a obrátil se k Algymu:

„Němci se nás pokoušeli napálit, abychom si mysleli, že tam není co hlídat!“

„Mimochodem, Henry,“ pokračoval Biggles, "jak se ti vůbec podařilo zapálit ten ohýnek, když je kolem dokola taková spousta Hunů?“

„Já že jsem zapálil ohýnek?“ velice se udivil profesor. „Co to vykládáš? Já jsem přece nic takového neudělal.“

„Ale vždyť my jsme viděli oheň!“ tvrdil Biggles.

„Ale to byl jen čadivý ohýnek pro bombardéry, který jim má ukazovat směr větru, ty chytráku! Já jsem na to místo přišel právě v té chvíli, když jsem tě uviděl, jak jsi udělal na zemi ten kotrmelec,“ vysvětloval klidně Henry.

„To mě tedy podrž!“ zděsil se dodatečně Biggles. „Když jsme se tam minulý večer zalítli podívat a viděli, že tam hoří oheň, byli jsme jisti, že jsi tam! Kdyby Hunové ten ohýnek neměli, tak jsme tam dneska pro tebe neletěli a ty bys tu nebyl. Sakra, to byla shoda okolností! Jak už jsem říkal, u našeho řemesla se někdy seběhnou neuvěřitelné věci!“

Kapitola pátá

Čtenář myšlenek

Letní slunce zářilo z bezmračné, modré oblohy ve vši své nádheře. Biggles ležel na zádech s rukama pod hlavou ve vysoké, lahodně vonící trávě, v poklidném koutě letiště a unaveně sledoval skřivana, který nad ním vesele trylkoval.

Teplý vzduch, uspávající bzukot hmyzu i vůně vyprahlé země byly pro jeho unavené tělo učiněným balzámem, protože od oné pohromy, která připravila jeho letku o dvě třetiny velbloudů, létal na hlídku třikrát denně. Mezitím ovšem došly další, nové letouny typu Velbloud, a tak se Biggles na radu velitele několik dní oddával klidu a odpočíval.

Připadalo mu, že válka je nesmírně daleko. Také hukot děl na frontě jaksi ochabl a omezil se jen na příležitostné náladové salvy. Biggles usoudil, že Francie není tak špatným místem, podíval se na hodinky a pak se zase uvelebil do trávy s očima upřenýma do sytě modré oblohy.

Když uslyšel kroky blížící se k němu travou, pocítil nevoli, ale ani se nepohnul. Kroky se zastavily těsně za ním.

„Pozoruješ hvězdy, Biggles?“ řekl jakýsi hlas. Byl to Algy.

„Pozoroval bych, kdyby tam nějaké byly. Ve svém věku bys už mohl vědět, že hvězdy vycházejí jen v noci,“ odpověděl lhostejně Biggles.

„Vykoukáš si oči, jestli budeš pořád takhle zírat,“ varoval ho Algy. „Nebo myslíš, že tam něco uvidíš? Anebo snad hledíš do budoucnosti?“

„Jo, tos uhod,“ poznamenal Biggles.

„Co jako?“ ptal se Algy.

„Dívám se do budoucnosti. Můžu ti říct, co tu uvidíš přesně za tři a půl minuty.“

„Tak mi to pověz!“ poškleboval se Algy. „Uvidím pěkně modrou oblohu.“

„A ještě něco,“ dodal Biggles vážně. „Já jsem se nedávno ze záliby tak trochu zabýval astrologií, a tak se jí dostávám na kloub. Na základě dedukce ti můžu říct nejrůznější věci. Moje prostřední

jméno by mělo být Sherlock, víš, podle toho slavného detektiva Sherlocka Holmesa.“

„No dobře, tak pokračuj!“ pobízel ho Algy, jehož to začínalo zajímat. „A copak jsi teď právě zkoumal?“

Biggles zívá a řekl:

„Za minutu uvidíš německé letadlo značky Rumpler, které se tu bude vznášet ve výšce tří tisíc metrů jihozápadním směrem. Naši na ně budou střílet, ale nezasáhnou je. Až přeletí tuhle skupinu topolů na pravé straně, otočí se dokola a pak bude uhánět domů s nosem k zemi, v opačném směru.“

„Hm, koukám, že ti to slunce jde trochu na mozek,“ prohlásil Algy. „Co tě přivedlo na tuhle myšlenku?“

„Nic mě na ni nepřivedlo, prostě to vím!“ odpověděl klidně Biggles. „Dostal jsem takzvaný druhý zrak neboli zření. To je schopnost, která ...“

„Ale jděte, Biggles!“ vpadl mu do řeči jiný hlas. „Mohl byste toho nechat!“

Biggles se opřel o loket a zjistil, že se na něj dívá plukovník Raymond z hlavního velitelství.

„Promiňte, pane plukovníku!“ vyrazil ze sebe Biggles a snažil se vyskočit. „Já myslel, že tu je jenom Algy.“

„To nevadí, jen ležte a nenechte se vyrušovat. Já jsem se jen tak zastavil na kus řeči. Poslyšte!“

Byl slyšet slabý bzukot vysoko nad nimi, a tak se tři páry očí obrátily k obloze na malinkou černou skvrnku, která se k nim blížila od jihovýchodu. Třebaže byla ještě velice malá, bylo v ní možno rozeznat německé letadlo značky Rumpler.

Vhúm! Vhúúm! Vhúúm!

Tři malé obláčky ve tvaru trychtýřku se objevily v jisté vzdálenosti za letadlem, protože britská protiletadlová děla na ně zahájila palbu.

Biggles po očku mrkl na oba důstojníky a výraz jejich tváře ho tak pobavil, že se sotva udržel smíchy. A když pak Rumpler pokračoval v letu až skoro přesně nad skupinou topolů, o nichž předtím Biggles mluvil, už se doopravdy rozesmál. Rumpler pak velmi rozvážně opsal celý kruh a s nosem skloněným dolů uháněl k zákopům, a to v jiném kursu, než sem přiletěl.

„Že to je na amatéra docela slušná předpověď!“ podotkl Biggles docela klidně.

„Naprosto!“ souhlasil Algy neochotně. „Že bys náhodou taky věděl, proč ten rumpler odletěl právě tím směrem?“

„Samozřejmě že vím,“ odpověděl Biggles. „Je to věc pouhého úsudku. Tím směrem odletěl proto, protože kdyby sledoval nazpět svůj vlastní kurs, vletěl by rovnou do Mahoneyova roje, který odletěl na hlídku. Ten rumpler to všechno ví, a protože s nimi nechce pokusit štěstí, radši se jim obloukem vyhne. To je všechno.“

Nepřátelský rumpler byl nyní téměř z dohledu a hukot jeho motoru postupně zanikal v jiných zvucích, které se rychle přibližovaly. Blížily se k nim tři britské letouny značky Velbloud, sledující kurs, jímž odletěl rumpler přes zákopy.

„Já ti přece říkal, Algy, že bych se měl jmenovat Sherlock!“ rozchechtal se Biggles.

„To byla pěkná ukázka vašeho umění, Bigglesworthe!“ řekl uznale plukovník Raymond. „Musím uznat, že to bylo velice pěkné. Povězte nám, jak to všechno víte!“

„Ale, pane plukovníku!“ odpověděl Biggles káravým tónem. „Představte si nějakého kejklíře, kterého byste se ptal, jak provádí svoje kousky! Taky by vám nic neřekl.“

„Ale mě to opravdu zajímá!“ naléhal plukovník.

„Tak vám tedy povím pravdu, pane plukovníku,“ odpověděl Biggles. „Vy teď víte totéž, co vím já, ale já si to odvodím takhle. Průměrný německý letec nemá moc velkou obrazotvornost a pracuje podle jakéhosi časového rozvrhu neboli jízdního řádu jako hodiny. V tomhle čase se tu objevil už dvakrát v minulých dvou dnech, a při obou svých záletech na frontu se ten rumpler tady otočil a provedl přesně totéž, co dnes.“

Takže nemusím ani moc uvažovat, abych dospěl k závěru, že to, co některý Hun udělal už dvakrát, udělá i potřetí, a že v tom svém počínání bude pokračovat, dokud mu to někdo nepřekáží. Možná že mu to překazím zrovna já.

Kdybyste se mě zeptal, proč sem k nám lítá, tak byste mě doběhl, protože já to nevím. Ale řekl bych, že sem lítá proto, aby si tu něco očíhl. Nelítá jistě jen tak na nějaké obyčejné zvědy. Poslali ho, aby se podíval na něco, co může ze svého stanoviště dobře vidět, totiž z toho místa nad topoly, kde se vždycky otočí.

A když to uvidí, šine se zase domů. Musel bych se mýlit, ale moje velká inteligence mi napovídá, že sem nelítá jen tak pro zábavu. Musím se přiznat, že mě to trochu zajímá. To, co vidí ti Hunové, musím přece vidět taky já!“

„Na to jsem právě myslel,“ souhlasil plukovník. „Zdá se, že Hunové vidí pěkný kousek tohoto našeho úseku, a taky předešlého. Před týdnem zaujala naše dělostřelecká brigáda postavení v úvozu u Erles. Byla dobře zamaskována a nikdo ji shora nemohl zahlédnout. A přece ji hned první noc rozstřílely německé granáty. To určitě nebyla žádná náhoda!“

Plukovník si odkašlal a pak pokračoval:

„Museli jsme si opatřit jiná děla, a to kdekoli, a proto jsme před dvěma dny přivezli těžké lodní dělo a zapustili je do dělového úkrytu za tímhle pásem lesa u silnice do Amiensu. Proti leteckému pozorování bylo dokonale zamaskováno, ale ve dvanáct hodin v poledne začalo německé dělostřelectvo ostřelovat právě ten úsek, a to naše dělo rozstřílelo na cucky! To taky nebyla žádná náhoda.“

Plukovník se na chvíli odmlčel a potom ve výkladu pokračoval:

„Potom parkovalo několik aut se střelivem za zdí rozstříleného selského statku u osady Bertaple, a přihodilo se totéž, co s tím dělem. Takže teď už víte, co myslím, když říkám, že se Němci na náš úsek dívají hezky zblízka.“

„Někdo se tu potlouká, to je naprosto jisté,“ souhlasil Biggles.

„Přál bych si, abyste se po tom poohlédl,“ řekl dále plukovník. „Nevím, po čem bych vám měl říct, abyste se poohlédl, protože kdybych to věděl, nemusel bych ten úkol ukládat vám. Budete muset vzít rozum do hrsti, ale vám nemusím nic radit, vy se vyznáte sám.“

„Pane plukovníku, nenuťte mě, abych se tadyhle před Algym musel červenat!“ odpověděl poněkud rozpačitě Biggles a rozesmál se. „Tak dobrá, já se tu budu nahoře potloukat a pokusím se vidět to, co ve svém rumpleru očihoval ten džentlmen.“

Za půl hodiny nato už byl Biggles ve vzduchu a letěl přesně v téže kursu jako před chvílí ono německé letadlo. Přitom soustavně a bedlivě sledoval zemi pod sebou. Když doletěl až na místo, kde se rumpler otočil, ještě více zpozorněl a prozkoumával krajinu centimetr po centimetru, cestu vedle cesty, pole za polem.

Povšiml si podivného klidu, nedostatku jakékoli činnosti. Tu a tam zahlédl malé tábory, v nichž odpočívaly britské oddíly, které se

tam vrátily ze zákopů. Dále uviděl rozstřílený větrný mlýn bez křídel, převrácené nákladní auto a jezdce, spojku, uhánějící v mračnu prachu po silnici.

V dohledu měl jednu či dvě vesnice rozstřílené od granátů, a pak zahlédl sedláka sklízejícího své obilí. Skládal snopy do panáků a nic nedbal na blízkost palebné čáry.

Všude byly díry od granátů, čerstvé i staré, vypadalo to, jako by krajina byla poobána od neštovic, Biggles však nemohl najít nic, co by nepříteli mohlo posloužit jako signál. Uviděl také místo, kde byla rozstřílena dělostřelecká brigáda a pak se otočil, protože pociťoval značnou sklíčenost.

Hodinu či ještě déle trvalo jeho vzdušné pátrání, ale neshledal nic zajímavého. Potom se v nevalné náladě zase vrátil na letiště.

„No tak, vy Sherlocku!“ volal vesele plukovník. „Copak je nového?“

„Nic se neděje, pane plukovníku,“ odpověděl Biggles stručně. „Já se ale přece ještě nevzdávám naděje. Doufám, že se zítra s tím rumplerem potkám!“

Následujícího rána vzlétl Biggles opět a pobyl ve vzduchu dostatečně dlouho, aby si počkal na německého letce. Biggles si opravdu ponechal dostatek času, aby mohl provést důkladný průzkum krajiny pod sebou, jež, jak se zdálo, byla předmětem pravidelných návštěv nepřátelského letounu. Zkoumavýma očima pečlivě prohlížel zemi pod letadlem a mrzutě zjišťoval, že je všechno naprosto stejné jako včera. Dokonce i sedlák byl na svém místě na poli a stavěl panáky.

Když Biggles sletěl níž, uviděl o kousek dál velký oddíl britských vojáků – celou brigádu, jak soudil – kteří leželi velmi dobře ukryti podél okraje lesa a nepochybně čekali, až na ně přijde řada, aby odešli do zákopů.

Bigglese napadlo, zda by je mohly zahlédnout slídivé oči pilota v rumpleru, ale pak usoudil, že je to nemožné. Jednak proto, že jeho letadlo létá mnohem výš, a pak bylo sotva pravděpodobné, že by se odvážilo tak daleko za britské zákopy.

Biggles se podíval na hodinky na své palubní desce a zjistil, že by měl na toho rumplera čekat ještě čtvrt hodiny, protože předpokládal, že pilot obvyklý čas dodrží.

„Tak to si můžu ještě vyletět pořádně vysoko,“ řekl si, vztyčil nos velblouda vzhůru a ještě naposledy se podíval na zemi, aby si ji ještě jednou prohlédl.

Jeho pohled utkvěl na tom sedlákovi, který stále ještě stavěl panáky. Biggles měl dojem, že ten člověk pracuje v naprosto zbytečném chvatu, a tak se bezděky rozhlédl po obloze, jestli se někde neobjevují nějaké příznaky blížící se bouře. Jinak se spěch toho sedláka nedal vysvětlit. Obloha však byla jako nepřetržitý baldachýn modři od jednoho obzoru až ke druhému.

Biggles se znovu podíval na toho muže na poli a vyklonil se přes okraj své kabiny, aby lépe viděl. Pozorně hleděl na pole a sledoval polohu postavených panáků.

Udivilo ho, že přes velký spěch toho sedláka je na poli stále stejně panáků jako minulého dne. Měl dojem, že ty panáky jen změnily svou polohu a že teď tvoří jakýsi podivný vzor, který se od normálního, běžného způsobu odlišuje.

„A podívejme se,“ takhle si uvědomil význam toho, co právě zjistil. Jeho oči sledovaly dlouhou řadu snopů, které ukazovaly směrem ke skryté britské pěchotě, a pak utkvěly na řadě osamocených panáků, jež patrně naznačovaly vzdálenost této pěchoty a prozrazovaly tak německým leteckým pozorovatelům její postavení.

Bigglesův mozek pracoval na plné obrátky. Co by měl teď podniknout? Bylo tu několik možností. Mohl postupovat podle svého původního plánu a toho rumplera sestřelit. Tím by aspoň zabránil, aby němečtí dělostřelci dostali žádanou zprávu.

Ale co kdyby podlehl? Co kdyby ho ten Němec sestřelil? Biggles sice takovou pohromu nepředpokládal a nepokládal ji za pravděpodobnou, ale přece jen ji musel brát v úvahu.

Taky by mohlo být přece jeho letadlo poškozeno, kdyby byl nucen nouzově přistát, a pak by rumplerovi nic nebránilo, aby se vrátil domů. Mohla by se mu také přihodit porucha motoru, a v takovém případě by rozhodně musel nouzově přistát. Biggles se až zachvěl, když domyslel důsledky, protože ani v nejmenším nepochyboval, že by pak byla britská pěchota rozstřílena granáty německého dělostřelectva.

Další možnost byla, aby se vrátil na letiště, zavolal plukovníku Raymondovi na hlavní velitelství a oznámil mu, co právě objevil.

Plukovník by pak mohl poslat zprávu brigádě a dát jí výstrahu, aby změnila své postavení dříve, než začne bombardování.

„Ne, to by nešlo,“ zamítl v duchu Biggles tuto variantu. „To by trvalo moc dlouho. To letadlo by mělo dost času vrátit se domů. A němečtí dělostřelci by mohli zahájit svou smrtonosnou palbu dříve, než by plukovníkova zpráva mohla k brigádě dojít.“

Dospěl k názoru, že jediný jistý plán je ten, aby přistál a zničil ten zrádný signál dříve, než sem přiletí německý letoun. Kdyby to dokázal provést rychle, měl by ještě pořád dost času vzlétnout a dostat rumplera, až přiletí.

„Ano, tohle je nejjistější cesta,“ rozhodl se Biggles. Než se měl rumpler objevit, zbývalo ještě deset minut času.

Když Biggles učinil své definitivní rozhodnutí, sklouzl strmě po křídle směrem k poli nedaleko místa, kde měl za to, že sedlák pracuje. Znepokojovalo ho, že není ozbrojen. Ostatně tu nebyl důvod předpokládat, že vyzvědač dostane podezření, že byl odhalen. Jeho způsob sdělování zpráv nepříteli byl tak prostý a přirozený, že ho nemohlo odhalit nic kromě náhody nebo nějakého zatraceného okamžitého postřehu.

Bylo zcela nepravděpodobné, že by na tomhle poli, tak daleko za frontou, mohl kde přistát nějaký slídívý pilot výzvědného letadla, a ještě nepravděpodobnější bylo, že by ten zlověstný plán odhalil. Nepravděpodobné se však stalo skutečností a Biggles se jen nemohl vynadivit špiónově důmyslnosti, když letěl střemhlav na zem.

Na strništi obilného pole se neodvážil přistát, a tak dosedl lehce na zem docela nedaleko, na jakési pastvině. Když vylezl z kabiny, odhodil svůj těžký letecký kabát na spodní křídlo letounu a stejnoměrným poklusem vyrazil k obilnému poli. Když se k němu přiblížil, zpomalil svůj běh v chůzi, aby vyzvědače nepoplašil, a zamířil k brance vedoucí na pole.

Biggles uviděl domnělého sedláka v typických modrých šatech, v nichž chodili francouzští rolníci, jak stále ještě snáší snopy, a zlostně se uškříbl jeho důkladností. Sedlák se ani nenamáhal podívat se nahoru, když zatím vzdálený, hluboký bzukot hlásil přilet jeho spolčence v rumpleru.

Sedlák si povšiml přicházejícího Bigglese a vesele na něj zamával.

„Bonjour, M'sieur le Capitain!“ volal sedlák s úsměvem, ale pilot byl od něho příliš daleko, aby si mohl povšimnout podivného záblesku v jeho očích.

„Bonjour, M'sieur,“ opakoval Biggles a stále se k sedlákovi přibližoval. Byl dosud ještě asi na dvacet metrů vzdálen, když zahlédl, jak sedláková pravice sáhla do kapsy a opět se rychle vymrštila.

Než mohl vytušit úmysl toho druhého, třeskla mu do uší ohlušující rána, a on měl dojem, že se svět rozlétl v záplavě rudých a oranžových plamenů, které se pomalu měnily v purpur a potom černaly.

Když Biggles bezvládně padl na tvář, uvědomil si, že ten vyzvědač na něj vystřelil.

První skutečnost, již si Biggles uvědomil, když zase otevřel oči, byla ošklivá bolest hlavy. Snažil se zdvihnout k hlavě ruku, aby rozsah svého poranění ohmatal, měl však dojem, že má ruku přilepenou k boku. Kolem byla tma a všude to páchlo čerstvou slámou, že měl dojem, že se zadusí.

Biggles zahlédl v té tmě několik proužků denního světla a trvalo mu několik minut, než pochopil, že je zahrabán pod kupou snopů.

Vynaložil veškerou svou sílu, přičemž mu hlava div nepukla bolestí, odvalil snopy stranou, vykutálel se z nich na volné prostranství a mžoural jako sova do oslnivého slunečního světla.

Potom se s námahou postavil na nohy, zapotácel se jako omámený a rozhlédl se kolem. Byl patrně na témže místě, kde upadl. Všechno bylo stejné jako předtím, jen vyzvědač byl pryč.

Vypadalo to, že vyzvědač na tělo bezvládného pilota v bezvědomí jen naházel snopy, aby je tak zakryl před zraky náhodných kolemjdoucích, a pak rychle práskl do bot.

Biggles by rád věděl, jak dlouho tu ležel, sotva to však mohl zjistit, protože jeho hodinky byly na palubní desce velblouda. Z polohy slunce usoudil, že to nemohlo příliš dlouho trvat, že to však naprosto stačilo, aby pilot rumpleru své poselství přečetl a vrátil se domů. Jeho letadlo totiž Biggles nikde neviděl a také neslyšel žádný hukot. Pokoušel se přemýšlet, zvedl ruku ke své bolavé hlavě, načež s hrůzou zjistil, že má prsty od krve.

Náhle si však vzpomněl na britskou pěchotu a se zděšením si uvědomil, v jakém se ocitla postavení. Musí se za každou cenu spojit

s brigádou, opakoval si stále, ale nebyl schopen jednat. Věděl, že Němci zatím ještě nezačali bombardovat, že má ještě dost času, aby tu brigádu mohl zachránit.

Z úvah ho náhle vytrhl hluk automobilového motoru. Biggles se otočil a zahlédl, jak ze dvora nedalekého selského statku, k němuž pole patřilo, vyjel zchátralý renault s vyzvědačem za volantem.

Současně si všiml, že ze statku vystupuje hustý sloup dýmu. Napadlo ho, že vyzvědač budovu zapálil, aby za sebou zametl stopu a aby zničil všechny usvědčující doklady, které by tam mohl při svém překotném odjezdu zanechat.

Biggles zaťal rty a oči přimhouřil ve štěrbinky.

„S tím se pryč nedostaneš, ty chlapče!“ zavrčel a úprkem vyrazil k místu, kde nechal svého velblouda. Když viděl, že tam pořád ještě stojí, oddechl si.

V příkopu si ještě namočil kapesník, obvázal si zranění na hlavě, kde ho škrábala vyzvědačova kulka, a pak pokračoval.

„Dostat tak o něco přesnější ránu, než byla tahle, tak to byla moje poslední,“ uvědomil si nevesele a věděl, že téměř o vlasek unikl smrti. Vyzvědač se nejspíš domníval, že ho zabil, uvažoval Biggles, jinak by ho tu přece nenechal, aby o všem mohl vypravovat.

Biggles se vyšplhal do řidičské kabiny, a když chvíli kličkoval po zemi, podařilo se mu konečně letadlo odlepit a zamířit dolů nad silnici, po níž zmizel vyzvědač.

Jeho auto brzy zahlédl, ujíždělo v mraku prachu, který se za ním dlouze táhl. Stočil velblouda za ním, protože si byl vědom, že nemůže zbytečně ztrácet čas.

Biggles věděl, že by měl letět rovnou k brigádě pěchoty a vyslat výstražný signál, krev se v něm však vařila, a pomyšlení, že by ten vyzvědač unikl a někde jinde pokračoval ve svém zhoubném díle, mu nedalo.

Když uháněl nad silnicí v mračnu prachu, napadlo ho, že ten pilot v rumpleru se sotva mohl dostat domů. Biggles přece dopadl vyzvědače na útěku, což znamenalo, že v bezvědomí nemohl být déle než několik minut.

Biggles viděl, jak se uprchlík mrkl dozadu přes rameno po d'áblovi, který se mu hnal v patách, a musel se uškĺbnout. Vyzvědač přidal plyn, až auto poskočilo kupředu. Dělal co mohl, aby unikl.

Biggles se rozesmál. Jak mohlo toho bláhovce napadnout, že by nějaké auto mohlo ujet jeho velbloudu, který se hnal rychlostí 200 kilometrů za hodinu. To bylo opravdu komické! Když se však přihnál na dostřel, úsměv vystřídalo chladné soustředění bojujícího letce. Bigglesovy oči vyhledaly mušku kulometu.

Ra-ta-ta-ta! Dvojitý Vickersův kulomet se rozštěkal. Konec se dostavil okamžitě. Biggles nevěděl přesně, zda řidiče zasáhl, zda mu praskla pneumatika, anebo zda to byl následek přílišné rychlosti v zatáčce, a ani se tím nijak nezabýval. Viděl jen, že se auto jakoby zarylo do silnice a že se nad ním zdvihl velký mrak prachu.

Rám automobilu se pomalu kutálel po zemi, byl to až děsný pohled, a jedno kolo zůstalo na silnici. Z motoru vyšlehl oheň, takže se všechno, co z vraku zbylo, ztratilo v mraku kouře.

Biggles se spokojeně zašklebil při pohledu na tu neveselou podívanou, ale ještě pro jistotu zakroužil dvakrát dokola, aby zjistil, zda řidič vozu nějakým zázrakem nezůstal naživu. V okolí vozu však bylo nápadné ticho, a proto vyrazil s letounem ve směru tečny, tam, kde byla utábořena britská pěchota.

Na přilehlém poli Biggles přistál špatně, což se dalo za těchto okolností omluvit, a pak rychle utíkal směrem ke skupině důstojníků, kteří ho sledovali.

„Musím ihned mluvit s velitelem brigády!“ volal Biggles, když k nim doběhl.

„To nevíte, že máte nejdřív pozdravit?“ osopil se na něj jeden z důstojníků, který měl na rukávu odznak majorské korunky.

Biggles zrudl, způsobně zdvihl ruku k pozdravu, ale uvnitř soptil vztekem, že ho tak zdržují.

„Musím ihned mluvit s velitelem brigády nebo s jeho zástupcem!“ opakoval naléhavě svou žádost.

Jakýsi major s červenými výložkami štábního důstojníka na límci přiběhl k Bigglesovi a ptal se ho:

„Vy jste ten důstojník, který právě letěl tak nízko nad ...“

„Nechtěl byste to nechat na pozdější dobu, pane majore?“ odpověděl nevrle Biggles. „Přišel jsem vám říct, abyste neprodleně dal rozkaz k odchodu z tohoto místa. Já ...“

„Ticho! Vy mi chcete dávat rozkazy?“ vykřikl major uraženě. „Udám vás pro neslušné chování vůči vyššímu důstojníkovi!“

Biggles si povzdychl, ale pak dostal nápad.

„Mohl bych si od vás zatelefonovat, pane majore? Je to velmi naléhavé!“

„Telefon najdete na velitelství brigády – touhle cestou!“

Na velitelství brigády popadl Biggles zimničně sluchátko telefonu. Zástupce velitele a jeden ordonanční důstojník ho se zájmem pozorovali. Za několik okamžiků již Biggles mluvil s plukovníkem Raymondem z hlavního velitelství.

* * *

„Tady je Bigglesworth, pane plukovníku!“ hlásil se pilot ochraptělým hlasem. „Už jsem našel, co jste hledali. Ten Němec sem lital proto, aby si tu převzal zprávu od německého vyzvědače, který hlásil německým dělostřelcům postavení naší brigády. Od jejího velitelství nyní mluvím. Ano, pane plukovníku – správně – na okraji lesa, asi tři kilometry východně od osady Buellu.“

Ano, já jsem se pokusil přemluvit zdejší důstojníky, ale oni mě nechťejí poslechnout. Zabil jsem toho vyzvědače, leží pod vrakem svého auta na silnici do Amiensu. Ano, pane plukovníku, řekl bych, že bombardování musí začít každým okamžikem!“

„Co to říkáte člověče, co to tady vykládáte?“ vykřikl jakýsi hlas za Bigglosem.

Biggles se přes rameno ohlédl a uviděl velitele brigády, který na něj upřeně hleděl.

„Okamžik, pane plukovníku,“ řekl do telefonu, a potom se obrátil na velitele brigády: „Chtěl byste si promluvit s plukovníkem Raymondem od velitelství 51. peruti, pane plukovníku?“

Velitel brigády se chopil sluchátka a přiložil si je k uchu. Biggles zpozoroval, že zbledl. Za okamžik nato plukovník praštil sluchátkem na stojánek a vychrlil celou řadu rozkazů. Ordonance se rozběhly do všech koutů tábora, ozvaly se polnice a rotmistři se dali do křiku.

Za deset minut nato, když zadní voj brigády zmizel za vyvýšeninou směrem do zápolí, přiletěl první německý granát. Potom následovala salva. Netrvalo dlouho a půda, kde předtím anglická brigáda tábořila, byla rvána plamennými výbuchy a řinčící ocelí.

Biggles běžel tímto peklem létající hlíny a šrapnelů tam, kde nechal stát svého velblouda. Bolest hlavy, na niž ve svém vzrušení docela zapomněl, se znovu ozvala s daleko větší prudkostí. Když

utíkal k letadlu, přivřel oči a ze všech svých sil bojoval se závratí, která se o něj pokoušela. Báł se, že upadne.

„To mi fakt muselo přeskočit v hlavě, když jsem svůj koráb nechal tak blízko lesa,“ říkal si Biggles v duchu. „Nejspíš ho už rozstříleli na hadry.“

Obával se docela právem, protože nepřátelské granáty dopadaly až nepříjemně blízko místa, kde zanechal své letadlo.

Velbloud však byl ještě netknutý, když k němu Biggles doběhl, ačkoli půda kolem, již pokládal za vhodnou k odletu, ukazovala, jak těsně prolétly některé granáty kolem.

Biggles se vyšplhal do kabiny, roztočil motor a pak prudce kopl do nožní řídicí páky, aby se vyhnul okraji nedaleké granátové díry. Letadlo se nahnulo dopředu. Velbloud poskakoval a houpal se na rozryté půdě, ale zároveň nabíral rychlost.

„Pokud se odtud brzy nedostanu, tak se mi určitě ulomí podvozek,“ říkal si Biggles a povolil řídicí páku směrem dozadu. Několik okamžiků kola podvozku ještě poskakovala po hrbolaté zemi, ale pak je jakýsi nezvykle velký hrbolík vymrštil nahoru.

Když Biggles přistál na letišti v Maranique, Wat Tyler mu podal jakési hlášení.

„Od velitele peruti,“ řekl mu. „Jak jsi až do teďka lítal?“

Biggles roztrhl obálku, přečetl text a musel se usmát: „Správně jste to provedl, Sherlocku!“ Iniciály podpisu patřily

Kapitola šestá

Veliká aféra

Biggles seděl na brzdicím špalku a plnil si kulometný pás náboji. Každý náboj zvlášť pečlivě prohlížel a zkoumal, zda nemá sebemenší závadu, a odhazoval ty, které plně nevyhovovaly jeho požadavkům.

„Ještě nejsme hotovi, letoun!“ zeptal se leteckého rotmistra, který s partou mechaniků celých umazaných od oleje pracoval na motoru jeho velblouda.

„Ještě pět minut a jsme hotovi, pane kapitáne!“ hlásil mu rotmistr.

„No dobrá, ale hod'te sebou, nebo se setmí. Ještě bych to rád dneska večer vyzkoušel. Zítřa časně ráno musím odletět.“

„Prosím, pane kapitáne,“ odpověděl rotmistr zdvořile.

Biggles se vrátil ke své práci. Jeho tvář vypadala unaveně a ochable, protože od té doby, co Němci zahájili velký útok a co na německou frontu přiletěly Fokkery D.VII, dosáhla činnost ve vzduchu svého vrcholu a britské letky to neměly vždycky nejlehčí.

Náhradní piloti přicházeli pomalu, protože nehody se překotně množily, až jich bylo tolik, že přesahovaly svým počtem nástup nových pilotů. V důsledku toho musel každý schopný pilot na frontě odsloužit více leteckých hodin, než bylo obvyklé. Společně s piloty své vlastní letky, ale i s kolegy od sousedních letek pociťoval Biggles přílišnou zátěž, a bývaly chvíle, kdy měl všeho po krk, kdy se mu hnusilo všechno, co souviselo s válkou, kdy válku z celého srdce nenáviděl.

Všechno, po čem toužil, byl odpočinek. Od prvního rozbřesku až do posledních paprsků slunce vedl Biggles své roje na útočné hlídky a přestávky dělal jen tehdy, pokud si chtěl odpočinout, než mu naplní nádrže benzínem.

Biggles toužil po dešti, aby tak měl věrohodnou výmluvu k troše odpočinku. Déšť sice přišel, ale odpočinek Bigglesovi stejně nepřinesl – o to se už postarali nadřízení. A nyní, když strávil ve vzduchu celý den, potřeboval jeho motor jako sůl důkladně prohlédnout, protože zítra ho čekala perná práce. Biggles netrpělivě čekal, až mechanici skončí svou práci, aby pak mohl stroj vyzkoušet a jít si lehnout.

„Už je to hotovo, pane kapitáne, pokud jste hotov vy!“ hlásil mu letecký rotmistr, zatímco mechanici tlačili velblouda ven z hangáru na startovací dráhu. Biggles vložil do kulometů pásy, které právě naplnil náboji, usadil se v kabině, a když pustil motor na plný plyn, aby se přesvědčil, že má své plné otáčky, rozjel se s letadlem po ztemnělém letišti a vylétl do vzduchu.

V širokých kruzích chvíli neustále stoupal vzhůru a upřeně sledoval ručičku otáčkoměru motoru i rychloměru. S výkonem motoru byl spokojen, uvelebil se tedy v kabině pohodlněji a rozhlédl se kolem. Uvědomil si, že ta osamělá obloha je jaksi podivným místem k odpočinku. Tou dobou už slunce zapadalo v kalně rudé záři za mohutnou výspou mraků, které se sem valily od západu. Pod ním

byla země ztracena v nesmírné prohlubni sytě purpurových stínů, zatímco východ byl už zahalen v soumraku.

Také děla po celé délce fronty zmlkla, protože Biggles nezahlédl ani jediný z těch obvyklých světelných záblesků, které provázely praskající šrapnely. Bylo by se zdálo, že i děla jsou už válkou unavena a že by si ráda odpočala.

Kolem dokola, nahoře i dole, všude byl obraz míru a nevýslovné samoty. Bylo lze stěží uvěřit, že v dálce několika kilometrů byly ukryty tisíce mužů v zákopech, čekajících na příchod svítání, aby jeden druhému mohl skočit po krku. Byla válka! Biggles jí měl po krk, byl unaven létáním i neuvěřitelným šílenstvím bojujících mužů, které vůbec neznal.

Biggles si náhle povšiml malé skvrnky šplhající se směrem k němu z onoho zšedělého světa pod letadlem a trhl sebou.

Byl to Fokker D.VII., modrý letoun se žlutým ocasem, označený pruhy velitele roje. Bigglese napadlo, že by rád věděl, kdo to je, co to tam v té malinké kabině nepřátelského letadla sedí za chlapíka.

Povzdechl si, protože cítil podivnou únavu a neměl nejmenší chuť bojovat. Přece jen si však zahřál kulomety několika rychlými výstřely a postavil se proti tomu letci s podivným úsměvem na rtech. Fokker provedl rychlý let střemhlav s následující svíčkou, jíž se dostal těsně k Bigglesovi. Pak pod střední částí křídel německého letounu vyšlehly světle oranžové plameny z kulometů.

Biggles palbu opětoval, zahnul rovnou za nepřátelské letadlo a v nejbližším okamžiku už uháněli oba letci na protilehlých stranách malé kružnice, každé letadlo ve svislé zatáčce, neboť se snažilo dostat se k ocasu svého protivníka.

Celých pět minut takhle létali, ale nikdo z nich nezískal převahu, třebaže se jim příležitostně podařilo vypálit několik ran z kulometu. Brzy bylo zřejmé, že Němec se v této hře velice vyzná. Biggles začal pociťovat závrať z té nesmírné námahy, a tak srazil řídicí páku dozadu a vletěl do bleskurychlé zatáčky, která mu poskytla prchavé možnosti dostat se k výstřelu.

Ale nevystřelil, jen bezmocně zaklel, protože se mu kulomet vzpříčil právě v kritickém okamžiku. Zuřivě začal bušit do spouště, aby ji uvolnil, ale všechno marné! Přes veškerou jeho pečlivost to vypadalo, jako by se mu do pásu se střelivem dostalo několik vyboulených patron.

Biggles mrkl přes úzký kruh své zatačky na protivníka, který byl tak blízko, že mohl zřetelně rozeznat jeho tvář. S úžasem zjistil, že Němec nemá prilbu ani ochranné brýle. Byl ještě dost mladý a čistě oholen a usmíval se Angličanovu marnému úsilí opravit vzpříčený kulomet. Biggles si mohl prohlédnout každý detail nepřátelského fokkera, ba i stehy na plátně potahu a výrobní číslo.

A pak se přihodila podivná věc. Nepřátelský pilot na něj vesele zamával, vletěl do strmé zatačky, a dříve než si Biggles uvědomil, co má v úmyslu, postavil se mu po bok.

Britský pilot mu nevěřil, tak trochu ho podezíral z nějakého uskoku, ale když ten druhý nečinil žádný útočný pohyb, letěli oba válečníci pod stmívající se oblohou svorně vedle sebe. Po několik minut tak letěli, přes mezeru mezi letadly se na sebe usmívali, a potom nepřátelský pilot podruhé zamával, což vypadalo jako pozdrav, pomalu se otočil a sklouzl směrem k německým zákopům. Tam ho pohltila černá noc. Biggles opětoval jeho signál a obrátil se také k domovu.

„Ty, s tím žluto nosým letounem, ty nejseš špatnej chlap!“ pomyslel si Biggles, přiškrtil plyn a vnořil se do mlhavé hlubiny. „To by každý Němec neudělal, aby na člověka přestal střílet, když se mu vzpříčí kulomet. Ty jsi opravdový sportovec a džentlmen!“

Pod sebou uviděl Biggles hangáry a přistávací dráhu svého letiště.

Velitel peruti plukovník Raymond, major Mullen, MacLaren a Mahoney stáli na startovací dráze, když Biggles přistál.

„Copak jste tam dělal?“ volal na něj major. „Mysleli jsme, že jste si jen vyletěl vyzkoušet letadlo, a vy jste byl zatím pryč přes půl hodiny. Právě jsme začali uvažovat, proč neletíte zpátky!“

„Zkoušel jsem jenom letadlo, pane majore,“ odpověděl neurčitě Biggles, protože mu stále ještě nešlo z hlavy přátelské chování německého letce v letounu se žlutým ocasem.

„Cože? Snad jste nezkoušel tohle?“ řekl major podmračeně a ukázal na řadu děr v kýlové ploše velblouda.

„Nikoli, pane majore. Měl jsem jen takový malý zástoj, nestojí to ani za řeč, s jakýmsi mladíkem ve fokkeru se žlutým ocasem!“ odpověděl Biggles. ^

„Ve fokkeru se žlutým ocasem, říkáte?“ ožil plukovník Raymond.

„Ano, pane plukovníku. Byl to modrý letoun značky Fokker D.VII se sírově žlutým ocasem.“

„Říká se, že v něm létá pilot von Döring,“ pokračoval plukovník Raymond.

„Vůbec bych se tomu nedivil, pane plukovníku,“ podotkl Biggles. „On jistě ví, jak se má létat, a v každém případě už má pěknou hromádku vítězství!“

„Ano, to má,“ skočil mu do řeči plukovník. „To je muž, kvůli kterému jsem dnes za vámi přišel. Pojd'me do kanceláře velitelství!“

„Hodí se mi právě, že vám mohu říct, jak von Döring dovede hromadit svá vítězství,“ pokračoval plukovník, když se oba usadili v kanceláři letky.

„Kdybyste se mě na to zeptal, byl bych vám odpověděl, že je tomu tak proto, protože je to lepší pilot než velmi mnoho jiných,“ osmělil se podotknout Biggles.

„To může být pravda,“ pokračoval plukovník, „má to však jiný důvod. Ten von Döring dosáhl tak rychlých vítězství proto, že mužové, které sestřelil, se skoro bez výjimky nikdy předtím nedostali do boje!“

„Pak tedy má velké štěstí. Nebo snad dovede číst myšlenky,“ mínil Biggles. „Jakpak si je vybírá?“

„On si je nevybírá, druzí mu říkají, kde je najde,“ odpověděl plukovník. „Tak poslouchejte. Von Döring má cirkus, který se skládá asi ze třiceti letadel. Jak víte, je teď u našich nových letek zvykem, že jsou sešikovány doma v Anglii a pak odletí sem k nám do Francie jako úplné jednotky. Někdy se dokonce sletí dvě letky dohromady, ale v každém případě musí letět podél zákopů, aby se dostaly na letiště, kde mají mít své stanoviště.“

Asi před pěti týdny odletěla do Francie letka velbloudů. Byla to 273. letka. Von Döring jim zaskočil cestu a rozsekal, je na kousky. Bylo to vyslovené vraždění. Naši chlapci byli sestřeleni, aniž poznali, co to vlastně je boj. Mysleli jsme, že to byla nějaká léčka, ale Döring opakoval svůj kousek o týden později.

Celkem to udělal už čtyřikrát. Vždycky se náhodou ocitne na místě, když sem přiletí nová letka, a to už přestává všechno! Vždycky ho sem pošle německá zpravodajská služba. O tom není pochyb.

Hodláme tedy panu von Döringovi tuhle zábavu zarazit. Ten lstivý pán se velice bojí o svůj život, ale nějak se to provést musí,“ prohlásil rozzlobeně plukovník. „Jak víte, ještě donedávna bylo zvykem letět přímo z domovských posádek v Anglii do Marquise na francouzské straně kanálu La Manche. Tam letadla stráví noc a další den pokračují na svá zdejší letiště. Je to určitě osada Marquise, odkud von Döring dostává svoje zprávy. Doba, kdy letka musí odletět, musí být uveřejněna v rozkaze, a i kdyby nebyla, dotyční důstojníci o tom určitě hovoří. Jakmile se to dozví vyzvědač, pošle o letu zprávu do Německa, což má za následek, že pan von Döring si pěkně vyletí, aby si na letce počíhal.

A jaký je můj nápad v tomto ohledu. Zítra odletí 266. letka na mořské pobřeží, aby oklikou přes kanál přistála v osadě Marquise, jako kdyby ti letci právě přiletěli z Anglie. Důstojníci budou varováni, aby se nezmiňovali o svých válečných zkušenostech, a piloti se budou muset chovat tak, jako by byli úplní zelenáči a jako by se teď poprvé dostali do Francie. Rozumíte mi?“

„Rozumím tomu tak, že von Döring podnikne útok na naši letku, protože se bude domnívat, že je to cháska bažantů,“ řekl Biggles. „Protože však máme pouze deset letadel a von Döring jich má třicet, vypadá to, že můžeme dostat sakra vřelé přivítání!“

„Ano, budete patrně nuceni dobře se na to připravit,“ přiznal plukovník. „Vy poletíte ve výši tří tisíc metrů, hned za zákopy, směrem k osadě St. Omer. A právě u té osady je nanejvýš pravděpodobné, že vás von Döring napadne. Řekl jsem vám to dost jasně?“

„Naprosto jasně,“ přisvědčil Biggles tónem, který nebyl zcela prost ironie. „A kdo má tu letku vést?“

„Já ji povedu sám,“ vmísil se major Mullen do hovoru. „Roje A a B pod vedením Mahoneyovým a MacLarenovým zaujmou postavení vlevo a vpravo ode mne. Vy, Bigglesworthe, povedete roj C, a to poněkud nade mnou a poněkud vzadu.“

„Výborně, pane majore,“ řekl Biggles suše k rozkazu, který, jak si zcela dobře uvědomil, by ho mohl přivést na nejnebezpečnější místo v celém letovém útvaru.

„Tak dobrá! Já tedy zase pojedu,“ skončil plukovník. „Sbohem a mnoho štěstí!“

Plukovník vzal majora Mullena pod paží, vedl ho ven a šeptal mu cosi, co ostatní důstojníci nemohli zaslechnout. Když se major vrátil, lehce se usmíval.

„Budeme si muset ráno pěkně přivstat,“ prohlásil major Mullen, „takže bychom udělali nejlíp, kdybychom se šli trochu prospat.“

Za dva dny nato v šest hodin ráno stálo deset velbloudů 266. letky s cvakajícími vrtulemi na startovací dráze letiště v Marquise a čekalo na znamení k odletu. Biggles vyhlédl z malé kabinky svého letadla a usmál se na Algyho po své levici. Zase už se ho zmocnila touha po dobrodružství, a pokud byl s to to posoudit, jejich plán klapal tak přesně, jak byl vypracován.

Všichni tito zkušené piloti, kteří předešlého dne přiletěli do Marquise, byli celí nedočkaví, že ‚konečně uvidí frontu‘, a nepromarnili ani chvíli, aby všem obsírně nevypravovali, jak se strašně těší, že už jsou z Anglie pryč a že konečně uvidí skutečnou válku. Bylo zřejmé, že na tuto lest naletěli všichni důstojníci od velitele posádky až dolů k poddůstojníkům. Samozřejmě neměli jediný důvod, proč by to všechno neměli brát vážně.

Biggles zažil chvíli strachu, když se ho jeden z dopravních pilotů zeptal, kde dostal svůj vojenský kříž. Dopravní piloti měli totiž za úkol dopravovat stará letadla do Anglie k opravě a s novými a opravenými létat zpátky na frontu. Biggles tuto otázku se smíchem přešel, protože se domníval, že to bude omylem pokládáno za skromnost.

Biggles vůbec nepochyboval o vážnosti podniku, který měli před sebou. Von Döring a jeho lidé byli staří válečníci, a ačkoli jejich domněle nezkušené oběti neměly nejmenší chuť vydat se jejich kulometům všanc, jak nejspíš očekávali, přece jen se nedalo zapomínat, že budou mít výhodu obrovské přesily.

Biggles byl tak trochu zvědav, kolik z těch připravených velbloudů, sytících vzduch nezdravým zápachem ricinového oleje, se zase vrátí do Maranique. Řev motoru majora Mullena ho však z úvah vrátil do skutečnosti a on se se svým letadlem rozjel napříč letištěm v patách za svým vůdcem. Ve vzdušném proudu, který vytvářely vrtule letadel letících před ním, se lehce kolébal.

„Dobrá, tak už se řítíme do toho divadla připraveného na velkou truchlohru,“ uvažoval Biggles, když velitel letky, stále ještě stoupající, zamířil v předem sjednaném kursu. Ve výšce tří tisíc

metrů se pak všech deset letadel vyrovnalo a uhánělo s velkým rachotem pod oblohou směrem k osadě St. Omer.

Na západní straně nad zákopy viselo několik tenkých vrstev mraků, ale ve všech ostatních směrech byla obloha naprosto jasná. Nyní už byli ve svém bitevním šiku a vpředu se v lehkém vánku třepotaly vlajky velitelova letadla. Hned za nimi a poněkud vpravo byl Mahoney s dalšími dvěma letadly svého roje, zatímco MacLaren se svými letouny zaujal podobné postavení po levé straně.

Biggles uzavíral zadní voj letadly Algyho a profesora, jejichž konce křídel se téměř dotýkaly jeho vlastních, takže on sám, jak si dobře uvědomoval, tvořil cíl, na který se měli vrhnout očekávaní útočníci.

„Plukovník se určitě zbláznil!“ říkal si naštvaně Biggles. Protože i když se vzal v úvahu nedostatek lidí i letadel na frontě, který umožnil vzít na tuto akci jen deset velbloudů, bylo příliš troufalé očekávat, že tito letci budou moci úspěšně čelit útoku velkého cirkusu pana von Döringa. Avšak v akci, jíž si troufal být vůdcem sám velitel letky, Bigglesovi nezbývalo než ho prostě následovat.

Pozdní letní slunce, které v tu chvíli bylo vysoko na obloze, zaplnilo vzduch třpytnými paprsky, které se odrážely na krytu motoru, na křídlech i na vzpěrách, a oslňovaly tak, že bylo téměř nemožné dívat se upřeně vpřed. A právě z toho oslňujícího slunečního jasu k nim měl přikvačit německý útok. Biggles o tom byl naprosto přesvědčen, protože von Döring byl až příliš dobrý vůdce, než aby přehlédl, že se mu nabízí taková výhoda, a kromě toho byl v takovém postavení, že mohl úhel svého útoku volit.

Piloti se teď blížili k nebezpečnému pásmu. Biggles se ve svém sedadle neklidně vrtěl, neboť – jako ostatně ve všech podobných případech – bylo čekání mnohem trýznivější než sama bitva. Občas zdvihl pravici vycpanou kožešinou a štěrbínami mezi prsty nakukoval do oslňujícího kotouče slunce, nic však nemohl spatřit. Náhle je minul letový útvar britských letadel De Havilland 4, směřující k zákopům, a jejich pozorovatelé, nedbale se opírající o své kulomety, jim přátelsky zamávali na pozdrav.

Kdepak je von Döring? Piloti už byli ve středu nebezpečného pásma, ale po letadlech s černými kříži dosud nebylo nikde ani potuchy. Že by se jim jejich plány zhatily? Že by německý vyzvědač nebyl schopen dopravit svou zprávu přes frontu, takže se z jejich letu

na pobřeží a zpátky nakonec vyklube pouhý výlet? Už to tak začínalo vypadat, protože osada St. Omer už ležela před nimi necelých šestnáct kilometrů daleko.

Biggles znovu zdvihl ruku a pátravě prohlížel oblohu před sebou ve šterbině mezi ukazováčkem a palcem. A tu se mu zatajil dech. Že by tam nahoře cosi zahlédl? Samozřejmě! Maličké chomáčky kouře – celý tucet! Byly to protiletadlové šrapnely – anglické šrapnely! Ten bílý kouř totiž naznačoval, že střílejí anglická protiletadlová děla, a to mohlo znamenat jen jedinou věc, že tam letí nepřátelské letouny. Biggles přimhouřil oči a snažil se proniknout mezi poskakující paprsky světla, které obklopovaly oslnivě bílý kotouč slunce.

„Tamhle jsou!“ usoudil, když zachytil letmý záblesk několika maličkých černých skvrnek, vznášejících se ve vzduchu jako komáři. Mrkl dolů na majorovo letadlo. Zdalipak o nich velitel letky už ví? Pokud tomu tak bylo, nedával nic najevo.

Biggles lehce zamával křídly, zdvihl ruku nad hlavu, podíval se rychle na Algyho a potom mrkl po profesorovi. Ti mu dávali znamení, že i oni o té nadcházející bouři už vědí.

Biggles se ohlédl na majora. Hergot, co ten člověk jen dělá? Mírně sklonil nos svého letounu a uháněl směrem k osadě St. Omeru, a všichni ostatní se řítili rovnou za ním. Kdyby teď von Döring sletěl dolů a napadl je zezadu, měli by všichni velkou šanci, že je porubají dříve, než budou schopni vypálit jedinou ránu!

Biggles zdvihl oči a zahlédl tucet letadel s rovnými křídly, která se na ně hnala jako supi. Così ho přimělo, aby se podíval ještě stranou, a jeho zrak utkvěl na dalších letadlech, která hřměla dolů k jejich levému boku. A nakonec zjistil, že sedm či osm dalších letadel přilétlo z opačné strany. Z oblohy přšeli Hunové! Biggles stiskl rty a schoulil se do své kabiny.

Když zvážil tu neveselou situaci, trpce se usmál a ruku na řídicí páce přemístil tak, že mu palec spočinul na hlavici kulometné spouště. V tomto malém okamžiku před srážkou myslel s výčitkami na vyšší velitelství, které ho sem poslalo, aby se dal porazit jako ovce.

Beng! Beng! Così praštilo do zadního konce křídla jeho letounu a s ostrým nárazem kovu se odrazilo. Mezi jeho křídly se jako blesk kmitl děšť kulometných střel. Proč se ten major neobrátil? A, teď se

už na ně chystá! Zamával svými křídly a potom vyletěl strmou zatáčkou nahoru. Teď už byl každý muž útvaru odkázán sám na sebe.

Ra-ta-ta-ta-ta! Plesk – plesk – plesk! Biggles prudce odsunul brýle a začal kroužit dokola, přičemž zároveň hledal očima svého kulometu cíl. Když se otočil, pohledem zachytil dvě modře natřená kola spojená silnou osou, která se hnala do svíčky nad jeho horními křídly. Další fokker se postavil na nos a s velkým hřmotem sletěl k jeho boku. Biggles se hbitě stočil, aby se s ním utkal čelem, a zasypal ho deštěm střel ze svého kulometu.

Také fokker se prudce stočil, ale Biggles strhl svého velblouda k jeho ocasu, přičemž kulomety zlověstně skřehotaly staccatovými výstřely ra-ta-ta-ta, ra-ta-ta-ta! Letadlo s černým křížem sletělo do vývrtky. Zda byl jeho pilot raněn, anebo se jen chtěl vyhnout zničujícímu dešti olova, Biggles sotva mohl odhadnout.

Neměl totiž vůbec čas ho sledovat, protože se musel soustředit na další letadlo, které se na něj řítilo shůry a ze svého kulometu chrliklo střely. Okamžitě ho poznal. Byl to letoun se žlutým ocasem – byl to sám Döring!

Biggles se otočil, aby se s ním utkal. Jeho ochranné sklo vpředu se rozlétlo na kusy a cosi ho švihlo po tváři. Biggles však nezaváhal. V posledním okamžiku – právě když se už zdálo, že srážka je nevyhnutelná – stočil se letoun se žlutým ocasem stranou, a v nejbližším okamžiku se obě letadla ocitla v chumlu otáčejících se a potápějících se letadel, a snažila se jedno druhému dostat k ocasu.

Dlouhý chvost černého kouře v klubku kroužících letounů, která teď spolu bojovala, znamenal, že některé z nich bylo zasaženo. Byl to velbloud, který se začal řítit do vzdušné propasti, a kromě toho dva fokkery, které na sebe narazily, se ve vzduchu převracely kolem své osy a padaly k zemi, přičemž z nich padala spousta spletených drátů a roztržených výztuh. Bok jednoho z vraků už olizoval ohnivý jazyk a jeden z pilotů se vztyčil a vyskočil do prázdnoty.

Kdepak je von Döring? Ach, tamhle je, zase se vrací na Bigglese! Vyhnuli se vlastní srážce jen o několik centimetrů, pak se opět dostali do kruhu ke své staré bojové taktice. Biggles od Němce na chvilku odpoutal oči, aby se podíval, co je s majorovým letadlem. Fokkery i velbloudi, všechna letadla dohromady byla rozptýlena po obloze a utkávala se v jednotlivých střetech. Byla to ta nejzoufalejší situace, jakou kdy viděl, ale majorova velblouda nemohl nalézt.

Proto se stočil zpátky k letounu se žlutým ocasem, který se teď snažil vyšplhat nad jeho letadlo.

Cosí se zavrtalo do motoru jeho letadla, až to zadrnčelo, a k nosu mu dolehl ošklivý zápach oleje. Otáčky motoru začaly klesat. Von Döring bez čepice a bez leteckých brýlí se kolem něho mihl, těsně kolem a rozvázně na něj zamával. Poznal Bigglesovo letadlo. Britský pilot na něj také zamával a strhl nos svého letounu nahoru, aby na něj vypálil několik ran z kulometu, až poletí přes jeho hledí.

Ach, copak to jen bylo? Daleko nahoře na obloze, v jedné linii s ústím jeho kulometů, které dštily oheň, objevil se velký chomáč skvrnek, které se rychle zvětšovaly. Dále pod nimi snášela se z modré oblohy jiná skupina skvrnek, a když je Biggles rozeznal, divoce zajásal. Byla to britská letadla S.E.5; osmnáct – dvacet ne, čtyřicet jich bylo, a Biggles celému plánu bleskurychle porozuměl.

Tato britská letadla čekala nad osadou St. Omer, daleko nahoře v modři oblohy – čekala na velbloudy, kteří měli cirkus setníka von Döringa vylákat do zkázy.

„Matičko skákavá, to je pěkná past!“ říkal si Biggles se zaťatými zuby.

Britská letadla k nim letěla dolů v sevřeném šiku a hřměla zlověstně; čtyřicet tupých nosů, z nichž každý byl obklopen blýskavým kruhem své vrtule. Byl to nezapomenutý pohled! Von Döring byl ztracen, protože už byl příliš daleko na nepřátelské straně zákopů, než aby mohl doufat, že se dostane zase zpátky – ledaže by se okamžitě obrátil k domovu. On však britské posily dosud nezahlédl! Jeden či dva z jeho letounů si jich už určitě všimly, protože horempádem uháněly směrem k německým zákopům.

Tento pohled způsobil, že se v Bigglesovi začal vzmáhat podivný záchvěv soucitu. Tato past samozřejmě znamenala, že tuto hru vyhrají, vyhrát však mohl přede dvěma večery von Döring, kdyby byl sestřelil bezbranného Bigglese se vzpříčeným kulometem. Vůbec se nedivil, co to vlastně dělá, když se podíval na letadlo se žlutým ocasem, které bylo od něho vzdáleno asi na sto metrů na protilehlé straně kruhu, zdvihl ruku a ukázal dozadu.

Letec von Döring se podíval dozadu přes rameno a spatřil smrt, kterou dštily kulometné hlavně rojů britských stíhaček, ale přesto se na okamžik zdržel, aby Bigglesovi děkovně pokynul, a pak se otočil

a pustil se k zákopům. Britské stíhačky opustily svůj šik, protože si už každý pilot vybral svého nepřítele, třebaže německý cirkus byl už nyní sešikován do rojů.

V hledí Bigglesova kulometu se mihl jakýsi velbloud. Bylo to letadlo jeho velitele, z něhož major Mullen dával znamení, aby se sešikovali; Biggles se tedy připojil vzadu těsně za ním a dychtivě se rozhlédl kolem, aby spočítal, kolik velbloudů jim ještě zbývá.

Jeden – dva – tři – čtyři, další přilétal z nevelké vzdálenosti – pět – dvě další letadla k nim šplhala vzhůru – tak tedy sedm.

To jsou už všechna? Ano, všeho všudy jim zbylo sedm letadel. Tři byla pryč. Která to jsou? Biggles se požíval napravo, když se k němu přidružil Algy a ukázal prstem dolů.

„Tak tedy profesor je pryč!“ uvažoval Biggles. Třeba musel jen nouzově přistát, třeba měl pouze poškozené letadlo. Z pěti či čtyř letadel se na zemi kouřilo, ta ale byla tak daleko, že se nedalo rozeznat, zda jsou britská, anebo nepřátelská.

Jeden velbloud po druhém se řadil do letového útvaru. Biggles zahlédl Maca a Mahoneye, kteří se uvelebili dole každý z jedné strany letounu velitele letky. Ti tedy vyvázli se zdravou kůží. Po chvíli začalo Bigglese zajímat, kolik asi nepřátelských fokkerů se stačilo vrátit do bezpečí.

Vzhledem k tomu, že britská letadla měla výhodu větší výšky, bylo nemožné, aby německé letouny svým útočníkům unikly. Byly by si musely vybojovat každý kilometr cesty nazpět, přičemž Britové měli stále větší převahu.

Kolik z těch třiceti letadel slavného cirkusu letce von Döringa se asi dobelhá zpátky přes zákopy? Dvě, tři? Mnoho jich v takové štěstí nemohlo doufat. Téhle noci bude na německé straně spousta prázdných hangárů!

Biggles si hluboce oddechl s pocitem úlevy, protože věděl, že je po bitvě a že z toho vyvázl se zdravou kůží. Zůstali už sami, ostatní letouny zmizely v mlze směrem na východ. Biggles si na svém sedadle sedl pohodlněji a sledoval, jak major Mullen nařídil kurs na letiště Maranique.

„Já jsem určitě neměl všech pět pohromadě, že jsem tomu setníkovi von Döringovi dal to znamení!“ uvažoval o svém minulém počínání. „Rád bych věděl, co mě to jen napadlo? Ale to nevadí,

jedna dobrá služba zasluhuje revanš, a teď jsme vyrovnáni. Však se možná ještě někdy shledáme!“

Kapitola sedmá

Letec v zákopech

Kapitán Bigglesworth, zkráceným jménem Biggles, křižoval ve výši čtyř tisíc pět set metrů nad řekou Sommou ve Francii a na chvíli ve svém nepřetržitém průzkumu oblohy ustal, aby se podíval také dolů. Jeho zrak upoutal kouř vystupující z jakéhosi selského statku. Poněkud se znepokojil a zamračil, když si povšiml, že ten kouř se valí po zemi směrem k německému zápolí v úhlu, který mohl znamenat jen to, že při zemi vane velmi ostrý vítr.

Biggles se se svým letadlem otočil kolem jeho svislé osy, ale vrásky na čele se ještě prohloubily, protože si teprve teď uvědomil, že je za frontou dále, než si představoval.

„Bude to trvat dobrou půlhodinu, než se dostanu proti tomu větru. Nejspíš jsem se zbláznil, že jsem zaletěl až tak daleko za frontu,“ uvažoval Biggles a postrčil řídicí páku vpřed, aby nabral větší rychlost.

Šrapnely protiletadlových děl, které ho dosud sledovaly za jeho letu do německého zápolí s nevalným úspěchem, začaly třaskat blíže, protože se nyní velbloud pohyboval s menší rychlostí a skýtal jim tak lepší cíl. Pilot byl tedy nucen měnit směr, aby se této jejich nevítané pozornosti úspěšně vyhýbal.

„Určitě jsem se zbláznil,“ opakoval si vztekle a hbitě se stočil, aby se vyhnul chuchvalci zlověstných černých bublin, které se jakoby kouzlem objevovaly zrovna před ním. „Měl jsem si všimnout, že se vítr zdvihl nahoru. Jak jsem ale mohl tušit, že z toho bude taková vichřice?“

Protože držel řídicí páku stále vpředu, poklesla jeho výška na tři tisíce metrů a v dohledu se objevily bílé jizvy zákopů rozervaných od granátů. Biggles však náhle ve svém sedadle ztuhl, protože mu k uším dolehl slabý, ale poněkud neobvyklý hluk. Z pravidelného hukotu Bentleyova motoru jeho letadla se ozývalo pravidelné tikání: tik-tak-tik-tak.

Ovládlo ho zlé podezření, a tak se Biggles podíval přes rameno dozadu. Ve směru jeho letu táhl se oblak bledě modrého kouře daleko za ním, jako kýlová voda za mořským parníkem. Biggles s jistotou poznal, že jeho motor má nějakou poruchu.

Rychle se tedy podíval na palubní desku s přístroji a jeho obavy se potvrdily. Ručička na otáčkoměru motoru klesla na polovinu normálních otáček. Biggles se podíval stranou, aby odhadl svou vzdálenost od zákopů, a nyní se skutečně vyděsil. Pak se poněkud uklidnil a řekl si, že by tam mohl přece jen doletět, ovšem jen za předpokladu, že se jeho porucha nezhorší.

V tomto ohledu však byl vzápětí zklamán. Sotva mu ona myšlenka proběhla hlavou, ozval se výbuch. Z oběžného motoru vyšlehl plamen a nos mu zahltil zápach spáleného oleje. Biggles okamžitě přiškrtl plyn, protože chtěl raději přistát těsně za německými zákopy, než aby riskoval, že bude ve vzduchu spálen na prach a popel.

Letadlo prudce ztrácelo rychlost a Biggles ve své smrtelné nejistotě upíral oči na zákopy. Bohudíky, na obloze nebyla vidět žádná nepřátelská letadla, což ho poněkud uklidnilo. Kdyby byl totiž napaden, dostal by se do zcela beznadějně situace.

Stále klouzal k zemi. Jazykem si olízl vyprahlé rty a snažil se trochu pootevřít škrticí klapku. Jakmile se však o to pokusil, plameny opět vyšlehly, a tak mu nezbývalo, než klouzat dál ve stejném úhlu jako dříve.

Zákopy nebyly dál než asi na dva kilometry, ale jeho letadlo bylo níž než tři sta metrů nad zemí, což bylo s ohledem na blízkost palby protiletadlových německých děl značně nebezpečné. Také zlověstný praskot mu připomínal, že i nepřátelští kulometčíci na zemi dovedou na jeho zápasící letadlo úspěšně střítet.

Aby však nezůstalo jen při tomto nebezpečí, zdálo se, že dole zuří bitva. Mračna kouře, pichlavé jazyky plamenů i tryskající gejzíry bahna výmluvně svědčily o soustředěné či bubnové palbě na obou stranách zákopů. Velbloud nejednou prudce zakolísal, když kolem něho prolétla velká střela z hřímající houfnice.

Biggles se schoulil do své kabiny, ponořil se, jak jen to bylo možné, a rychle mrkl doleva i doprava, protože doufal, že dokáže zjistit svou polohu. Byl však už příliš nízko, a tak kromě pekla klokotajícího kouře a bahna nic jiného neviděl. Objevil se před ním

roztřískaný tank, jehož předek trčel vzhůru jako nos spící ještěrky, a Biggles zoufale kopl do nožní řídicí páky, aby se mu v posledním okamžiku vyhnul.

Všude viděl jen spletené a zkroucené ostnaté dráty. Všude jen bahno a voda a lidé v khaki a šedých uniformách, to bylo to jediné, co mohl rozeznat.

Bylo naprosto vyloučeno, že by tu mohl zvolit nějaké místo k přistání – všude to bylo stejné, takže vlastně neměl na vybranou. Potom se rozlehl ohlušující výbuch, velbloud se zkroutil do ošklivého skluzu po křídle, pak vyrval několik kúlů s ostnatými dráty a ozval se praskot tříštícího se dřeva.

* * *

První věc, kterou si Biggles uvědomil, bylo bláto, které horečně vyhrabával zpod svého letadla, aby se dostal ven. Jeho velbloud se totiž obrátil podvozkem vzhůru. Potom se hloupě zadíval na to peklo běsnící kolem. V kterém směru jsou asi britské zákopy? Biggles o tom neměl ani potuchy, avšak zlověstný štěkot kulometů z bezprostřední blízkosti a ostrý třesk kulí narážejících do jeho letadla ho zase jedním rázem přivedly k plnému vědomí. Rychle se probral z těch polovičních mrákot a řekl si, že by se měl co nejrychleji někde ukrýt.

Ve vzdálenosti asi dvaceti metrů se na něj přívětivě šklebila obrovská díra od granátů, a tak se k ní tygřím skokem vrhl. Když se prodíral bahnem, pleskla ho kulka do rukávu kabátu, a tak poslední vzdálenost překonal skutečným skokem. Zakopl však o nerovný okraj kráteru a po hlavě spadl do stojaté kalné vody na dně. Nakonec se vyškrábal, ale uklouzl zase a padl na cosi měkkého.

„No tak, koukej, kam lezeš! Copak máš tak naspěch?“ osopil se na něj jakýsi voják londýnským nářečím.

Pilot na něj zamžoural a sklesle se posadil do měkkého bahna na okraji kráteru. Na protilehlé straně seděl jakýsi Anglán špinavý od bahna od hlavy až k patě. Byl na něj smutný, žalostný pohled. Na koleně měl rudě zbarvený obvaz, který si nejspíš sám udělal před chvílí z odříznutého kusu kalhot.

„Copak jsem pospíchal?“ zeptal se Biggles mírně a zvědavě si prohlížel svůj protějšek. „No, asi jo,“ přiznal konečně. „Tady přece není místo, aby tu člověk lelkoval jako při večerní procházce. Ale aspoň mě nic netrefilo, že ano. Ale kde to jsme a co se to tady děje?“

vyptával se Biggles vojáka a bezděčně se sehnul, protože nedaleko jejich díry s tlumeným hukotem dopadl německý granát.

„Pročpak jsi toužil tady přistát? Copak ti nestačí ta patálie tam nahoře?“ osopil se na něj cizí voják. „To musí bejt pěkný peklo, když Němci na ten tvůj ajroplán začnou pálit!“

„Já jsem tady nepřistál proto, že bych tě toužil spatřit, to mi, doufám, věříš,“ rozesmál se Biggles. „Kdepak jsme, to bych teď rád věděl!“

„Asi tak uprostřed, řekl bych,“ zavrčel voják.

„Uprostřed čeho?“ ptal se dál trpělivě Biggles.

„No přece války!“ zněla odpověď.

„Jo, rozumím,“ připustil Biggles. „Ale kde jsou naši vojáci a kde je nepřítel, to bych rád věděl!“

Voják vystrčil palec nad rameno a potom jím několikrát bodl v opačném směru.

„Tamhle a tamhle, nebo tam aspoň byli, co jsem je naposledy viděl. Ale teď budou asi někde jinde. Víš, kamaráde, moje stará mi říká, Joe ...“

„Ty se jmenuješ Joe?“ zeptal se Biggles, aby mu to dlouhé vyprávění včas zarazil, protože na něco takového neměl nejmenší pomyšlení.

„Jo, jmenuju se Joe, Joe Witty a jsem u setniny A triadvacátej pluk londýnskejch mládenců,“ vysvětloval ochotně voják.

Hm, vtipný, to je prima jméno,“ řekl Biggles.

„No a co na tom?“ zavrčel Joe.

„Nic. Řekl jsem jenom, že je to fajn jméno, snadno si je člověk zapamatuje!“ vysvětloval Biggles.

„Já myslel, že si ze mě chceš kvůli tomu utahovat!“ namítl Joe podezíravě.

„Ale kdepak, to bych přece nikdy neudělal!“ ujišťoval ho Biggles a nutil se do žoviálního smíchu. „Ale co abychom se odtud dostali pryč?“

„No dyk já tě přece nedržím, nebo snad jo?“ namítl Joe. „Když nemáš takovou pól společnost rád ...“

„Ale jdi, prosím tě!“ skočil mu Biggles rychle do řeči a přátelsky se rozesmál. „Já bych s tebou rád poseděl a popovídal třeba celý den – ale ne tady!“

„No dobrá, jenže tady je to přece jen lepší, než pobíhat sem a tam jako cvok a nechat na sebe práskat od těch hajzlů. Nemám pravdu?“ ptal se Joe. „Jestli odtud chceš zdrhnout, tak tuhle zrovna za tebou je podkop, kterej vede do našich zákopů.“

„Podkop?“ zajímal se Biggles.

„No jasně, podkop, anebo zákop, jestli si přeješ. Nejradši bych s tebou taky šel, protože Prušáci se za chvilku zase vrátěj, řekl bych. My jsme je právě před chvilkou odtud vyhnali, a já přitom koupil tuhle jednu do kolena a pak jsem se poroučel. Je to zatracený, válka jedna všivá. Jak říká moje stará; Joe, říká vždycky ...“

„Nech toho radši!“ okřikl ho Biggles. „Nech to, co říká tvoje stará, na jindy. Můžeš chodit?“

„S tímhle svinstvem?“ zeptal se ho ironicky Joe. „To teda ne! A taky nemyslím, že bych se v tomhle hnoji dokázal plazit. Copak jsem nákej slimák?“

„To já nemůžu vědět, jestli nejsi slimák,“ odpověděl žertem Biggles a pohledem přejel devadesátikilovou postavu onoho muže. „A já zase nejsem Samson, abych tě mohl vzít na ramena, třebaže bych to udělal opravdu rád. Proklouznu do našich zákopů a řeknu tam mládencům, že jsi tady. A pak sem přijdeme a odneseme tě.“

„Ty že mě chceš odnýt?“ nedůvěřivě opakoval Joe.

„Samozřejmě!“ přisvědčil Biggles.

„A nehoupáš mě?“ ptal se raněný voják.

„Co to znamená?“ nechápal Biggles.

„Esli mě jako nelakuješ. Zkrátka, myslíš to doopravdy?“ vysvětloval Joe.

„Samozřejmě že to myslím doopravdy!“ ujišťoval ho Biggles.

„No tak dobře, to seš teda kabrňák! To je v suchu, já tady na tebe počkám!“

„V pořádku, jen mi neuteč!“ chechtal se Biggles. „Kdepak je ten podkop, co jsi o něm mluvil?“

„Běž rovnou nahoru, je to asi dvacet metrů doleva,“ odpověděl Joe a rukou naznačil ten směr.

Biggles opatrně vykoul přes okraj díry. Ve všech směrech se rozprostírala poušť bahna a vody, v níž se válela změt' ostatných drátů, přileb, pušek a beden střeliva, všechno v zoufalém zmatku. Kulka pleskla do bahna nedaleko něho, ani ne dva centimetry od jeho

obličej, a Biggles se zase rychle schoval. Ale konec toho zákopu, roztržiskaného od granátů, přece jen zahlédl.

Když se ohlédl dolů do jámy na Joea, který byl teď bledý jako křída, uvědomil si, že ten voják je vážně zraněn, třebaže to na sobě nedává znát. A bude-li se otálet s lékařskou pomocí, může zemřít vykrvácením.

„Vem si to na sebe, Joe, já se tam dlouho nezdržím!“ křikl na něj Biggles povzbudivě, svlékl si letecký kabát a podal ho zraněnému vojákově. „Obleč si to na sebe, bude ti v něm teplo!“ A pak vyskočil ven, aby se dostal k ústí onoho zákopu.

Když se plazil těsně při zemi a s námahou se proplétal lepkavým bahnem, přivítala ho prška střel z pušek a štěkot kulometu. Ze zákopu mu kdosi nastrčil bodák, ale Biggles na něj zařval: „Krucí, koukej pořádně!“ Uskočil stranou a pak vletěl rovnou do zákopu.

V posledním okamžiku uviděl jakéhosi důstojníka od pěchoty, který mluvil s jiným důstojníkem na konci spojovacího zákopu. Biggles se jim snažil vyhnout, ale najednou mu uklouzla noha na mazlavém bahně předprsně, a tak vrazil plukovníkovi rovnou do zad. Všichni tři se pak natáhli do bahna na dně zákopu.

První vstal plukovník. Zasunul si monokl umazaný od bláta do levého oka a zuřivě si Bigglese změřil.

„Hrom do toho, kde jste se tady vzal?“ osopil se na něj.

„Můj velbloud přistál v téhle kaši,“ postěžoval si mu Biggles.

„Velbloud?“ vyjekl plukovník. „Cožpak už také vytvořili velbloudí oddíl?“

„Ano, pane. A proto má každý voják na zádech hrb!“ řekl Biggles poněkud jízlivě. „Velbloud v téhle válce však neznamena dromedára, ale válečné letadlo.“

Další vysvětlování bylo přerušeno krátkým a pronikavým zahvízdnutím a výkřikem: „Tamhle jdou!“

„Kdo tam jde?“ křikl Biggles dychtivě na mohutného rot-mistra, který právě vyskočil na palebné schůdky a začal rychle střílet z pušky.

„Panebože! Kdo by sem asi tak mohl jít? Hunové přece, pruská garda – to jsou oni!“ utrl se na něj poddůstojník.

„Hunové! Dejte mi někdo pušku!“ žádonil Biggles.

Nedaleko nich vybuchla bomba a zaplnila zákop mrakem hustého, žlutého a štiplavého čmoudu. Biggles, který se v tom pachu

začal dusit a lapal po dechu, popadl pušku, opřenou o zadní stěnu zákopu. Do uší mu zalehl kravál války – nepřetržitý štěkot pušek, zlověstný skřehot kulometů, duté hřímání těžkého dělostřelectva i pronikavé praskání ručních granátů. Nedaleko něho kdosi slabě sténal.

Nad vším tím hlomozem se ozval čísi hlas, který uděloval rozkazy odměřeným tónem důstojníka na vojenském cvičišti.

„Tamhle přicházejí, chlapci, chovejte se statečně a střílejte nízko, vyberte si každý svého muže!“

Bigglesovi třestila hlava, vylézal po stěně zákopu nahoru, ale v ruce stále ještě držel od bláta umazanou pušku.

„Hej, ty, kam to lezeš? Jdeš hned dolů, ty blázne!“ zařval na něj čísi hlas.

Biggles zaváhal. Z předprsne zákopu mohl vidět dlouhou, rozptýlenou řadu mužů držících pušky s nasazenými bodáky, kteří se k jejich zákopu blížili poklusem. Pak ho čísi ruka popadla za kotník a strhla ho zpátky do zákopu. Biggles se otočil a zjistil, že hledí do rozzlobené tváře onoho plukovníka, jemuž v oku stále ještě blýskal monokl.

„Kdopak jste, že se mnou tady tak zacházíte?“ vyjel si na něj pilot z velblouda.

„Copak jste měl v úmyslu dělat?“ zavrčel štábní důstojník.

„Já jsem chtěl dojít pro Joea!“ štěkl na něj Biggles.

Plukovník sebou trhl.

„Pro Joea? Pro jakého Joea?“ ptal se.

„Je to Joe od dvacátého třetího pluku londýnských chlapců,“ vysvětloval Biggles. „Je to můj kamarád a je tady někde uprostřed docela sám.“

„Uprostřed?“ opakoval štábní důstojník.

„Ano, uprostřed války, jak on říká,“ odsekl Biggles, „a já mám dojem, že má skoro pravdu!“

„Vy jste se zbláznil!“ štěkl plukovník. „Já se nemůžu starat o jednotlivce – nařizuji vám, abyste zůstal, kde jste!“

„Vy mi můžete nařizovat!“ vybuchl Biggles. „A kdopak myslíte, že jsem? Já nejsem z vaší tlupy, já jsem letec ...“

„Mne to ani trochu nezajímá, kdo jste!“ odpověděl plukovník. „Já si z vás zrovna tak málo dělám jako z bolení hlavy. A nemám

kdy, abych se tu s vámi hádal! Ještě jedno slovo, a dám vás zavřít pro odmítnutí splnění rozkazu v poli, až zčernáte!“

Biggles se urazil, ale už ani necekl, protože v skrytu duše cítil, že ten starší důstojník je úplně v právu.

Jakási spojka se vpotácela do zákopu a podala plukovníkovi hlášení. Ten je rychle přečetl, pokývl hlavou a potom zahvízdal na píšťalku.

„Setnina A ustoupí! Setnina B drží své stanoviště!“ nařizoval odměřeně. A potom se otočil k rotmistrovi: „Prušáci jsou nám po obou bocích!“ říkal plukovník rychle. „Vezmi setninu A a ustupte co nejdále dozadu! Setnina B bude krýt její ústup. A vy byste udělal líp, kdybyste šel taky dozadu!“ utrl se plukovník na Bigglese, který za chvíli nato přes své prudké námitky shledal, že klouže a že se v tom klikatém spojovacím zákopu potácí směrem dozadu.

„A co bude s tím chlapcem?“ přimlouval se Biggles u rotmistra, který šel před ním.

„Já mu nemůžu pomoci! Jsme tak jako tak v kaši až po krk!“ odsekl mu poddůstojník.

„Ta služba u pěchoty je hotové utrpení, jen co je pravda!“ říkal si Biggles. „Je to horší než lítat v mracích. Tady není místo ani do strany, ani nahoru, člověk se nemá kam pohnout. Tady se nedá dělat vůbec nic! Vy, lampasáci, tomu můžete říkat, jak chcete, ale pro mě jsou to šarvátky pitomých housenek! Jste jako hejno divokých králíků, pořád jen zalézáte z díry do díry!“

Bigglesovo nadávání však bylo stroze přerušeno výbuchem, který zaplnil vzduch kolem létajícím bahnem. Málem by ho byl zahrabal. Biggles se však vzb chopil na nohy, a tu viděl, že jakási spojka, v obličeji celá bledá, spěšně rozmlouvá s rotmistrem, který několikrát chvatně ukázal na oba hroty střely kompasu.

„Jsme obklíčení, víte to?“ řekl rotmistr.

„Kýmpak?“ zeptal se Biggles bez dechu.

Ale rotmistr si ho jen pohrdavě změřil.

„Blátem!“ řekl. „Blátem, krví a Huny! Vy jste měl pěkně zůstat nahoře, vy chytráku! Teď se už zatraceně hezky vezeme, o tom není pochyb. Hunové na nás jdou z obou stran!“

„Ale já musím odletět! V šest večer mám hlídku!“ odporoval Biggles zděšeně a naprosto nesmyslně.

„Tou dobou už budete hlídkovat někde na Mléčné dráze, kamaráde!“ podotkl rotmistr trpce.

Biggles se otočil ke spojce.

„Vy jste spojka?“ zeptal se ho.

„Já jsem běžec,“ odpověděl voják.

„Dobrá, tak nám teď předved'te, jak umíte běhat!“ odsekl Biggles odměřeně, popadl svůj zápisník a rychle cosi napsal na lístek. Pak dodal: „Běžte s tímhle lístkem,“ a podával ho vojákově, „a hleďte se nějak dostat za ty Huny a nikde se nezastavujte! Zastavte prvního motocyklistu, kterého potkáte, a řekněte mu, že je to velmi naléhavé!“

„Copak to je zase za velkolepý nápad?“ zajímal se rotmistr, když běžec poklusem odkvapil.

„Ale to se jen loučím se všemi svými přáteli a příbuznými,“ zubil se Biggles. „A hele, tady je zase jeden starý skleník kolečky vzhůru!“

Plukovník s řadou mužů, celých rozcuchaných a umazaných blátem, klopytal unaveně spojovacím zákopem.

„Obsad'te obě předprsně zákopy!“ zavelel plukovník. „Musíme jich dostat tolik, kolik budeme schopni, než oni dostanou nás. Chopte se někdo toho kulometu!“ vyrazil ze sebe plukovník a ukázal na Vickersův kulomet, který nečinně čněl k obloze, protože jeho obsluha vedle ležela mrtvá. „Máme tady nějakého kulometčíka?“

„To bych řekl!“ přihlásil se Biggles a viditelně ožil.

Pak vytáhl kulomet i s jeho těžkou trojnožkou z bláta a postavil ho nad předprseň. V nedalekém zákopu se k nim plížila řada sedě oděných mužů s ocelovými přilbami, které vypadaly jako kbelíky na uhlí. Bigglesovy rty se zkrivily v jeho pověstném bojovném úsměvu, ale pak už uchopil lopatkovitá držadla kulometu a palcem stiskl spoušť.

Ra-ta-ta-ta-ta! Ra-ta-ta-ta-ta! Řada šedivých mužů povadla a poklesla.

„Naplňte mi někdo ještě více pásů střelivem!“ křikl Biggles a shýbl se, protože mu koule proletěla vlajícím uchem letecké přilby.

„Tu máte, dejte si to na hlavu!“ křikl plukovník a podal mu ocelovou přilbu. „Můžete v tom vidět?“ pokračoval plukovník a připlazil se k Bigglesovi.

„Ale jo,“ odpověděl stručně. „Hunové jsou vpravo od nás, Hunové jsou vlevo od nás – a Hunové na nás pěkně čumí shora! Jen se podívejte na toho nosatého ptáka!“ zavrčel Biggles a palcem ukázal nahoru, kde se právě objevil německý albatros, jako by ho tam někdo vyčaroval. Jeho kulometry dštily olovo rovnou do jejich zákopu.

Biggles sebou mrštil na záda a vztyčil ústí svého kulometu směrem vzhůru. Věděl totiž, co vědělo jen málo pěšáků: do jaké vzdálenosti před rychle letící letadlo je třeba střílet, abychom je zasáhli. Nezacílil tedy přímo na letadlo, nýbrž pěkně před ně, ve směru jeho letu. Pak stiskl dvojitou spoušť kulometu oběma palci. K obloze se vznesl déšť olova.

Německý pilot však byl buď bezstarostný chlapík, anebo nováček. Vůbec se totiž nesnažil změnit svůj kurs, třebaže přímý let byl za těchto okolností téměř sebevraždou. Letěl rovnou do palebné čáry Bigglesova kulometu. Lidé v zákopech za okamžik sledovali, jak se letadlo s černým křížem stočilo na bok a potom sebou prásklo do moře bahna, přičemž jeho motor stále běžel na plné obrátky. Pak i přes kravál války mohli zaslechnout výbuch.

„Dostal jste toho lotra!“ zachechtal se spokojeně rotmistr. „Vy, panečku, střílíte dobře!“

„Doufám, že ten Němec nepřistál nad tím ubohým chlapcem!“ vyhrklo z Bigglese. „Dopadl asi náramně blízko něho. Docela dobře vidím jeho ocas, který se přilepil na mého velblouda. Jsem zvědav, jestli mi tenhle albatros bude započten jako vítězství?“ zeptal se Biggles plukovníka. „Ale řekl bych, že tomu nikdo neuvěří!“

„Já vám to potvrdím,“ řekl plukovník rázně. „Totiž, pokud se odtud živi a zdraví dostaneme. Jsme v šeredné díře!“

„To bych řekl,“ odpověděl Biggles souhlasně, protože to bral doslova. „Ani trochu se mi to tady nelíbí. Přece nejsem krtek. Já rád bojuju, když přitom pohodlně sedím a mám přehled, co se kolem mě děje.“

„Já se obávám, že nemáme naději na únik,“ pokračoval plukovník odevzdaně. „Náš brigádník přece nevydá všanc celou brigádu, aby nás odsud za jasného dne tahal. Jsme v tom po krk, ledaže by se stal nějaký zázrak. Ale časy, kdy se děly zázraky, už jsou ty tam!“

„Neměl byste to tvrdit s takovou jistotou,“ namítl Biggles a pokropil skupinu Prušáků natažených na zemi kulometnou palbou. „A co říkáte tomuhle?“ dodal a ukázal palcem nahoru.

Plukovník upřel zrak na malý hlouček černých puntíků, které se objevily vysoko na obloze.

„Co ti nám můžou pomoci?“ zeptal se pochybovačně Bigglese.

„Co můžou pomoci? Jen se na ně dívejte a uvidíte!“ odpověděl Biggles. „Podejte mi signální pistoli, abych mohl vypálit světelný signál a ukázat jim, kde jsme.“

„Kdopak je to?“ zeptal se plukovník.

„Jsou to moji přátelé,“ vysvětlil Biggles. „Poslal jsem jim zprávu po rychlém poslu, že je naléhavě třeba jejich pomoci, a pokud se příliš nemýlím, hoši v našem zákopu uvidí pěknou zábavičku, která je trochu osvěží. Tam vpředu letí Mahoney – jeho letadlo poznáte na míle daleko. A tamhle nalevo je Mac!“

„Ale kdopak to všechno s nimi letí?“ ptal se Biggles sám sebe. „To je letka S.E.5 s Wilksem v čele. Major Mullen určitě zatelefonoval 287. letce, když dostal moje hlášení,“ uvažoval Biggles a usmíval se. A pak radostně, vítězoslavně vykřikl.

„Měli bychom však radši někam trochu zalézt, jinak něco slízne,“ pokračoval Biggles. „Řekl bych, že tenhle úsek zákopů se v několika minutách promění v pěknou melu, až naši hoši začnou. Halo, teď se dívejte!“

To se právě řada velbloudů spustila střelhibitě s oblohy a drhla zem pod sebou dvojitým řadami blýskavých střel z kulometů. Velbloudi hřměli nad touto krajinou rozrytou válkou, jejich kulomety štekaly a koule smrtonosně bubnovaly na zemi. Na konci svého letu střemhlav vznesli se piloti zase do výšky, aby umožnili přilet dalším letounům, a pak se opět po strmé zatáčce nosem letadla vzhůru obrátili k zemi a prostříleli celý tento úsek deštěm olova. Plukovník je pozoroval s úžasem i ohromením. Biggles sklouzl s předprsně dolů do zákopu a chytil rotmistra za rukáv.

„No tak, rotmistře,“ řekl stručně, já jsem vám pomohl z téhle díry, a teď vás žádám, abyste mi pomohl dostat z jiné díry zase někoho jiného.“

„To víte, že vám pomůžu!“ volal poddůstojník rozradostněn.

„Tak pojďte!“ křikl Biggles a skočil dolů do zákopu směrem ke staré frontové čáře, kde měli své původní postavení. Když se tam

dostali, Biggles se nezastavil, ale sklouzl po mezilehlém bahnitém úseku ke kráteru nedaleko rozbitého velblouda.

Koule kolem nich syčely a vrněly, a Biggles jen koutkem oka zahlédl šedivou postavu, která před nimi povstala asi ve vzdálenosti třiceti kroků a zdvihla ruku, jako by chtěla něčím hodit. Biggles sebou okamžitě švihl do bláta a strhl sebou také rotmistra. Za chvílku nato zaburácelo cosi po jejich levici a zároveň vyšlehl plamen, který ukázal, kde vybuchl ten ruční granát, který po nich Němec hodil.

Téměř ještě, než se chuchvalce kouře po prvním výbuchu zase usadily, byl Biggles už zase na nohou a rotmistr běžel v patách za ním. Pak oba dva lezli po čtyřech, klouzali v tom blátě, ale přece jen postoupili o několik kroků kupředu. Potom ta šedivá postava vstala a její ruka se rozehnala k další ráně. Tentokrát však už granát nevyletěl. Odkudsi za oběma Angličany se ozval výstřel z pušky a německý vrhač granátů se sesul, právě když se chystal vyslat svůj další pozdrav.

Ted' štěstí oběma Britům přálo a oni je také využili. Sehnuli se nízkou k zemi a rychle přeběhli ke kráteru, kde na ně čekal Joe. K raněnému muži slezli dolů po čtyřech.

Joe seděl stejně, jak ho Biggles opustil, a klidně pokuřoval cigaretu.

„Tady jste!“ ožil. „Já už myslel, že jste odešli beze mě. Až to budu vykládat doma, řekne moje stará, Joe, hele ...“

Biggles popadl raněného bez okolků v podpaží a zasípal:

„Vemte ho za nohy, rotmistře!“ Tak společně donesli raněného Londýňana z kráteru dozadu.

Plukovníka našli na téže místě, kde ho opustili.

„Kampak s ním máte namířeno?“ houkl na ně plukovník, když se Biggles s rotmistrem k němu přiblížili. „Čekal jsem tu na vás. Nemohl jsem pochopit, kam jste se poděli. Naše letadla nám uvolnila spojovací zákopy, takže teď jimi můžeme projít. Nejvyšší čas, abychom se vydali na cestu.“

O půl hodiny později smýval Biggles všechnu špínu války s obličejů v úkrytu hlavního velitelství za pomocnými zákopy. Lampasák s monoklem stále ještě na oku se s ním dal přátelsky do řeči.

„Byl to od vás skutečně výborný nápad, že jste sem přikouzlil ta letadla, aby zadržela postup Prušáků,“ poznamenal uznale plukovník.

„Postup Prušáků? Vždyť já jsem vůbec netušil, že postupují!“ odpověděl Biggles. „Měl jsem dojem, že to je ve všech směrech úplně stejné.“

„A proč jste to tedy, proboha, udělal?“ vykřikl udivený plukovník.

„Proto, abych mohl dojít pro Joea a odnést ho. Co jste myslel jiného? Já jsem mu zkrátka slíbil, že pro něj přijdu, a taky jsem svoje slovo dodržel,“ odpověděl Biggles a upřímně se rozesmál.

Kapitola osmá

V dračím doupěti

Profesor, pod kterýmžto jménem byl znám jeden z nejzdatnějších mužů Bigglesovy letky, se pravou nohou lehce dotkl řídicí páky a odbočil od vúdčího letadla z letového útvaru, v němž letěl. Ten útvar začal náhle a nečekaně stoupat strmě nahoru.

Zároveň se profesor rychle a pátravě rozhlédl kolem po obloze, aby zjistil, proč jeho vúdce provedl tak náhlý obrat. To nebyl Bigglesův styl – neboť ten vedl šik tří letadel na útočnou hlídku – provádět pohyby, které by mohly snadno způsobit srážku, kdyby on, profesor, byl méně pohotový a ostražitý.

Naštěstí upíral zrak na vúdčí letadlo, takže mohl rychle reagovat a nebezpečí předejít. Protože profesor nebyl s to dopátrat se příčiny tohoto rychlého obratu a protože zároveň věděl, že Biggles by něco takového neudělal, kdyby k tomu neměl naléhavý důvod, zadíval se upřeně na Bigglesovu koženou čepici a čekal na znamení nebo signál.

Biggles jeho pronikavý pohled upřený na svém týle zřejmě pocítil, protože se poohlédl přes rameno dozadu a potom ukázal dolů. Profesor rychle mrkl na Algyho, který mu letěl po levici, aby se ujistil, že jsou oba v bezpečné vzdálenosti od sebe, a potom sledoval očima Bigglesův natažený prst.

Několik kilometrů na východ letělo k zemi ve vývrtce jakési letadlo, britská stíhačka značky Bristol, a zanechávalo za sebou vlečku kouře. Profesorovy oči se bezděčně obrátily vzhůru, aby

zjistily původce té pohromy. Avšak kromě bílého závoje mračen nebylo na obloze od jednoho konce obzoru ke druhému ani mráčku.

„To je mi ale záhada,“ říkal si profesor, protože věděl, že na francouzské obloze se nic neděje jen tak bezdůvodně. Otočil se, aby se podíval na toho bristola, protože ještě doufal, že pilot podnikne nějaké kroky, aby se z té vývrtky vytáhl, ale nic takového se nestalo.

Profesor byl skutečně zděšen a udiven, ale sledoval letadlo, dokud nespadlo na zem asi ve vzdálenosti tří kilometrů za německými zákopy. Výbuch, který jeho pád způsobil, mohl málem slyšet i přes rachot vlastního motoru.

Vyrazil sloup kouře, vyšlehly plameny a profesor se smutně podíval po Bigglesovi, který stále ještě zkoumal oblohu. Brýle měl posunuté na čelo, aby lépe viděl, a v obličeji rozpačitý výraz.

Profesor viděl, jak se Biggles nahýbá přes okraj své kabiny, jak pátravým pohledem prozkoumává zemi pod sebou a jak se potom obrací směrem k zákopům.

* * *

„Tak co o tom soudíš?“ zajímal se Biggles, když zase přistáli na letišti a svlékali si letecké kabáty. „Já nemohl uvěřit svým očím, když ten bristol sletěl rovnou k zemi, kde se pro nic za nic zaryl. Vždyť nebyl na obloze ani jeden Hun, ani jeden protiletadlový šrapnel, vzal bych na to jed! Ten bristol sletěl do vývrtky, sotva jsem ho zahlédl, byl ve výšce asi dvou tisíc metrů, jak se dozvídám. A tady ve Francii nemůže být jediné německé letadlo, které by vyletělo tak vysoko a které bych nevypátral!“

„Třeba se mu zlámalo kormidlo,“ napadlo profesora.

„Kormidlo – ale to je přece blbost,“ protestoval rozhodně Biggles. „To by nezpůsobilo v letadle požár, nemyslíš?“

„Je mnohem pravděpodobnější, že kulometčík vypálil ze signální pistole do vlastní kabiny nebo do spádové benzínové nádržky a že tak v letadle vznikl požár,“ podotkl do diskuse

Algy.

„Tak nějak to asi bylo,“ připustil Biggles a zakabonil se, „třebaže se mi to nezdá moc pravděpodobné. Ale na tom už nezáleží, já bych se k tomu klonil, kdyby nebylo jedné věci – či přesněji tří věcí.

V okruhu dvou kilometrů, tedy skoro na tomtéž místě, se zřítíla už tři letadla, a všechna shořela. Nemůžu bezpečně říct, zda to byla

naše letadla, či německá, ale mám takové ošklivé tušení, že ta letadla byla naše!

Nevím, co mě na to přivedlo, ale tady to máš. Už tu máme čtyři letadla složená na hromádku v okruhu dvou kilometrů. Čím se to stalo? To bych právě rád věděl! Vždyť tady přece nemáme žádné německé loviště. Kdo to tedy udělal? Vypadá to na nějaký nový ďábelský kousek těch Hunů, a já si myslím, že se tomu místu budu na hony vyhýbat. A ty bys měl udělat totéž. Nějak to tady neprospívá našemu zdraví. Ale teď pojd'me, uděláme nejlíp, podáme-li o tom zprávu velitelství. Jedno z našich letadel se nevrátilo, bude pak ve večerním rozkaze.“

Záhada zříčeného bristolu nešla Bigglesovi celou noc z hlavy, a hned za rozbřesku ho bylo možno vidět, jak si to ve svém velbloudu namířil na místo zkázy. Takřka proti jeho vůli ho tam pudilo jakési tajemství. Biggles už byl takový, že chtěl přijít na kloub všemu, co souviselo s letectvem a čemu nerozuměl. A tahle záležitost nebyla žádnou výjimkou!

* * *

Byla to opravdu záhada, pro niž nemohl najít přijatelné vysvětlení, že ta stíhačka Bristol spadla z jasné oblohy v plamenech. Buď jak buď, byla to učiněná hádanka, kterou musel pro klid své duše rozluštit dříve, než se dal do jiné práce. Takový už byl jeho zvyk.

Biggles se nyní blížil k té podezřelé oblasti, a každá žilka v něm hrála rozčilením. Jeho oči nepřetržitě zkoumaly časnou ranní oblohu, v níž, jak se mu zdálo, číhalo nebezpečí či hrozba, což nebyl schopen odhalit. Obrátil zrak dolů a podrobně zkoumal zemi, a náhle se mu až zatajil dech, když spočítal všechny vraky letadel, které mohl zahlédnout. Bylo jich dokonce pět. Že by si toho byl nepovšiml, když je včera počítal? Že by to jedno snad přehlédl? To určitě ne, ty kruhy zčernalé spálené země pod ním byly příliš zřetelné, aby je mohl přehlédnout. Takže se odebralo do nenávratna další letadlo!

Biggles zdvihl oči vzhůru. Nad ním nebylo nic. A pak se podíval stranou na východ, směrem k rannímu slunci. Ani tam nebylo nic. A co na zemi? Jeho zbytečný pohled shledal zdánlivě dosti neškodnou francouzskou krajinu – několik roztroušených dědin a trosky kdysi velkolepého zámku Chateau Contrableu, který byl po příchodu Němců trestuhodně zpustošen vandaly. Nyní svou bělostí svítil v syté

zeleni parku. Také jeho cesty byly opuštěné. Velmi daleko od něho se vlekl vláček po trati Lilie – Le Cateau, a to byla také jediná věc, která se v této spící krajině pohybovala.

Cosi – snad to byla intuice – přimělo Bigglese, aby se podíval nahoru a aby – jak nejrychleji dokázal – strhl velblouda v divoké zatáčke, která byla čímsi mezi polovičním výkrutem a strmou zatáčkou. Letmo totiž zahlédl asi tucet bílých hadovitých pruhů kouře, které minuly jeho křídlo o pouhý centimetr. Potom prováděl takové akrobatické obraty jako ještě nikdy předtím, ale přitom neustále směřoval k zákopům.

Chvilí nato ve své akrobacii ustal a znovu se podíval nahoru. Na čisté modři oblohy praskl maličký chundelatý obláček, příliš malý, aby mohl být od protiletadlového šrapnelu, a líně se šinul v lehkém ranním vánku směrem k německému zápolí. Biggles od něho prchal co nejdál, ale zároveň ho neustále pozoroval, protože v něm vzniklo zlé podezření.

Vzpomněl si, že předešlého dne zde byl na obloze stejný kouř, když padal dolů ten nešťastný bristol. Biggles ten obláček sledoval, dokud se v ranním vánku zcela nerozplynul. Potom se zamyšleně vracel domů.

„To nebyl obláček!“ říkal si, když přistál na letišti a zajížděl do hangáru. „Ale co to jen mohlo být!“ Biggles neznal protiletadlový šrapnel, z něhož by po vybuchnutí zůstal tak malý obláček. A co pak byly ty kouřové kruhy, které za sebou ve vzduchu zanechávaly stopu jako odnože rozprsklé padající rakety! Odkud se tam vzaly? Z čeho byly vypáleny?

Biggles byl ze svého dumání vytržen naléhavým hlasem leteckého rotmistra Smithe.

„Jak se vám to stalo, pane kapitáne?“ ptal se zvědavě Smith.

Biggles vyskočil z kabiny a pospíchal ke konci svého křídla, k místu, které prohlížel tak pozorně jeho rotmistr. Skrze celý konec křídla byla propálena díra velikosti dlaně, kolem dokola zřetelně ohořelá. Vypadalo to, jako by na to křídlo někdo položil horkou žehličku a nechal ji tam tak dlouho, až propálila díru a propadla na druhou stranu.

Letecký rotmistr se nad dírou sklonil a přičichl ke spálenině.

„Sirky!“ řekl konečně. „Přesně tak to zapáchá, jako sirky – ty s červenými hlavičkami!“

„Jo, to je ono!“ souhlasil živě Biggles. „Vy jste na to kápl! Jsou to sirky! Fosfor! Ti Prušáci vystřelují nějakou výbušnou nálož jako velké kusy fosforu, aby se ve vzduchu rozprskly. Nálož praskne a rozpráší celý ten krám po obloze, a kam to pak dopadne, tam všechno zapálí. Tenhle kousek fosforu,“ vysvětloval Biggles a ukázal na prohořelou díru, „určitě prolétl křídlem, aniž mohl zapálit plátno.“

Snad to bylo tím, že konec křídla byl pořád ve fofru – já jsem jím jaksepatří pořád otáčel, takže právě tou rychlostí plamen zanikl dříve, než se mohl rozhořet. To bude teď pěkná legrace létat, jestli tu začne pršet fosfor.“

„Co proti tomu hodláte podniknout, pane kapitáne?“ zeptal se poddůstojník.

„Co proti tomu hodlám podniknout? Je pouze jedna věc, která se tu dá podniknout, jak se domnívám, a sice, najít ten krám, kterým to vystřelují, a pak na to spustit pokličku. Čím dřív se to udělá, tím lip pro nás. Lítat mezi kusy červeného hořícího fosforu, které mi padají na hřbet, to není nic pro mě! To tedy ne!“

Biggles našel v důstojnické jídelně u snídaně ostatní piloty ze svého roje, kteří už netrpělivě čekali na jeho návrat.

„No tak, našel jsi něco?“ vyzvídal nedočkavě Algy a ústa měl zacpána topinkou.

„Ještě ne,“ odpověděl Biggles. „Ale už vím, co to je, takže teď bude jen otázkou času, aby člověk tu bestii zahnal zase do díry.“

„Bestii?“

„Ano, je to drak, který dští oheň a síru!“

„Jaký drak?“

„Vždyť jsi slyšel, co říkám. Pojd' se podívat na moje křídlo, jestli mi nevěříš!“ zval ho Biggles a rychle uchopil šálek s kávou.

„A co s tím chceš dělat?“ zeptal se ho profesor.

„To právě Smith chtěl taky vědět. Musíme najít doupě toho draka, a pak mu dáme trochu té jeho medicíny.“

„A kdo ho najde?“ zajímal se Algy.

„To jsem tedy čekal, že se mě na to zeptáš!“ odpověděl Biggles. „Ten hrdina, který na drakovi zkusí své štěstí, uvidí, že se mu přitom pěkně zahřeje sedací část. Nejlip by bylo vyčkat, až bude pěkně pod mrakem – a hele, tamhle se právě objevují nějaké mraky,“ dodal Biggles a otočil se k oknu.

„Předpověď počasí říká, že povane zprvu slabý, vysoký vítr od jihovýchodu, ale potom se strhne vichřice. Místní bouřky,“ poznamenal pohotově profesor.

„Dobrá, kdybychom tedy mohli najít nějaký šikovný mrak, abychom za ním skryli svůj přílet, mohli bychom si možná rychle všechno omrknout. V takovém případě by asi bylo nejlepší letět každý pro sebe a točit doleva, abychom se do sebe nenabourali.“

Za několik minut byli už všichni tři letci ve vzduchu a mířili ke stanovišti draka. Biggles, třebaže s jejich plánem nebyl nijak zvlášť spokojen, vedl, nebyl ale schopen vymyslet si něco lepšího. Kdyby se chtěl někdo rovnou přiblížit k tomu úseku, kde viděli to nešťastné letadlo značky Bristol padat v plamenech dolů, byl by to sebevražedný kousek.

To místo se dalo prohlédnout jen s velkým nebezpečím. Jak ale provést bližší ohledání, aniž by museli k tomu vrhači fosforu docela blízko? V tom spočíval celý problém, který Bigglese tolik trápil, když už se přibližovali.

Biggles dal znamení, načež se všechna tři letadla rozletěla do různých směrů, aby každý z pilotů pracoval podle vlastní metody, aby se pokusil vypátrat ten stroj či dělo, jež s takovým úspěchem dštilo smrt, na svou vlastní pěst. Biggles nijak nepochyboval, že to bude jakýsi druh děla, ačkoli by muselo mít velkou ráži, aby mohlo vypálit takovou těžkou nálož, z níž vznikl vždycky tak velikánský oblak, když ve vzduchu praskal.

„Bude to nejspíš nějaký hmoždír,“ uvažoval Biggles, „nějaký hmoždír ve velikém provedení, jaké užívala pěchota v zákopech.“

Biggles se rozhlédl po obloze. Od jihovýchodu se valily spousty tmavých dešťových mračen směrem k místu, kde shořelé vraky letadel žalovaly svůj osud, a Biggles celé to panorama zádumčivě prohlížel, protože dosud nebyl rozhodnut, odkud své pátrání začít. Zahlédl obě druhá letadla, poněkud od sebe vzdálená, jak zmizela v nízkém pásmu valících se mraků, a potom se soustředil na pozorování země.

Kroužil asi deset minut v pravidelných kruzích a byl připraven reagovat okamžitě na sebemenší podnět, protože tenhle způsob pátrání po neznámém protivníkovi mu šel silně na nervy. Nikde nebylo vidět ani jediné znamení, žádné široké, vyježděné koleje dělové hlomozny, ani vůz se střelivem, které by Bigglese přivedly k

dračí jeskyni. Tenhle drak totiž dštil mnohem zhoubnější oheň než drak známý z pohádek.

Pouze zámek, který byl vzdálen asi pět kilometrů a ve své zašlé slávě působil značně žalostným dojmem, byl jediným vyčnívajícím půdním znakem. Biggles se na něj vztekle zadíval. Nic nemohlo vypadat neškodnější než tahle zřícenina. A přece, nebylo v tom neškodném zjevu cosi podezřelého? Kde jsou vojáci, kteří by za těmito ochrannými zdmi mohli být docela dobře ubytováni? Kde jsou dopravní vozidla, jejichž koně by tu mohli mít v těch přilehlých roztroušených budovách pohodlné stáje?

Když se v Bigglesově mysli začalo vzmáhat toto nové podezření, začínalo ono místo nabývat mnohem zlověstnějšího vzhledu. Že by tady bylo doupě té příšery? Biggles to nevěděl, ba nedokázal vymyslet ani nějaký proveditelný plán, aby si své podezření mohl nějak ověřit. A myšlenka, že by se k tomu zámku přiblížil, ho nijak nenadchla.

„Dobrá,“ rozhodl se Biggles, „cokoli je třeba vykonat, nechť je vykonáno neprodleně!“ Neboť mraky houstly a klesaly níž k zemi, kde zřejmě co nevidět spustí svůj vlhký obsah v podobě deště.

Kdepak jsou ostatní letadla? Biggles vzhlédl nahoru a pátral v ovzduší trhlinou mezi mračny. A potom viděl, jak se z protilehlé mračné výspy znenadání cosi vynořilo. Byl to pohled tak neobvyklý, že Biggles zíral dobrou minutu s vykulenýma očima. Přímou z kolotající šedé mlžiny sem vznešeně plachtil volným prostorem letový útvar jedenácti německých výzvědných letounů značky Albatros, a to v takovém kursu, který je musel zavést bezprostředně nad zámek.

To však zdaleka nebylo všechno! Útvar nepřátelských letounů už dávno přestal Bigglese vzrušovat nebo lekat. S těmi nepřátelskými letouny označenými černým křížem totiž plachtil také jakýsi velbloud, a to necelé tři metry za posledním z nich. Tato podívaná na jediné britské letadlo letící v letovém útvaru německých výzvědných letounů byla tak neuvěřitelná a absurdní, že Biggles skutečně nevěděl, zda se má smát či rozčilovat.

Viděl či spíše cítil, že vůdce německých letadel ukazuje dolů na něj, což ostatně mohl stěží přehlédnout, a jak mění svůj kurs směrem k Bigglesovi. A potom byl svědkem výjevu, který mu utkvěl v paměti na dlouhou dobu.

Pilot v zadním německém letadle, když koutkem oka zahlédl, že vedle něho je ještě nějaké letadlo, bezděky otočil hlavu, aby se podíval, kdo to je. Biggles sledoval, jak jeho pohled spočinul na honosné červeno-bílo-modré kokardě na velbloudově ocase a jak sebou prudce trhl. Zdálo se, jako by si pilot velblouda teprve v té chvíli uvědomil svůj omyl, neboť v tom okamžiku vylétla z jeho kulometu prška střel, která přiměla půl tuctu Hunů k bleskurychlé zatačce. Pak se velbloud vrátil do mraku – jako střeve, jíž je v patách celé hejno štik.

Biggles letmo sledoval ten beznadějný zmatek, v němž se ocitli němečtí piloti po tom objevu. Hemžili se jeden přes druhého a začali se divoce stáčet stranou, aby se vyhnuli vzájemné srážce. Biggles pak také se svým velbloudem zatočil k nejbližšímu mraku ve směru k zákopům a celý se do něho ponořil. Let v mračnech byl příliš nebezpečný, neboť neustále hrozilo, že se srazí se skupinou německých nebo britských letadel, a proto si s pocitem skutečné úlevy oddechl, když se zase objevil na jasné obloze a uháněl nad zákopy do bezpečí, kde mohl dále přemýšlet o celé té neobvyklé události.

Jiný velbloud vyrazil z mraku asi o dva kilometry jižněji; jeho pilot také uháněl do bezpečí. Konečně se objevil i třetí velbloud, jehož pilot směřoval na letiště v Maranique a spěchal tak, jako by se snažil dostat domů v co nejkratším možném čase.

Biggles se připojil k nejbližšímu letadlu, v jehož kabině poznal Algyho, který se hystericky smál. Bok po boku pak sledovali velblouda, který měl namířeno domů na letiště.

Když oba přistáli, zajeli do hangáru a pak se vypravili za profesorem, který na ně čekal na startovací dráze. Byl celý bledý, buď ze strachu nebo rozrušením, a ani se to nijak nesnažil skrývat. Vypadal, že už se nemůže dočkat, aby jim vyprávěl svoje zážitky.

„To už tě omrzela moje společnost či co?“ začal jízlivě Biggles. „Co tě to prosím tě napadlo, připojit se k šiku německých letadel? My už ti snad nejsme dost dobří?“

„Ale jdi někam!“ ohradil se hlasitě profesor. „Jestli chvíli vydržíš mít zavřenou klapáčku, povím vám, co se mi stalo. Lítal jsem v kruhu a snažil jsem se vypátrat toho draka. Držel jsem se toho zámku jako středu, protože jsem měl dojem, že ty jeho zdi nejsou tak nevinné, jak vypadají.“

„Já si říkal totéž,“ poznamenal Biggles. „Ale pokračuj!“

„Zkrátka, občas jsem vás vždycky zahlédl v různých bodech kompasu, ale potom jsem vás nějakou dobu neviděl. Pak jsem vás zase zahlédl, jak mizíte do mraků, aspoň jsem si to myslel.

Říkal jsem si, že nejlepší bude, abych se připojil těsně k vám, protože mračna rychle houstla a já se bál, že vás ztratím úplně.

Předpokládal jsem, že se na druhé straně mraku vynoříte oba společně. Tak jsme to aspoň vždycky dělávali. Jenže jste to vůbec nebyli vy! A nejpodivnější na tom všem bylo, že jsem si vůbec nevšiml, že se pletu. Uvědomoval jsem si jen, že jsme vyletěli z mraku a že je přede mnou několik letadel. Víc jsem nesledoval, protože jsem si opravdu hleděl víc země. Když jsem se pak podíval nahoru, úplně jsem strnul, protože jsem zjistil, že jsem uprostřed německého cirkusu.

Zprvu jsem tomu nechtěl věřit, říkal jsem si, že se mi to určitě jen zdá. Když jsem si ale uvědomil, že to je skutečná pravda, byl jsem tak zděšen, že jsem nevěděl, co mám dělat, fakt! Pak jsem si všiml, že jsem téměř nad samým zámekem, a tak mě“ napadlo, že bych mohl trošku přiškrtit plyn, aby si mě ti Hunové nevšimli, a že bych si ten zámek zkrátka mohl prohlédnout zblízka. Říkal jsem si, že se to dělo, nebo co to je, neodvází po mně střílet, když budu těsně u těch Hunů, protože by taky mohlo zasáhnout vlastní piloty.“

„No to je prima!“ naslouchal nadšeně Biggles a smál se na celé kolo. „Tak pokračuj!“

„Takže, ten zadní Hun mě uviděl, právě když jsme letěli nad tou budovou,“ pokračoval profesor, „a já nikdy, co budu živ, nezapomenu na výraz jeho očí. Tak silně mu vylezly z důlků, že mu div nespadly letecké brýle. A já, když jsem viděl, že už o mně ví, musel jsem samozřejmě okamžitě prásknout do bot.“

„To jsem viděl!“ chechtal se Biggles.

„Takže jsem práskl do bot,“ pokračoval profesor, „a nelituju toho všeho, protože jsem ho uviděl.“

„Koho nebo co jsi uviděl?“ zeptal se Biggles.

„Přece toho draka!“ zněla odpověď.

„Ty jsi ho viděl?“ překřikovali se Biggles a Algy jeden přes druhého.

„No, nemůžu přesně říct, že jsem viděl jeho,“ opravil se poněkud profesor, „ale viděl jsem všechno, co jsem vidět chtěl.

Střední část toho zámku je dutá. Je vyhloubená do kužele jako jícen sopky, takže umožňuje krásný rozhled nahoru těm, kteří jsou uvnitř. Viděl jsem, že byla spousta lidí shromážděná kolem jakéhosi velikánského černého předmětu. Když mě ti lidi uviděli, začali natahovat přes vršek plachtu, ale nebyli dost rychlí.

Když jsem se pak po chvíli podíval znovu, byla už plachta na svém místě a vypadala přesně jako střecha – je to nejhezčí kousek maskování, jaký jsem kdy v životě viděl. Takže ten drak je tam! Ted' jde jen o to, co s tím uděláme? Kdopak si troufá napodobit svatého Jiří?“

„Ted' budeme muset jednat rychle, když Němci vědí, že jsme jim na to přišli, určitě s tím budou chtít odtáhnout,“ poznamenal Biggles. „Ale zase nemá význam pospíchat příliš, abychom si neukousli víc, než dokážeme spolknout. Ten, kdo poleť nad vrškem dračího doupěte nebo někde hodně blízko, má vyhlídku, že dostane dvě dračí vejce do oka. To už moc dobře známe. Počkejte chvíli, nechtě mě přemýšlet! Aha, už to mám!“ zajásal Biggles. „My tu bestii napřed oslepíme!“

„Oslepíme? A jak?“ nechápal Algy.

„Kouřem! Dáme mu porci jeho vlastní medicíny. Takže tohle je můj nápad, jestli dokáže někdo z vás vymyslet něco lepšího, ať se laskavě vyžvejkne! Dva z nás si vezmou náklad kouřových bomb, které používá pěchota – v nejbližším skladišti jich bude plno. Poletíme pěkně z návětrné strany a hezky hustě je tam naskládáme, ale musíme se držet dost nízko mimo oblouk dostřelu toho děla.

Vítr zaneše kouř nad zámek, takže dělostřelci neuvidí ani stodolu. Třetí muž pak do toho šlápne a pustí kupu Cooperových bomb rovnou doprostřed toho brlohu. Pokud se mu zásah poštěstí, vyletí zámek do vzduchu jako skladiště střeliva se všemi těmi fosforovými bombami, kterými se uvnitř jistě důkladně zásobili. Tys tu bestii našel, profesore, tak tedy – chceš to taky bombardovat?“

„Jestli to chci bombardovat? To bych řekl!“ přitakal samozřejmě profesor.

„Pak je všechno v pořádku,“ podotkl Biggles. „Pojďme se postarat o svůj náklad.“

Asi o půl hodiny později vzlétli tři piloti ve velbloudech za zvědavého okukování leteckých mechaniků stojících na startovací dráze a zamířili k zámku Chateau Contrableu. Profesor převzal

velení a měl pěknou řádku osmi Cooperových bomb na spodní straně svých dolních křídel.

Těsně za ním letěl Biggles a Algy. Na podlaze řidičských kabin jejich letadel, stranou od nožního kormidla, ležely indigově modré skříně, v nichž bylo střelivo pro pušky, nyní však z jejich dvířek vyčnívaly hadry a z nich vykukovaly nevzhledné kovové obaly kouřových bomb.

Počasí se velmi zhoršilo, takže letěli kolem zámku pod hustými mraky plnými vlhkosti. Zámek se rýsoval nejasně před nimi, profesor zahrnul doprava a ostatním dal varovné znamení.

Další dvě letadla se otočila a držela se v jisté vzdálenosti od onoho zlověstného stavení na návětrné straně. Hřmot jejich motorů zesílil, když postrčili řídicí páky dopředu a začali uhánět dolů; vyrovnali, až když začali brousit o vršky stromů.

Biggles se ohlédl doleva, tam, kde ho pozorně sledoval Algy, zdvihl ruku, a tu začali oba letci shazovat své kouřové bomby. Řada bílých sloupů kouře prorazila jednotvárnou zelení na povrchu země nasáklé dešťovou vodou a ihned se proměnila v bílou neprůhlednou stěnu, která se v nárazech větru smýkala po zemi a zahalila ten prokletý zámek do mlhy.

Oba piloti se jedním rázem stočili ve strmé vzestupné zatáčce, a potom zase uháněli zpátky a shazovali další a další bomby. Byli stále ještě vedle sebe, křídlo vedle křídla, a hleděli směrem k zámku, k němuž se teď z protilehlé strany blížil opuštěný velbloud.

Biggles byl velice vzrušen, když sledoval, jak první Cooperova bomba opustila věšák pod křídlem a dopadla příliš krátce.

Druhá padla na přílehlou budovu a způsobila, že z ní vyletělo vysoko nahoru mračno trosek. Potom padalo šest bomb najednou a Bigglesovi se v tu chvíli rozčilením a napětím až pootevřela ústa.

V nejbližším okamžiku už prováděl Biggles neuvěřitelné kejkle s řídicí pákou, protože jeho velbloud vyletěl vysoko nahoru jako raketa. Vypadalo to, jako by ho vymrštila nějaká mohutná neviditelná ruka. Jeho první dojem byl, že se mu vzpříčilo kormidlo, druhý pak, že profesorovo letadlo muselo být rozmetáno na atomy, protože bylo výbuchu mnohem blíže.

Z míst, kde stál zámek, vytryskl obrovitý gejzír hustého žlutého dýmu, sahající až k oblakům. Dým se kroutil a svíjel jako obrovitý vodní vír účinkem síly, která ho vymrštila. Biggles tomu mohl jen

bezmocně přihlížet. Viděl, jak se profesorovo letadlo objevilo na konci toho dýmu a jak se krouť a otáčí jako list padající ze stromu v podzimním víchru. Potom se stočilo do vývrtky, vyrovnalo a znovu se stočilo do vývrtky. Pilot zřejmě vůbec neřídil! Šedesát metrů nad zemí zase z vývrtky vzlétlo, sklouzlo strmě po křídle, o decimetr se minulo s korunou stromu, a pak už běželo po blízkém poli, až se konečně zastavilo.

Biggles těsně sledován Algym uháněl k místu profesorova přistání a nebyl s to pochopit, co se mu vlastně stalo. Byl na vahách, zda má u spadlého letadla přistát, či ne. Už se téměř rozhodl, že tam přistane, když viděl, jak profesor v kabině svého letadla vstal a jak na něho zamával. Letadlo se nehýbalo, ale z jeho motoru vyrážely ostré výbuchy, jak se jeho chod střídavě zrychloval a zase zpomaloval. Když se však konečně dalo do pohybu, zatočilo se na konec pole, postavilo se do větru a chystalo se vzlétnout, Biggles si oddechl.

V šeru mlhy se vynořila řada šedě uniformovaných německých vojáků a hnala se směrem k poli. Jiná řada se zase valila po stezce, vedoucí k tomu místu. Biggles otočil nos svého letadla směrem k vojákům na stezce, a Algy se samozřejmě soustředil na ty druhé. Krátce nato vyrazily z předků obou britských letadel blýskavé chvosty a prořezávaly šedivým vzduchem bílé tenounké čáry, jež končily mezi prchajícími vojáky.

Profesorův velbloud uháněl po poli a potom se vznesl vysoko, ale poněkud nejistě do vzduchu. Biggles se stočil dokola, aby ho sledoval, a Algy útvar uzavíral. V tomto indiánském šiku se hnala všechna tři letadla přes zákopy.

* * *

„Nestalo se ti nic?“ vyjekl Biggles bez dechu, sotva letadla přistála na letišti.

Profesor na něj zamžoural očima podlitýma krví.

„Ale kdepak, nic mi není?“ řekl.

„Jaké kdepak? Proč jsi prosím tě chtěl, abych musel blbnout v tom poli mezi Němci?“ vyzvídal Biggles.

„Kdybych tam nepřistál, býval bych si roztřískal letadlo,“ vysvětlil profesor jednoduše. „Prostě jsem v té chvíli neviděl – ten kouř byl horší než jedovatý plyn. Dělal jsem, co jsem mohl, aby se z toho vytáhl včas, abych vůbec dokázal přistát. Když jsem toho draka zasáhl – nebo spíš ty jeho bomby – minul jsem hlavní proud

výbuchu, přeletěl jsem nad ním, ale pak jsem se nemohl dostat z toho kouře ven. Příšerně mě pálily oči a pak se mi prostě zalepily, že jsem je vůbec nemohl otevřít!“

„Protože jsi tam měl asi plno dračí krve,“ usmál se Biggles. „Ale aspoň jsi ho nadobro uspal. Pojd', ty svatý Jiří, je načase, abychom něco slupli!“

Kapitola devátá

Biggles byl den pryč ...

Ve výši pěti tisíc pěti set metrů nad spletítm bludištěm zákopů, jímž se vyznačovalo nejvyšší bojiště, jaké svět kdy viděl, přiškrtl kapitán Bigglesworth od 266. letky plyn, aby mohl sklouznout do nižší polohy, protože časný ranní vzduch toho podzimku byl pěkně studený.

Zvolna se obrátil směrem na západ a přitom se pátravě rozhlížel v každém směru kompasu, kam až mohl dohlédnout, ale obloha byla prázdná. Biggles se znechuceně zamračil, protože nečinnost ho vždycky nudila a šla mu na nervy. Živelně přímo toužil po nějakém činu, aby to napětí v sobě uvolnil.

Celý týden se tak potloukal po obloze, někdy s celým rojem, někdy sám. V tom úseku však žádná letecká činnost nebyla, a Biggles věděl proč – jakýsi německý zajatec to prozradil britským vojenským úřadům. Některá německá letadla totiž byla poslána zpátky do Německa s úkolem, aby znepokojovala britská dálková bombardovací letadla, která byla přidělena k samostatnému oddílu britské armády a denně pořádala nálety na města v Porýní. Jiná nepřátelská letadla byla zase nasazena na jihu, na řece Sommě ve Francii, kde se již shromažďovaly mraky veliké německé ofenzívy.

Ovzduší bylo výjimečně jasné, byl to jeden z těch vzácných dnů, kdy mělo všechno ostré obrysy, jako bychom to viděli obráceným dalekohledem.

Ve středu vzdálenosti bylo francouzské pobřeží s kanálem La Manche, který se za ním rozprostíral do dáli až k jakémusi dlouhému, temně modrému pásu na dalekém obzoru, o němž Biggles věděl, že je to Anglie.

„Kent!“ vyslovily podvědomě jeho rty. Biggles se zamyslel, a najednou ho napadlo, že by rád věděl, co dělá jeho starý kmotr, onen výstřední Dr. Duvency, protože ho neviděl a nic o něm neslyšel od té doby, co se dal na vojnu.

„Jsem zvědav, jestli je ještě v Kentu, či zda se přestěhoval do zázemí?“ uvažoval Biggles, protože věděl, že doktorův dům není moc daleko od města Doveru, a německé nálety, jakož i přepady jihovýchodního pobřeží Anglie ponorkami nebyly nijak neobvyklé. „Některý den tam musím zaletět a podívat se na něj,“ řekl si.

„A proč bych to vlastně nemohl udělat hned dnes?“ napadlo ho. Ten nápad ho poněkud poděsil, protože věděl, že něco takového je v rozporu se zákonem a že kdyby v jeho nepřítomnosti k něčemu nepříjemnému došlo, byla by jeho neukázněnost zcela neodpustitelná. Ale konec konců – vždyť se může vrátit, než se setmí. Nikdo ho nebude postrádat a u jeho letky si budou myslet, že si zaskočil na oběd na jiné letiště.

* * *

Nos jeho velblouda se pomalu stácel dokola, když Bigglesova noha jemně tlačila na řídicí nožní páku, až pak ukazoval přímo na šerý stín na čáře obzoru. Ve dvaceti minutách byl už Biggles nad francouzským pobřežím, které vyčnívá do moře, a před ním bělavě svítily křídové útesy pobřeží Kentu v jihovýchodní Anglii.

Daleko po jeho levici plula loď s vojáky na dovolenou z Calais do Doveru a zanechávala za sebou bílou klikatou vlečku, která jí vyznačovala kurs. Chovala se jako všechny lodi v těch vodách, kde číhaly nepřátelské ponorky, a proto se častou změnou kursu snažila zmařit skryté nebezpečí. Oceán, kam Biggles mohl dohlédnout, byl poset malými plavidly, z nichž některá patrně lovila miny. Lovci min pracovali po dvou či třech a tu a tam vytahovali z moře své sítě.

Daleko před ním dýmal po kanálu La Manche veliký průvod nákladních parníků, obklopený flotilou ochranných torpédoborců, které se ve vodě proháněly jako ohaři a ohledávaly každý podezřelý předmět.

Dva tisíce pět set metrů pod Bigglesovým letounem letělo veliké noční bombardovací letadlo anglické značky Handley-Page s tmavými křídly, které bylo vedeno ‚převozním‘ pilotem a směřovalo do Marquillies na francouzském pobřeží. Z té velké výšky, v níž

Biggles letěl, se však tento obr jevil jako nestvůrný vodní pavouk, klouzající po mořské hladině.

Anglické pobřeží se rychle vyjasňovalo a Biggles mohl brzy rozeznat pole, lesy, křoviska a řeky, které mezi tím vším tekly. Krajina byla tu a tam poseta vesnicemi. Biggles sklonil nos svého letadla k zemi a zamířil k malé vesnici nedaleko Walmeru, kde stál mezi tmavými chmelnicemi a sušárnami chmele doktorův dům. Sklouzl strmě dolů a vletěl s velkým hřmotem do svíčky nad střechou jakéhosi panského sídla. Ve vrcholném bodě svíčky opsal poloviční výkrut a pak sebou zase smýkl dolů; po křídle hezky sklouzl na velkou a dlouhou louku, která obklopovala ovocnou zahradu.

Když velbloud dobíhal po hrbolatém povrchu louky, odsunul si Biggles brýle a přehodil nohy přes okraj řidičské kabiny. Vesele zamával na muže, který stríhal živý plot a který se udiveně zastavil s rozevřenými nůžkami v ruce. Vypadal v tom svém překvapení opravdu komicky.

Z domu přibíhala služebná, za ní zahradník, zahradnický pomocník a za nimi také smečka jezevčků. V zahradě kdosi vykřikl a v nejbližším okamžiku vyrazil ze křoví starší muž v košili s kladívkem v jedné ruce a s dlátem v druhé a také se připojil k lidem, kteří se hnali směrem k letadlu.

„Haló, tady! Haló, tady!“ pokřikoval ten postarší chlapík a mával svými nástroji. „Haló, tady, mladý muži! Copak se vám stalo? No, copak je?“

„Nic se mi nestalo, pane doktore,“ odpověděl Biggles a smál se. „Já jsem si sem jenom sklouzl, abych se na vás podíval, nic víc.“

Když doktor zaslechl ten hlas, zarazil se a vyjeveně se na pilota zadíval.

„Hled'me, hled'me, že by to byl mladý Bigglesworth? Na mou věru, je to on! Copak tě sem přivádí, chlapče, no, pověz, copak tě sem přivádí?“

„Ale, jenom jsem si sem zaskočil, abych se na vás podíval, jak se vám v té válce daří!“ odpověděl Biggles. „Lítal jsem na hlídce nad Francouzským pobřežím, a najednou jsem se rozhodl, že sklouznu sem a navštívím vás.“

„Nemohl jsi přijít v lepší chvíli!“ hlaholil nadšeně ten starší pán. „Ty jsi právě muž, kterého jsem si přál spatřit. Ty jsi ten pravý muž!“

Právě včera jsem říkal Bilkinsovi, jen kdyby tu byl mladý Bigglesworth, to bychom s tou válkou brzy skoncovali, že Bilkinsi?“ dodal doktor a obrátil se na svého zahradníka, aby mu to dosvědčil.

„Ano, říkal jste to, pane doktore,“ odpověděl oddaně Bilkins.

„Skončit válku!“ zvolal Biggles a svezl se dolů na trávník. „Jak byste to chtěl udělat? Já jsem dělal celou tu dobu, co jsem mohl, ale jak tak vidím, myslím, že jsem na ni neudělal moc velký dojem!“ řekl a rozesmál se.

„Já ti to ukážu,“ řekl doktor rychle. „Jen pojď se mnou, já ti to ukážu!“

„Ještě se pořád zabýváte vynálezy?“ vyzvídal Biggles, když mířili k doktorovu domu.

„Jestli se zabývám vynálezy? To bych řekl, že ano!“ odpověděl doktor. „Vynálezem bomby!“ zašeptal spiklenecky. „Ale nikomu ani muk! Kdyby se Němci nějak domákli o té mé samočinně vybuchující a vodorovně působící bombě proti ponorkám, určitě by se to tady všude kolem hemžilo vyzvědači!“

„A co tomu říkají vojenské úřady?“ ptal se Biggles s vážnou tváří, ačkoli se sotva držel smíchy.

„Ale! Co ti vědí o bombách! Nic! Zhola nic! Sdělili mi, že vzali můj dopis na vědomí, a to je všechno, co od nich můžu dostat, jestli se vůbec ještě kdy ozvou. Co oni chtějí, to je, abych to předvedl, a já zase potřebuju někoho, kdo by to předvedl. Chystám se ale, že to předvedu sám.“

Já tu bombu někde shodím – nejlíp na německou ponorku, kdyby to bylo možné – i kdyby to měla být poslední věc, kterou udělám. A věř mi, až ta bomba vybuchne, udělá to díru do Severního moře, že ryby nebudou vědět, jestli stojí, nebo utíkají. Pokud ta bomba spadne na sto metrů od německé ponorky, rozprskne se ta potvora od Helgolandu až po Harwich, jen si vzpomeň na moje slova!“

„Jak tu bombu ale hodláte shodit?“ zajímal se Biggles.

„Pojď se mnou a já ti to předvedu,“ odpověděl doktor ochotně. Oba muži došli na konec pole, kde byla postavena velká dřevěná kůlna se střechou z vlnitého plechu. Doktor vytáhl z kapsy klíč, odemkl mohutný visací zámek a pak otevřel dveře dokořán. „Co o tom soudíš?“ ptal se vítězoslavně.

Když Biggles spatřil staré letadlo značky Farman, stojící ve stínu toho hangáru, prudce sebou trhl.

„Propánakrále, snad si nemyslíte, že s tímhle krámem něco dokážete?“ začal Biggles opatrně.

„No, poletím v tom, samozřejmě!“ odsekl poněkud uraženě doktor.

„Krucí, kde jste to sebral?“ ptal se Biggles.

„Vida ho – prý sebral! Nic jsem nesebral, postavil jsem si ho sám!“ triumfoval doktor. „Postavil jsem si to z vraku, který jsem dostal pro své pokusy.“

„Vypadá to podle toho!“ poznamenal Biggles. „Nezlobte se na mě, že to říkám, ale já bych do toho tedy nesedl.“

„Nezáleží na tom, jak to vypadá, nebo co se tobě náhodou zdá. Rozhodující je výkon. Součinitele bezpečnosti jsem zvýšil o sto procent. Vidíš, já s tím hodlám letět sám!“

To bylo na Bigglese příliš.

„Vy s tím chcete letět?“ vyjekl. „A kde jste se naučil létat?“

„Já jsem se létat neučil,“ přiznal doktor, „ale já jsem tu celou vědu dostatečně prostudoval, abych to mohl zkusit. Myslím, že se mi ve vzduchu nemůže nic stát!“

„Pokud zůstane jen při myšlence, bude to naprosto v pořádku,“ odpověděl Biggles. „Ale nesmíte nikdy spustit motor! Kdepak vlastně máte tu bombu?“

„Tadyhle pod řidičskou kabinou,“ vysvětloval doktor a tvářil se poněkud sklíčeně. „Všechno, co je potřeba udělat, je zatáhnout za tuhle páku,“ a doktor uchopil kovovou páku, která vyčnívala z trupu letadla nedaleko kabiny, „a bomba spadne rovnou dolů a při nejmenším kontaktu vybuchne. Má okamžité zapalování!“

Biggles instinktivně couvl.

„Hergot, běžte od toho pryč!“ řekl ostře. „Přidělal jste na to bezpečnostní pojistku?“

„Bezpečnostní pojistku? U všech všudy, nač tam chceš mít pojistky? Bomba je přece nástroj k ničení, ne k zajišťování, nemyslíš?“

„Ano, to vím. Ale s takovou příšerou přece nemůžete poletovat jen tak, jak jste to tam přivěsil. Vždyť by se ta bomba mohla v každém okamžiku uvolnit!“

„Zdá se, že se na polního pilota až nějak příliš staráš, aby něco nebylo nebezpečné!“ odsekl podrážděně doktor.

„Jo, já se takové potvory opravdu k smrti bojím,“ přiznal Biggles chladně. „Jestli jsem někdy viděl past smrti, tak je to právě takhle bomba. Kdybych já chtěl spáchat sebevraždu, tak to provedu pořádně a zanechám tu taky něco pro lidi, kteří mě budou chtít pohřbívat, ale nebudu rozhazovat kousky vlastního těla po celé krajině, aby to pak někdo musel sbírat do pytle!“

„No dobře, dobře, s tím letadlem přece nepoletíš ty, poletím s tím já!“ vykřikl doktor rozzlobeně. „Já ve svůj vynález mám důvěru, když ji nemáš ty! A jdi od toho!“

„Co hodláte podniknout?“ zeptal se Biggles, když viděl, že doktor zvažněl.

„Poletím s tím, člověče! Poletím s tím sám, abych tě zahanbil!“

„Ať visím, jestli s tím poletíte!“ odsekl Biggles, jemuž už taky došla trpělivost. „Vždyť to nikdy neodlepíte ani od země. Tady naopak musíte vy od toho jít pryč a nechat mi to na starosti. Já za vás poletím – totiž jestli to tak dlouho vydrží pohromadě,“ dodal Biggles tiše. „A pro všechny svaté, nesahejte na tu spoušť! Kde si tedy přejete, abych tu bombu shodil?“

„Do moře blízko Doveru!“ zněla chladná odpověď. „Zatelefonuju veliteli přístavu a řeknu mu, aby se na ten výbuch díval.“

„Pokud to však spadne dřív, než se tam vůbec dostanu, velitel přístavu pozná, že se mu to chystám říct bez vás!“ podotkl Biggles. „Přál bych si, abych mohl vzít tu zatracenou bombu do svého velblouda, jenže jeho závěs není upraven tak, aby mohl nosit takovéhle příšernosti.“

* * *

Oba muži vytáhli letadlo společně z kůlny a obrátili je nosem do slabého vánku. Biggles zajektl plynovou páčkou a potom se rozběhl k vrtuli letadla. K jeho náramnému překvapení se vrtule okamžitě rozběhla, ačkoli hukot malého motoru značky Anzani v Bigglesovi nijak nebudil důvěru.

Přece však vlezl do pilotní budky a pečlivě vyzkoušel všechna kormidla. K svému dalšímu překvapení shledal, že účinkují uspokojivě, jak se aspoň zdálo.

„Tak už odlet!“ křikl doktor netrpělivě. „Já zatelefonuju do Doveru a potom pojedu za tebou ve svém autě, abych se podíval, jak to bouchne.“

„Rozumím!“ odpověděl Biggles. „My patrně vyletíme oba, totiž já a ta bomba, hned jak otevřu škrticí klapku. Bude lip, když se postavíte hezky stranou, potom jim aspoň budete moci říct, až se budou ptát, co se stalo.“

Biggles otevřel pomalu škrticí klapku, popojel několik metrů dopředu a v duchu proklínal svou ztřeštěnost, která ho do téhle překerní situace uvrtala. Neměl důvěru ani v motor ani v letadlo, a ještě méně v tu domácku na koleně zhotovenou bombu a její ovládání. Ale už bylo pozdě, aby z toho vycouval.

„Já jsem se určitě zbláznil,“ řekl si a měl na sebe obrovský vztek. „Já jsem učiněný pitomec, vyložený blbec, jen abych se zavděčil tomuhle připitomělému sklerotickému dědkovi, který má na mozku švába! No tak se do toho pusťme!“ pomyslně si celý vztekly a postrčil plynovou páčku docela kupředu.

Když pak bzukot motoru nabubřel v jakési chraplavé klapání, v bučení a vytí, úplně zbledl. Letadlo se hřmotně rozjelo po krátké trávě.

„Tohle se rozsype na kousky dřív, než se to odpoutá od země,“ proletělo Bigglesovi hlavou v několika nejbližších strastiplných vteřinách, když povoloval řídicí páku dozadu. Pak si oddechl z plných plic a s pocitem úlevy, když se podomácku vyrobené letadlo zdvihlo do vzduchu.

Biggles zakroužil dokola nad loukou a šplhal vzhůru. Když pak přímé nebezpečí pádu pominulo, zamával na doktora a na malý hlouček jeho služebnictva, které stálo na louce a dávalo mu sbohem. Potom se otočil směrem k moři, které už bylo docela blízko.

„Při tomhle obchodu přijdu o svou provizi,“ nadával Biggles. Ale v tom už přeletěl pobřeží a vyletěl nad moře – což bylo obezřetné opatření pro ten případ, že by bomba ze svého věšáku vypadla předčasně. Teď už bylo aspoň jisté, že spadne do moře, kde nenatropí škodu – ledaže by se jí tam náhodou připletla nějaká loď.

Jakýsi hydroplán se stočil od svého kursu, aby se zblízka podíval na tu starou rachotinu, a pilot toho letadla i jeho pozorovatel dělali na Bigglese různé posunky, když přiletěli blíž, aby mu tak dali najevo svůj despekt a co si o tom všem myslí. Hydroplán se obrátil, v

posměšném pozdravu sklonil nos a pak pokračoval ve své hlídce. Biggles tuto urážku s nevolí spolkl, protože si uvědomil, že s touhle kocábkou ten hydroplán nepředhoní, aby mu vrátil pozdrav po svém.

Když se Biggles otočil na jih, přeletěly kolem něho tři hydroplány značky Fairey. Ani si ho nevšimly, a tato jejich soustředěnost na let k jakémusi cíli Bigglese přiměla, aby je bedlivě pozoroval. Letadla rychle stoupala. Biggles zdvihl oči, aby se podíval po případném účelu jejich letu. Když tam spatřil řadu bílých obláčků z protiletadlových šrapnelů, které se vlekly po obloze a na jejich vršku pluly malinké černé skvrnky, vztekla zaťal zuby.

„Německé bombardéry!“ zavrčel. „A já si tady poletuju v téhle nedomrlé mrše! To se člověku může stát, jen když se spolčí s blázný! Dobře mi tak! V budoucnu budu lítat jen na velbloudech, anebo nebudu lítat vůbec! Ale copak to tamhle letí?“

Zprvu mohl Biggles rozeznat jen dva účastníky této hry, kterou nemohl pochopit. Poněkud vlevo a poněkud pod ním se vznášela jedna z oněch podivných válečných vzducholodí, kterým Angličané říkali blimps. Zdálo se, že letí v bludné, klikaté dráze po jakési neviditelné skluzavce.

Skoro bezprostředně pod ní bylo vidět dlouhé, úhledné těleso válečného křižníku, jehož posádka se ponejvíce upřeně dívala nahoru na tu vzducholod'. Obě plavidla občas náhle změnila svůj směr, a pilotovi velblouda, který je pozoroval, bylo okamžitě jasné, že vzducholod' a křižník nějakým způsobem spolupracují.

Když se vzducholod' otočila, otočil se také křižník. Z obou plavidel však byl vůči náporům silného čelního větru rychlejší křižník. Vzducholod' v tom úporném větru, který náhle začal vát, vyváděla komické pohyby, způsobené zuřivým úsilím pilota, aby udržel krok s křižníkem.

„Takže tu zřejmě nejsem sám, kdo si tu dělá blázný ze Severního moře!“ usoudil Biggles, když chvíli sledoval tuto zdánlivě bezúčelnou hru. Myslím, že to má být takzvaná lodní spolupráce. Přál bych si mít tu svého velblouda – já bych jim předvedl, jak se taková spolupráce dělá!“

A potom docela náhodou zahlédl Biggles ještě něco, co ho přimělo syknout na důkaz porozumění. Asi dvě stě metrů před křižníkem totiž uháněl pod vodou jakýsi podlouhlý stín ve tvaru doutníku. Že jeho posádka zpozorovala, že má nad sebou své

nejneúprosnější nepřátele, bylo patrné z toho, že začala zoufale manévrovat.

Protože však byla ponorka pod vodou, posádka křižníku ji neviděla. Když se pak ponorka otočila, unikla na chvilku pozornosti svého pronásledovatele, který ji předjel, a tak musil být na její stopu znovu přiveden posádkou vzducholodi, která ten zrádný podlouhlý stín pod mořskou hladinou mohla po celou dobu dobře sledovat.

„Hele, německá ponorka! Kruci, to je báječná věc!“ zajásal Biggles a lehce se zachvěl vzrušením. „Zdá se, že mi tahle ponorka konečně poskytne cíl!“

Biggles se zvolna otočil, protože si do odvážné, strmé zatačky s touhle rachotinou, v níž letěl, netroufal, a uháněl pak těsně za ostatními třemi účastníky této neveselé hry – kdo s koho.

* * *

Když Biggles zamířil do nárazového vzdušného proudu od vrtule vzducholodi, div mu neposkočilo srdce až do krku. Na okamžik myslel, že jeho kormidla vzala za své, ale brzy se jeho letadlo zase dostalo na rovný kýl a potom se strmě ponořilo pod plynem naplněný vak, směrem ke křižníku. Biggles nevěděl a ani se nestaral o to, co si o jeho krkolomném letu myslí posádka křižníku.

Bigglesovy oči vyhledaly stín podmořského vetřelce a už se z něho nespustily. Jeho letadlo se k němu řítilo rychlostí, v níž se mohla v každém okamžiku utrhnout křídla od trupu, ale pilot toho ve svém loveckém vzrušení vůbec nedbal. Pak uchopil primitivní spoušť bomby.

Když se Biggles přiblížil k ponorce, byl její stín méně zřetelný, protože letadlo bylo níž. Pilot si však její kurs dobře zapamatoval ještě dříve, než úplně zmizela pod vodou. Přehnal se docela nízko nad křižníkem a uháněl dolů, kde předpokládal svou kořist. Potom rychlým pohybem zatáhl za spoušť a strhl řídicí páku nazpět, aby rychlou svíčkou unikl výbuchu bomby.

Co se pak stalo v následujících minutách, nemohl Biggles přesně popsat. Když se totiž znovu probral k vědomí, plaval v moři oleje, snažil se servat své letecké brýle popatlané olejem a zároveň dělal všechno, aby se udržel nad vodou. Biggles byl stále ještě napolo v mrákotách, když ho něčí pomocné ruce popadly za límec a vytáhly do člunu, kde se položil a lapal po dechu jako ryba vytažená na břeh.

„Copak jste to vezl v té rachotině z hůlek a drátů? Snad ne celou zbrojnici?“ ptal se chladně kapitán torpédoborce pilota, když byl vytažen na palubu.

„Co se to stalo?“ vyrazil jen ze sebe Biggles.

„Co se stalo? Málem jste nás vyhodil do povětří i s celou lodí, vy hromovládce – to se stalo!“ vysvětlil námořní důstojník a rozesmál se.

„Nejdřív mi řekněte, co se stalo s tím doktorovým drakem – to bych rád věděl,“ naléhal dychtivě Biggles. „A on si o něm kdovíco myslel,“ dodal zkormouceně.

„Tak si stoupněte a podívejte se přes palubu,“ vybízел ho kapitán.

Biggles nejistě vstal a připotácel se k lodnímu zábradlí. Moře bylo hustě pokryto olejem, v němž plavaly kusy plátna a dřeva, jež byly nejvýmluvnějším svědectvím toho, co se stalo.

„To je fakt všechno, co z toho zbylo?“ nemohl Biggles uvěřit svým očím.

„Já víc nevidím, vy snad ano?“ odpověděl kapitán poněkud ironicky.

„Taky ne!“ připustil Biggles. „Už opravdu nemůžu nic víc nalézt. Abych nezapomněl, co je s tou krabičkou sardinek – s tou německou ponorkou?“

„Vy jste jí dal co proto! Jen se podívejte na ten olej! Ta potvora, kterou jste na ni shodil, by bývala vyřídila celou eskadronu tanků. Takovou šupu jsem ještě v životě nezažil. Co to bylo, prosím vás?“

„Byla to patentní bomba, kterou zhotovil můj přítel!“ odpověděl Biggles. „Požádal mě, abych ji za něj vyzkoušel.“

„Zdá se, že jste ji vyzkoušel důkladně,“ řekl uznale kapitán a rozesmál se. „Je škoda, že se váš přítel na to nepřišel podívat. Ten váš drak se rozletěl na kousky jako vejce, kterým se praští o zem, a vy jste z toho vypadl jako kuře, které se právě vyklubalo z vajíčka. Měl jste štěstí, že jste nebyl příliš vysoko nad mořem a že jste si neublížil!“

„Kristepane, jak já se jen teď dostanu zpátky?“ zhrozil se náhle Biggles, protože si konečně uvědomil své zoufalé postavení. „Oni si myslí, že jsem odletěl na hlídku nad městem Bapaume ve Francii!“

„Budete muset říct svému starému, že jste místo toho zaletěl hlídkovat nad Severní moře,“ chechtal se kapitán.

„A kam máte namířeno vy?“ zajímal se Biggles.

„Do Rosythu,“ zněla odpověď. „To je ve Skotsku, víte?“

„Probůh, vždyť já se pro tu legrácku dostanu před vojenský soud!“ konstatoval Biggles trpce. „Asi nemám naději, že bych se z toho nějak dostal, co říkáte?“ zeptal se a náhle ukázal na vzducholod', která se právě nad nimi vznášela s vypnutými motory.*“Pokud ten pilot vzducholodi má kousek srdce, mohl by mě dopravit někam na břeh!“

„Hm, dám mu znamení, aby se snesl dolů,“ slíbil námořní důstojník. „Tyhle potvory si mohou docela pěkně sednout na vodu, když je klidná jako dneska. Můžu ho přemluvit, aby vás vysadil na břeh u Yarmouthu – to je nejbližší místo, kam se může dostat.“

„No dobře, to bude lepší než Rosyth!“ souhlasil zamyšleně Biggles. „A tam bych snad někoho požádal, aby mě zavezl letadlem z letiště v Yarmouthu do Manstonu, a to už není daleko od místa, kde jsem nechal svého velblouda. To bych se možná mohl dostat zpátky ke své letce, ještě než se setmí.“

Ve čtyři hodiny odpoledne zastavil u doktora Duvencyho taxík a vysadil leteckého důstojníka, jehož pocuchaný zjev právě neodpovídal nejlepším tradicím britské armády. Jeho zmačkaná uniforma byla zřejmě ušita pro muže o několik čísel menšího.

Biggles zaplatil řidiči a pospíchal po stezce vedoucí kolem zadní části doktorova domu, směrem k poli, kde zanechal svého velblouda. Právě otevřel škrticí klapku a chystal se roztočit vrtuli, když ho vyrušil čísi pánovitý křik.

„Hej ty tam, copak to vyvádíš s tím letadlem?“

Biggles se ohlédl a viděl drobnou postavičku přicházející směrem k němu.

„No co je, doktore?“ ozval se. „To jsem přece já a chystám se odtud vypadnout. Musím sebou pořádně hodit, jinak se opozdím!“

Při prvních Bigglesových slovech se doktor zarazil, ale pak se k němu poklusem rozběhl.

„Ale, ty můj drahý hochu, vždyť mi tam řekli, že ses zabil!“ volal vzrušeně doktor. „Diváci na mořském pobřeží říkali, že docela zřetelně viděli, jak jsi po tom výbuchu spadl do moře!“

„To teda viděli dobře. Já tam taky spadl, a jak!“ chechtal se Biggles. „Jen se podívejte na mou zchátralou uniformu! Vypadám, jako bych mladšímu bráchovi ukradl sváteční šaty. Hodili mi

uniformu na motor, aby tam uschla, a ona se ta potvora takhle srazila!“

„Díky Bohu, že sis neublížil! Vždyť já jsem se málem pomátl na rozum, když jsem si pomyslel, že se to všechno stalo mou vinou. Takže jsem nemohl mít ani radost z telegramu z ministerstva letectví!“ hlaholil doktor.

„Z jakého telegramu?“ ptal se Biggles.

„Cože, ty o tom nevíš? No, pravda, ty to ještě nemůžeš vědět. Kapitán toho torpédoborce hlásil admiralitě, že německá ponorka byla takřka celá vyhozena do povětří jakýmsi letadlem, které mělo nový druh bomby. Admiralita se spojila s ministerstvem letectví, a já jsem byl požádán, abych jim zítra o tom podal zprávu a přinesl taky plány a vzorce. Chystal jsem se právě, že tu třaskavinu nazvu biggelit – k tvé poctě!“

„Jen se opovažte, a já vyhodím do povětří vás i s tou vaší továrnou a se všemi vašimi bombami!“ pohrozil Biggles. „Jak to tak vypadá, tak jsem o té vaší výbušnině neslyšel naposledy.

Kdyby však mé kamarády ve Francii bomby s biggelitem zklamaly, měl bych peklo na zemi. Nazvěte to finalit!“

„A proč finalit?“ nechápal doktor.

„Protože to dovede skoncovat se vším, málem ta bomba skoncovala taky se mnou, na mou duši!“ hlaholil Biggles rozjařeně na celé kolo.

„Výborně, nazvu to tedy finalit!“ rozhodl se doktor a spokojeně se zasmál.

„Fajn, pak je to tedy v pořádku!“ souhlasil Biggles. „A z toho, co na tom vyděláte, mi můžete koupit novou uniformu. Ale teď už musím pelášit, nebo se domů nedostanu před setměním,“ rozloučil se už definitivně.

* * *

Toho večera přistál na letišti v Maranique velice unavený pilot, už za posledních paprsků zapadajícího slunce. Malý hlouček pilotů sedících zarmouceně na startovací dráze se zvedl a o překot mu uháněl naproti. Když se přesvědčili, kdo to je, jejich úzkost se rychle proměnila v radost, ba v nadšení.

„Kdepak jsi byl celý den?“ zeptal se ho Algy vážně. „Tys nám teda nahnal strachu, člověče! Telefonovali jsme každé letce podél celé fronty, co o tobě vědí, ale zdálo se, že ses propadl do země ...“

Když si Biggles odsunul letecké brýle a podíval se na Algyho svýma milýma černýma očima, Algy zmlkl.

„Kdybych vám řekl, že jsem vypadl z letadla do Severního moře a že jsem si přitom natloukl obličej o periskop německé ponorky, tak byste mi nevěřili, že ne?“ zeptal se Biggles a vylézal nemotorně z kabiny. „No, a ono je to přece jen pravda, právě teď chci o tom svém boji sepsat hlášení. Sestřelil jsem jednu německou ponorku, až ztratila řízení, a úplně jsem ji zničil. Bylo to úředně zjištěno z mořského pobřeží. To je víc, než čím se může pochlubit kdokoli z vás, vy peciválové!“

Kapitola desátá

Ať žije Skotsko!

Biggles netrpělivě sledoval hodinky na své palubní desce.

„Ještě pět minut!“ zabručel si pro sebe, když zjistil, že ručičky ukazují pět minut před osmou, což znamenalo konec jeho hlídky. Pak se podíval za sebe, aby se ujistil, že Algy a profesor jsou ještě na svých místech, a sklonil nos svého velblouda tak, až mířil rovnou k britským zákopům.

Když se oba letci objevili v dohledu, zaradoval se. V kapse blůzy už měl dovolenku – z Francie do Anglie – a třebaže nebyl nijak pověřivý, přece jen po celý čas hlídky pociťoval jakousi nevolnost. Nedařilo se mu zapomenout na tu shodu okolností, že neštěstí skoro vždycky chodilo v patách těm, kdo odletěli na hlídku poté, co jim byla vydána ona vytoužená listina – dovolenka.

Biggles byl vlastně překvapen, že ji dostal, kolovaly totiž pověsti o velké německé ofenzívě, o níž všichni věděli, že jakmile k ní dojde, bude posledním mohutným úderem proti městu Calais a zároveň i poslední velkou bitvou této války. Německé plány byly vypracovány pečlivě. Tentokrát prý zcela určitě nezklamou!

Jako mohutný, všeporážející beran budou prý německé hordy vrženy proti tvrdě hájeným britským zákopům; s jakým výsledkem,

nemohl nikdo předvídat. Byly pozastaveny všechny dovolené u pěchoty i u dělostřelectva, protože vojenské velení musilo odpovédět na dvě důležité otázky: Kdy a kde bude ten útok zahájen. To se bohužel nevědělo, a proto se vrchní velitelství nechtělo vydávat v nebezpečí.

„Na jednom či na dvou dnech rozhodně nezálež/, to je jisté,“ říkal si Biggles a schoulil se níž do své kabiny, protože březnový vítr byl rezavě studený a dovedl se prodrat chatrnějšími místy jeho leteckého, již značně obnošeného kabátu.

„Ano, tak to je!“ pokračoval Biggles spokojeně v úvahách, když přeletěl zákopy a začal táhle klouzat směrem na letiště v Maranique. Překvapilo ho, že tam dole bylo jaksi živo, ale příliš o to nedbal a upoutal svou pozornost na letiště, které už mohl z dálky zahlédnout.

Biggles sáhl po své signální pistoli Véry a vypálil signál, který měl znamenat, že hlídka skončila a že další dvě letadla, která s ním letěla, mohou nyní přistát odděleně. V odpověď na tento signál Algy i profesor okamžitě otevřeli škrticí klapky naplno a vletěli do široké zatáčky, aby umožnili svému veliteli přistát první, jak bylo obvyklé.

Biggles začal klouzat po křídle strmě k zemi, ke křoví, které tvořilo hranice jejich letiště. V posledním okamžiku letadlo vyrovnal, a velbloud sebou praštil na nerovnou půdu a doběhl téměř až k vratům hangáru, než se zastavil.

Pilot si oddechl s pocitem úlevy, odsunul si brýle a podíval se nahoru, zda další dvě letadla už také letí domů. Když je zahlédl, jak klouzají nad křovím, spokojeně se obrátil a pružně vyskočil z kabiny na zemi.

Jeho nohy se málem nedotkly trávy, když se zase vymrštil zpátky, aby se dostal do své kabiny. Bylo však už příliš pozdě. Za obě paže ho popadly dvě dvojice špinavých rukou a stáhly ho zpátky na zem!

Biggles se vyjeveně zahleděl do obličeje dvou zubících se blátem umazaných tváří německých vojáků a nemohl uvěřit svým očím, za těmi dvěma zahlédl celý hlouček Němců a potom zabloudil očima na místo v blízkosti vlastního žaludku, jehož se dotýkal hrot bodáku.

V podvědomí k němu dolehl hukot obou motorů dalších dvou velbloudů, to když Algy s profesorem rozpoznali v posledním

okamžiku, co se děje, a divoce vylétli zpátky nahoru. Provázelo je prudké, avšak neúčinné krupobití z německých pušek.

Kdybychom řekli, že Biggles byl tímto rychlým a neuvěřitelným obratem událostí ohromen, byl by to příliš mírný výraz. Celou minutu – což byla pro člověka zvyklého myslet a jednat s rychlostí blesku – vrávoral jeho mozek pod tímto ořesem. Biggles se usilovně snažil pochopit, co se to vlastně tady stalo.

Pomalu se mu rozbřesklo a on pochopil tu zdrcující pravdu. Přítomnost německých vojáků na jejich letišti mohla znamenat pouze jedinou věc, že totiž velký německý útok byl zahájen právě v době, co byl ve vzduchu. Britské zákopy byly roztráskány na padrt' a nepřítel se rychle hnál kupředu!

Jak rychlý byl tento postup, posoudil Biggles z toho, že letiště ještě vypadalo docela jako dřív. Byly tam hangáry, kancelář letky a důstojnická jídelna, vše bylo netknuté – nikoli zničeno, jak se to obvykle dělávalo, když velitel letiště dostával výstrahu o tom, co se stalo jinde.

Biggles ovšem ještě nevěděl, že se totéž přihodilo na několika britských letištích a že první známka, jak se mnozí lidé dozvěděli o velkém postupu Němců, byli šedě odění vojáci a huláni, kteří se hnali přes jejich letiště. Nikdy nebyl britský ústup rychlejší a drtivější ve svém důsledku, než tento velký ústup u Cambrai.

Biggles si okamžitě uvědomil, že se stalo cosi strašného a že postavení spojenců je kritické. Chápal, že tato událost je tragická, třebaže mu do jeho ochromeného mozku nepronikla ona tragika v plné šíři.

Němci, kteří byli v důsledku svého vítězství v dobré náladě, jak se zdálo, mu nijak fyzicky neublížili, což ho poněkud překvapilo. Ve skutečnosti bylo na první pohled zřejmé, že sami Němci sotva věděli, co podniknout; tak náhlý a nečekaný byl průlom britské fronty.

Na chvíli ponechali Bigglese s ozbrojenou hlídkou na místě, kde vystoupil z letadla. Třebaže byl velbloud tak blízko a současně tak daleko, a třebaže se na něj tak toužebně díval, neučinil k němu ani pohyb, protože věděl, že by takový pohyb znamenal sebevraždu. Němci totiž měli ve zvyku střílet zajatce za sebemenší vyzývavé chování – což se jim dalo sotva vyčítat – a při tak blízkém cíli by to byl učiněný zázrak, kdyby se Němec do Bigglese netrefil.

Biggles se rychle rozhodl. Uznal, že by nemělo žádný smysl, aby svůj život promarnil právě teď jen pro nějaký okamžitý nápad. Dříve či později se mu snad naskytne příhodnější chvíle k útěku, a až tato chvíle nadejde, samozřejmě nebude otálet a využije ji.

Za chvíli se objevila ordonance. Když promluvila několik slov v té hrdelní německé řeči, hnula se celá skupina směrem k budově, v níž byla ještě ráno kancelář 266. letky královského britského letectva.

Tam seděl v křesle velitele německý důstojník a chladně se na Bigglese podíval.

„Tak tedy dnes jste měl smůlu!“ řekl Němec docela dobrou angličtinou.

„To jste tedy vystihl,“ souhlasil Biggles.

„Vaše jméno?“ zeptal se Němec.

„Bigglesworth, ale většinou mi říkají Biggles, aby to bylo kratší,“ dodal pilot s úsměvem.

„Hodnost?“

„Kapitán.“

„Letka?“

Biggles zavrtěl hlavou.

„Musím vás požádat, abyste si to zjistil sám,“ podotkl klidně Biggles.

Němec zrudl zlostí.

„Vyplatí se vám, budete-li ochotnější!“ řekl drsně.

Biggles se na něj chladně po očku podíval.

„Řekl jsem vám už své jméno a hodnost, a to je také všechno, co jsem vám podle válečných předpisů povinen říct, jak sám víte. Abych k vám mluvil upřímně a ušetřil vám plýtvání časem, chtěl bych vám také hned říct, že nemám vůbec v úmyslu říkat vám jakoukoli další informaci, ať už se děje cokoli. A abych byl upřímný také k sobě, doufám, že se mě už na nic nebudete ptát. Pomyslete si jen, co byste udělal vy, kdyby se naše úlohy vyměnily!“

Němec se podíval na Angličana se zvědavým výrazem ve tváři.

„Vaši přátelé měli štěstí!“ podotkl. „Ale kdyby se ti naši hlupáci venku neukázali příliš brzy, mohli jsme chytit tři Angličany místo jednoho! Ale on to není zase tak velký rozdíl. Pro vás právě válka skončila. Prolomili jsme vaše zákopy, a náš postup do Paříže a k vítězství už nemůže nic zadržet!“

„To může být pravda,“ připustil Biggles. Za těch okolností se mu Němcovo tvrzení nezdálo přehnané, ale ať už byla situace jakákoli, sotva mu stálo za to, aby se s tím Němcem přel.

„Takže vaši přátelé utekli ...“

„Ale zase ne tak daleko,“ přerušil ho Biggles, jehož bystré uši zachytily vzdálený zvuk letadlového motoru. V téže chvíli jím však zalomcoval strach. Britské vojenské velitelství asi podnikne všechny kroky, aby zničilo válečný materiál, který padl Němcům do rukou, a jestliže se nyní britské letky vracejí, aby letiště bombardovaly, jak byl skálopevně přesvědčen, pak má velkou naději, že při tom náletu přijde o život!

Německý důstojník zbystril sluch a naslouchal.

„Letí sem naši letci,“ řekl vítězoslavně.

„Ano, letí sem naši letci!“ souhlasil Biggles, který nebyl vůbec překvapen touto Němcovou nevědomostí, protože od pěšáka se dalo sotva očekávat, že by dokázal rozlišit lahodný bzukot britských motorů značky Bentley od hlubšího a jaksi zlostného hukotu německých motorů Benz nebo Mercedes.

Biggles poznal bez dívání, že letadla, která se k nim blíží, jsou britští velbloudi, nikoli německé fokkery nebo albatrosy. Náhle se hukot motoru přiblížil a zvenčí se ozvaly výstřely z pušek. Německý poddůstojník vrazil do místnosti celý bez sebe rozčilením.

Chystal se něco říci, ale rachot padající bomby jeho slova pohltil. Biggles, který se vydával nebezpečí, že ho zraní bodákem, mrštil sebou jak široký tak dlouhý na tvář a měl právě nejvyšší čas!

Venku se ozval ohlušující rachot a hned potom další. Pilotovi se zdálo, že střední část kanceláře letky vyletěla do povětří. Biggles tedy vyskočil na nohy a lapal po dechu, protože se začal dusit v modrém oblaku štiplavého kouře. Jedním pohledem přehlédl zkázu, již britská letecká bomba způsobila.

Německý důstojník ležel bez hnutí zpola pohřben pod hromadou trosek. Poddůstojník nadobro zmizel, kdežto jeho dva hlídači se snažili vstát. Jeden z nich sténal.

Místnost kanceláře byla zcela zničena. Mapy a obrazy spadly na zem, úřední spisy byly ze skříní rozmetány a pokryly trosky rozbitého nábytku.

Biggles si setřel potůček krve s obličeje, neboť ho do čela škrábl úlomek bomby, a silně nachýlenými dveřmi rychle vyběhl do haly.

Na věšácích, jak očekával, ještě viselo pět nebo šest leteckých kabátů a čepic, jak je tam nechali letečtí důstojníci, když opouštěli letiště.

Biggles do jednoho kabátu vklouzl, nasadil si na hlavu leteckou přilbu a potom chvátal chodbou ven do zadní části budovy, kde rachot třeskajících bomb prozradil, že s ničivou akcí se ještě plnou parou pokračuje.

Proběhli kolem něho dva němečtí vojáci, ale měli příliš mnoho jiných starostí, aby si zachránili vlastní kůži, a proto si ho ani nevšimli. Snad ho ani nepoznali.

Když Biggles došel ke dveřím, zastavil se na chvíli, jsa na vahách, co teď podniknout nebo kterým směrem se dát. Přestože byl v nezaviděnné situaci, musel se bezděky usmát, když se podíval nahoru na britské stíhačky, které se nakláněly, otáčely, létaly ve svíčkách a zase se potápěly, aby se znovu snesly na zemi. Letiště bylo k zbláznění zpustošeno a hlomoz byl k nevydržení.

I když sem napadalo už mnoho bomb, některé objekty dosud zůstaly nepoškozeny. Pravda, Bigglesův velbloud ležel nedaleko jako hromádka spletených a zkroucených drátů a vzpěr a kusů roztrhaného plátna a roztržitého dřeva, a také z obou koncových hangárů se mohutně kouřilo, ale skladiště střeliva a výzbroje byla netknuta, stejně jako nádrž s benzinem.

První, co Bigglese napadlo, když přehlédl celé dějiště zkázy, byla docela přirozená reakce – aby někde sehnal letadlo a mohl odtud utéci! Letadlo však pro něj mělo cenu jen tehdy, bylo-li okamžitě schopno letu. Biggles proto vykročil k nejbližšímu hangáru, aby se zorientoval.

Němečtí vojáci většinou hledali, kam by se ukryli, anebo stříleli na velbloudy ostřelující celé letiště deštěm kulí, a protože Biggles si svůj letecký kabát upjal až ke krku, nic neprozrazovalo, že snad není německým pilotem nebo spojovacím důstojníkem,

Biggles došel k hangáru, ale musel sebou mrsknout na zem, protože se jakýsi velbloud snesl plnou rychlostí dolů až k němu, takže se jeho kola téměř dotýkala země a kulometry nepřetržitě štěkaly. Když letadlo přeletělo, podíval se Biggles nahoru na jeho číslo a zjistil, že to byl Algy.

„Tak je to v pořádku, mládenci!“ pochvaloval si Biggles. Nebylo možné, aby byl na pilota zamával, protože se nad ním

přehnal rychlostí sotva menší než dvě stě čtyřicet kilometrů za hodinu.

Když bezprostřední nebezpečí pominulo, vyskočil Biggles na nohy a pospíchal dál k hangárům. Byl však trpce zklamán, když našel hangár dočista prázdný, nepočítal-li asi půl tuctu německých vojáků, kteří se krčili v koutku. Když ho zahlédli, poděšeně vyskočili, protože si ho zřejmě spletli s německým důstojníkem. Biggles jim velkopansky pokynul, což v té situaci mohlo znamenat cokoli, pak se otočil a utíkal kolem hangárů nazpět, odkud přišel.

Kterou cestou by měl jít? Biggles tušil, ve kterém směru asi odešla britská vojska, neměl však vůbec ponětí, jak jsou od něho vzdálena. Jedno bylo jisté – aby se k nim dostal, musel by projít německými strážemi, které se v důsledku útoku posunuly dopředu.

Kromě toho se Biggles obával, že v tom směru zuří prudké boje, pokud se britská vojska snažila zastavit příval německé armády, která jistě zase chtěla využít své výhody. Podnikal by nemožnou věc, kdyby si chtěl proklestit cestu tou přehradou, jež se jistě mezitím vytvoří, protože by byl z té či oné strany určitě zasažen kulí. Tak byl Biggles poprvé ve svém životě uveden do naprostých rozpaků.

Jakmile však ti velbloudi odletí, Němci se okamžitě vzpamatují a začnou se po svém zajatci shánět.

Zdalo se, že mu zbývá jediná možnost, nalézt si totiž místo, kde by se schoval a kde by mohl tiše počkat, až se nad ním příval války přežene. Pak by mohl uvážít nějaký plán, jak se dostat k nejbližší hranici.

Bylo jisté, že letiště je ztraceno, ale Biggles se podíval na komín benzínových nádrží, který pozornosti letců unikl. Ohlédl se také po baráku skladiště střeliva, kde byly uskladněny letecké bomby a střelivo pro kulomety. Je to škoda, že skladiště nebylo zničeno, pomyslel si Biggles, protože Němci to střelivo budou moci okamžitě použít proti Britům! Takže se tam podívá, co by se s tím dalo udělat.

Velbloudi se nyní shromažďovali, protože se patrně chystali k odletu, takže Biggles nesměl ztrácet čas. Za ním se pořád ještě kouřilo z hangárů. Po jeho levici dosud stála jídelna s halou, byly však značně poškozeny. Němečtí vojáci byli všude, někteří leželi na zemi a stříleli z pušek na britská letadla, ostatní se shromažďovali na některých místech pod dohledem důstojníků a poddůstojníků. Nikdo z nich si ho nepovšiml.

Biggles se náhle rozhodl, popadl konev s benzínem do každé ruky a pospíchal ke skladišti střeliva. Za každou cenu chtěl zabránit tomu, aby se dostalo Němcům do rukou. Dveře skladiště byly zavřeny, jak ostatně předpokládal, on se však do nich opřel ramenem a vyrazil je.

Všechno bylo dílem okamžiku. Odšrouboval víčka obou konví, mrští jimi dovnitř skladiště a do bublající kapaliny, která se z nich řinula, vhodil zapálenou sirku. Až dosud to vyšlo, říkal si a mazal co nejrychleji pryč.

Kterou cestou se dát? Vyrazil směrem k vesnici Maranique, která byla dříve pěkně daleko za britskými zákopy, avšak pohled na valící se hrouf německých vojáků a náhlý třeskot výstřelů z pušek ho přiměl k tomu, že svůj úmysl změnil. Chvatně zamířil k jedinému možnému místu, kde se mohl schovat – k troskám důstojnické jídelny.

Biggles se k ní dostal, aniž ho někdo zastavil, a podíval se dovnitř. Německý důstojník ležel stále ještě na místě, kde spadl, oči měl však otevřené, a jakmile spatřil svého bývalého zajatce, rychle reagoval.

Biggles hbitě uskočil stranou, a tak se kulka, již Němec vystřelil z pistole, zaryla do nedaleké zdi. Biggles se shýbl, popadl uraženou nohu židle a bez váhání praštil německého důstojníka do hlavy.

„Tu máš a teď lež pěkně zticha!“ dodal.

Náhlý hluk a pokřikování vojáků Bigglese přimělo, aby rychle uskočil k oknu. Po letišti se valily mraky černého kouře z hořícího skladiště střeliva, k němuž utíkal hlouček Němců pod velením poddůstojníka. Chtěli to zřejmě uhasit, pokud to půjde. Z jiného konce letiště se sbíhal další shluk vojáků a hnal se k důstojnické jídelně.

„Je se mnou amen!“ hrklo v Bigglesovi, a tak se zoufale rozhlédl kolem sebe. „Jestli sem přijdou, jsem vyřízenej!“ Jen jedno místo mu zbývalo ještě k úkrytu – velká, zející díra ve stropě, již sem vrazila bomba. Značnou část stropu sice zničila, ale také odhalila velkou dutinu mezi stropem místnosti a krovem sešíkmené střechy.

Bez dalšího váhání Biggles skočil, chytil se okraje stropu, který se přitom moc ošklivě houpal, a pak se vytáhl do svého úkrytu.

Nebylo to ani o vlasek předčasné. Sotvaže se Biggles protáhl až ke koncové stěně domu a natáhl se v nejtmařejším místě pod

střechou, vpadl dovnitř houf německých vojáků a zaujal postavení u oken.

V témže okamžiku se však ozval děsný třeskot výstřelů odkudsi zcela blízko. Bigglesovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že to bouchají náboje v hořícím skladišti střeliva. Za chvilku se ozval obrovský rachot, to když celé skladiště střeliva vyletělo do povětří, až vzduch zčernal kouřem.

Biggles byl těmi výbuchy i křikem dole pod sebou téměř omráčen, ležel však zcela tiše a byl zvědav, co se bude dít dál. Nemusel čekat dlouho! Náhle se ozval dlouhý skučivý zvuk a hned za ním zlověstné huknutí, za chvíli se pak celý barák rozhoupal při rachotu jiného výbuchu. Pak se ozývaly další a další výbuchy, vzduch se naplnil rachotem šrapnelů a dalšími ranami.

„To střílejí britská děla!“ řekl si Biggles. „Střílejí teď sem na nás!“ Nemohl však podniknout nic, nezbývalo mu než zůstat ležet na místě a doufat v lepší.

„Tohle je ale prašivá válka!“ zanađával a bylo mu z toho randálu a úzkosti skoro nanic. „To je ale všivá válka!“

Křik pak dole ještě zesílil a rovněž i palba z pušek nabyla takové síly, že v Bigglesovi zasvitl záblesk naděje. Britové podnikají protiútok! Kdyby se zase zmocnili letiště, byl by zachráněn!

* * *

Povyk v místnosti pod Bigglosem se nedal popsat. A potom zaslechl cosi, při čemž se mu divoce rozbušilo srdce. Cítil, jak se střecha prohnula pod nějakou těžkou vahou, a za chvíli už viděl vojáka, který vylezl do jeho skřýše, položil se na podlahu pudy a díval se do místnosti pod sebou. Pak se objevil další, ale žádný z nich se ve směru k Bigglesovi nepodíval.

Oba Němci se přitiskli k podlaze a tahali cosi, co jim někdo podával zdola. Ale to už se objevilo ústí Maximova kulometu, a za chvíli vytáhli nahoru celou zbraň. První Němec rychle prorazil díru v měkké plstnaté střeše. Kulomet vystrčili tím otvorem a začali dštít zlověstný oheň.

Občas zavolal na oba vojáky obsluhující kulomet zespoda čísi velitelský hlas, Biggles však neměl ponětí, co ten Němec povídá. Jedna bedna se střelivem za druhou putovala na pudy a kulomet je hbitě zpracovával. Po chvíli začala palebná vřava slábnout.

Po několik minut se Biggles snažil pochopit, co se to venku děje, a potom se mu konečně rozbřesklo. Tím kulometem byl zdržen postup vracejících se britských vojáků!

„Tak je to tedy, tak je to!“ zajásal potichu. Vědomí, že ten kulomet patrně kosí desítky britských chlapců, však jeho radost zchladilo. Na útěk teď momentálně zapomněl, především je třeba za každou cenu umlčet ten kulomet! Biggles však moc dobře věděl, že se nemůže pustit do boje s celým tím houfem německých vojáků, kteří vtrhli do haly.

Mohl by ten kulomet aspoň na několik minut umlčet tým, že by ho poškodil nebo že by ho vlastnoručně shodil tou dírou dolů.

V nejbližším okamžiku se už plazil jako had k oběma kulometčíkům, kteří nic netušili a právě se chystali nabít nový pás. Cestou popadl Biggles kus trámku, který urazila bomba, a křečovitě ho stiskl.

K oběma kulometčíkům se dostal dříve, než si ho povšimli. Nebylo tu dost místa, aby se svým improvizovaným kyjem pořádně rozmáchl nad hlavou, ale klekl na kolena, rozmáchl se jím vodorovně a ze vši své síly praštil.

První kulometčík se instinktivně ohlédl právě v okamžiku, kdy dostal ránu. Ostrý úder do obličeje ho povalil a srazil dírou ve stropě dolů.

Úder byl tak prudký, že se dřevo v Bigglesových rukou roztránilo, takže mu zbyl jen asi půl metru dlouhý kus zoubkovaného dřeva. Než se však druhý kulometčík vzpamatoval, co se stalo, použil Biggles své zbraně jako bodáku, bodl ho prudce do jamky nad žaludkem a ještě ho praštil do hlavy, až to zazvonilo.

Německý voják se bezvládně zhroutil nad kulometem a Biggles ho bez dalšího povyku srazil dírou dolů. Propadl na podlahu, kde málem zasáhl německého důstojníka, který se přiběhl podívat, co se to děje.

Biggles zprudka oddychoval a na chvíli ustal, ale pak se podíval rovnou dolů do zděšených tváří tuctu německých vojáků a uvědomil si, že to musí dokončit. Sotva popadal dechu, ale skočil ke kulometu, odtáhl ho a srazil ústím do místnosti.

Asi dvě vteřiny tápal v přípravě toho neobvyklého kulometu k palbě, zatímco náboje z pušek provrtávaly chatrnou dřevěnou

konstrukci kolem, ale pak jeho palce nahmataly kohoutek kulometu a zuřivě ho stiskly.

Výjev zmatku, který to dole způsobilo, nelze popsat. Bigglese posedla bojovnost jako zimnice, takže prostřílel podlahu od jednoho konce ke druhému. Dole pod ním se ozýval pekelný řev a výkřiky lidí se mísily s třeskotem výstřelů a praskáním dřevěné podlahy.

Vtom se ozvaly zvuky, které Bigglesovi vehnaly krev do tváře. Bylo to divoké, jásavé volání britských vojáků.

Němci, kteří ještě zůstali naživu, do jednoho horempádem utekli, a když se do místnosti vhrnula řada vojáků v známých britských přilbách, khaki blůzách a v krátkých vojenských pláštích skotského pluku s rotmistrem v čele, Biggles klesl vyčerpáním bezvládně na kulomet.

„Hele, Angusi, mrskni tam do té díry ruční granát!“ zařval rotmistr. „Tam bude někdo z nich určitě ještě zalezlý.“

Biggles byl tak zmožen, že ani nebyl schopen se ozvat. Až když uviděl svalnatého Skota, jak vytahuje z kapsy černý vejčitý předmět a chystá se rozmáchnout, probral se z mrákot a zařval:

„Haló, počkejte!“

Účinek jeho výkřiku byl komický. Rotmistr údivem otevřel ústa a vykulil oči jako na zjevení.

„A hele, pozdrav tě pánbu!“ řekl čísi hlas.

„Tady nepomůže pozdravování!“ ozval se Biggles. „Pomozte mi dolů!“

Britský důstojník vrazil do dveří s pistolí v ruce, ale když uviděl, jak na něj špinavá Bigglesova tvář pokukuje shůry, zarazil se.

„Tak sem pojd' z té díry!“ osopil se na Bigglese skotský důstojník. „Rád bych s tebou mluvil!“

Biggles sklouzl nohama přes okraj díry dolů a začal se houpat nad podlahou místnosti.

„Takhle to stačí?“ zeptal se podrážděně. „Chtěl bych ti jen připomenout, že ty jsi hostem v mé jídelně, ale já jsem přece rád, že tě vidím. Jen pojd'te dál! A zdá se mi, že jídelna pro tuhle místnost není zrovna tím nejvhodnějším pojmenováním,“ dodal Biggles a rozhlížel se po díle zkázy. „Matičko skákavá, tady to ale vypadá!“

„Kdopak jste?“ zeptal se důstojník zvědavě a pokročil dopředu.

„Jmenuji se Bigglesworth, ale říkají mi zkráceně Biggles. Tady je moje letiště, či spíš trosky letiště. Němci mě zajali, ale já jsem jim upláchl.“

„To vy jste umlčel ten kulomet tady nahoře?“ zeptal se Skot.

„Ano, já!“ přisvědčil Biggles. „Musel jsem s tím něco udělat. Jak vidíte, jdu dnes na dovolenou a měl jsem strach, že bych mohl zmeškat vlak. Ať žije Skotsko!“

Kapitola jedenáctá

Profesor

Slabý sněhový poprašek pokryl v noci letiště 266. letky královského britského letectva tenkým bílým pláštěm, a nízko visící baldachýn indigově tmavého mraku, který se táhl od jednoho konce obzoru ke druhému, sliboval, že toho sněhu napadne ještě víc.

Kapitán Bigglesworth se nudil a nejméně po padesáté přistoupil k oknu znovuzřízené důstojnické jídelny a netrpělivě sledoval tu zimní idylu. Pak se obrátil k hloučku důstojníků sedících u krbu a debatujících o odborných věcech jako jsou kulometry, střelivo a vůbec o střelení na letadla.

„Říkej si, co chceš, Macu,“ přerušil populárního velitele letového roje B MacLarena, „ale já jsem si zcela jist, že ani jeden pilot nestřílí dost dopředu, když míří. Podívej se na kterékoli letadlo po střetu zblízka a uvidíš, že skoro všechny průstřely jsou za kulometnými kruhy. Totéž se stává při ostřelování zákopů z letadel.“

Když se podíváš z letadla stranou a sleduješ sto Němců, kteří na tebe míří vším možným, co kde vyšťárali – kulometry, puškami a pistolemi, kam lítají jejich koule? Bůhvíkam. Vsadím se s tebou nevím o co, že dopadají kilometry za letadlem. Rozhodně je nezasáhne ani jeden náboj z tisíce. A proč? Protože je k tomu třeba trochu fantazie. Člověk musí mířit sto padesát metrů před cíl. Jen tak může doufat, že něco zasáhne!

Na pěšákovi nemůžeš chtít, aby se posadil ke stolu a pomocí matematiky vypočítal, že letíš rychlostí asi šedesáti metrů za vteřinu a že tudíž v době, kdy jeho kulka dosáhne místa, kde bylo letadlo, když stiskl spoušť, bude letadlo už dávno někde jinde. A totéž je u

protiletadlového dělostřelectva. Pozoruj letadlo na obloze, kdy je ostřelováno děly. Kde bouchají všechny ty šrapnely? V devíti případech z deseti je to asi půl kilometru za letadlem.

Tu a tam najdeš střelce, který zná svoje řemeslo, jenže takových moc není. Jen se podívej! Dejme tomu, že se letadlem šineš rychlostí dvou set padesáti kilometrů za hodinu ve výšce šesti tisíc metrů. Dvě stě padesát kilometrů za hodinu znamená šedesát devět metrů za vteřinu. Šrapnel potřebuje asi dvacet vteřin, než dosáhne šesti tisíc metrů, takže míří-li dělostřelec na letadlo bez předstřelu, uletí letadlo skoro čtrnáct set metrů, než šrapnel praskne,“ dodal letec s důrazem.

„To je vysloveně matematický úkol,“ řekl klidně čísi hlas nedaleko nich.

Biggles se po tom hlase ohlédl stejně jako oči všech přítomných. Patřil mladíkovi s kulatým obličejem, který se houpal v rákosové židli. Když si uvědomil, že se na něj všichni dívají, obrádně přikývl.

„Říkal jsi něco?“ zeptal se Biggles se zvědavým pohledem.

„Říkal jsem, že předstřely se dají vypočítat jako úkol z matematiky,“ odpověděl mladík a zamžoural očima jako sůva.

Následoval mohutný řehot, protože Henry Watkins, který to řekl, nastoupil službu u této letky ve Francii přímo z letecké školy. Přijel sem asi před hodinou a toto byla první slova, která od něho letci uslyšeli.

„A proč si to myslíš, mladíku?“ zeptal se Biggles a mrkl na MacLarena, když veselí poněkud opadlo.

„No, já jsem tohle desideratum rozebral čistě teoreticky, rozumíte?“ přiznal se Henry. „A už dávno jsem dospěl k závěru, že Euklidova přesnost u kulometu může být určena prostě matematickým nebo spíš algebraickým vzorcem.“

„Fakt? Takže ty se dáš ve vzduchu nejdřív do počítání, než začneš střílet, že ano?“ rozesmál se Biggles.

„Proč ne?“ odpověděl Henry klidně. „Aritmetika z hlavy je vždycky zábavná věc a logaritmy taky, kdykoli přemohou náhodu. Vyvodil jsem si malou teorii, svou vlastní, která patrně zrevolucionizuje veškeré umění leteckého boje, a nemůžu se dočkat, až ji při první vhodné příležitosti vyzkouším v praxi.“

„To je fajn. A na to nebudeš muset ani dlouho čekat!“ řekl Biggles vážně. „Budeš k tomu mít příležitost, jen jak se tohle

svinstvo zdvihne!“ A Biggles se rozmáchl rukou a ukázal ven na mraky.

„Dobrá!“ odpověděl Henry klidně. „Zajímalo by vás, abych vám to vysvětlil? Takže dejme tomu, že nepřátelské letadlo nebo Hun, pokud tomuto běžně užívanému kolokvialismu dáváte přednost, letí podél dráhy, kterou názvem A – B, a že odbočí pod úhlem řekněme třicet stupňů – tak. Tyhle dva šálky na kávu nám budou naznačovat onu imaginární čáru,“ pokračoval mladík a postavil na karetní stůlek před krbem dva porcelánové šálky.

„Tak poslouchejte, já se blížíím ve svém velbloudu směrem, který názvem C – D; další dva šálky, prosím. Děkuji – a to pod úhlem sklonu šedesáti stupňů. Takže kombinací činitelů, které vám hned vysvětlím, vám ukážu, že prodloužené úsilí hlavně mého kulometu protne geometrickou čáru A – C v X vteřinách plus třetí odmocnina ze čtverce tětivy B – C – je to zkrátka velmi jednoduchá rovnice. Jestliže se tedy já rovnám Y ...“

„Cože?“ přerušil ho Biggles udiveným hlasem.

„Ano, řekl jsem Y.“

„A pročpak?“ dotazoval se Biggles.

„No tak mě nazvěte třeba Z, jestli se vám to líbí. Na tom nezáleží.“

„Počkat, počkat, mladíku!“ zarazil ho Biggles. „Copak to má všechno znamenat? Co je to za bláboly, X – Y – Z? Já přece nejsem nějaký pitomý trojúhelník! Ty si ze sebe udělej třeba celou potrhlou abecedu, když tě to baví, pro mě a za mně, ale jestli si myslíš, že můžeš sestřelit Huna rýsováním nějakých imaginárních čar, tak jdi do háje!“

„Ano, je to tak, a to je všechno, co se tu dá říct,“ dodal Henry a pokrčil rezignovaně rameny. „Ta celá věc je čistě matematická záležitost.“

„Matematická záležitost, jdi někam! Jestli mi tady začneš čarovat s nějakými čísly na mé vzdušné hlídce, ukážu ti novou dráhu letu třetí odmocninou vlastní nohy, jakmile se zase ocitneme na pevné zemi,“ vyhrožoval Biggles a mračil se jako deset čertů.

Dveře se otevřely a vstoupil major Mullen, velitel letky.

„Bojím se, že se tohle svinstvo asi hned tak nezdvihne,“ řekl a ukázal směrem k oknu. „Ale budeme nuceni pokusit se uspořádat nějakou přehlídku, jinak by velitelství peruti udělalo pěkný kravál.“

Což abychom shodili několik Cooperových bomb na letiště Jerry – letiště 32. Co vy na to, Bigglesworthe?“

„Dobrý nápad, pane majore. To se mi docela líbí,“ odpověděl Biggles. „Je to příspěvek ke spokojenému životu. Já bych se bránil, kdybych se tu měl pořád takhle potloukat a nahřívat si nohy u krbu.“

Henry vyskočil a hnal se ke dveřím.

„Hele, ty, kampak myslíš, že poletíš?“ křikl na něj Biggles.

„Já myslel, že poletíme bombardovat letiště 32. Copak já s vámi nepoletím?“ zeptal se Henry zklamaně.

„Ty? Zbláznil ses? Sedni si a sed' tady pěkně!“ usadil ho Biggles. „Ty bys zmizel ze světa za pět minut, kdyby ses dostal do téhle omáčky. Jen si vem tužku a papír a hraj si s těmi svými čísly!“

„Že bych se ztratil? Ale to je nesmysl!“ odsekl Henry. „S dobrým kompasem se člověk nemůže ztratit. Lítat v mračnách je věcí ryze matematickou!“

Major Mullen se zasmál.

„Kdopak vám tohle řekl?“ zeptal se ho překvapeně.

„Prosím vás, pane majore, nezavádějte ho zase k těm jeho výkladům s písmenky A – B – C!“ zasáhl Biggles rychle. „On vám vypočítá, že půjde na Huny algebraicky.“ Biggles se obrátil k Henrymu. „Poslechni, hochu, já ti rozhodně nechci brát odvalu, ale ty si fakt myslíš, že bys mě neztratil s očí, kdybych tě vzal s sebou?“

„Jestli bych vás neztratil s očí?“ opakoval po něm Henry. „Samozřejmě že ne!“

„Nejspíše k tomu použiješ matematiku, jestli se nemýlím, že ano?“

„Zajisté!“

„Výborně, profesore. Ale svůj zápisník a tužku nech doma, a hlavně mě nespust' z očí! Kdybys mě v té mlze přece jen ztratil, nedřep tam nikde, aby ses zabýval matematikou a těmi svými X – Y – Z se pokoušel zjistit, kde jsem. Let' rychle domů, protože jinak bys mohl narazit na někoho, kdo kreslí čáry – ale ne pomyslně, nýbrž kulometem Spandau! Tak pojď! Algy, pojď taky! Tři docela postačí!“

* * *

Za deset minut nato vzlétli tito tři letci za sněhové chumelenice a rychle šplhali vzhůru. Brzy dosáhli zasmušilé výspy mračen. Ve výšce tisíce dvou set metrů vyrazil Biggles na vrcholu mračné vrstvy

do báječného slunečního jasu, a to tak náhle, že ho to překvapilo, a rychle se rozhlédl kolem po dalších dvou velbloudech. Algy se vynořil z té neprůhledné páry asi padesát metrů od něho a ihned zaujal postavení těsně u konce pravého křídla Bigglesova letounu. Po Henrym však nebylo ani stopy!

Po několik minut kroužil Biggles a klel nad tím zdržováním a potom vyšpehoval pohřešovaného velblouda mezi vrcholky mraků ve vzdálenosti asi dvou kilometrů, jak letí v kursu pod úhlem asi pětáctýřiceti stupňů k jeho vlastnímu kursu. Biggles se k němu rozletěl, ale právě když ho dosáhl, zmizelo letadlo v chladné šedé mlze znovu. Biggles hlasitě zaklel a přitáhl k sobě řídicí páku, aby se vyhnul srážce. „Řekl bych, že nejspíš sestavuje ty svoje pitomé výpočty,“ zabručel.

Watkinsův velbloud se však hned zase objevil daleko na východě a směřoval stále ven do nepřátelského území. Biggles skřípal zuby, ale nechal ho letět dál. Ostatně ho ani nemohl zadržet. Udělal zoufalý posunek na Algyho v sousedním letadle, ale potom se oba obrátili a společně zamířili k německému letišti.

Několik minut dodržovali svůj kurs, avšak potom se objevila silná hlídka albatrosů, která si vznešeně plachtila pod modrou oblohou v ohromné výšce. Uháněla nad své zákopy. Biggles je však měl bedlivě na očích a byl připraven kdykoli se ponořit do mraků, aby se dostal do bezpečí, kdyby náhle zpozoroval, že si ho Němci povšimli.

Nepřátelská letadla s černými kříži však brzy začala klesat dolů a zmizela v mlze v nevelké vzdálenosti před nimi. Další čtvrt hodinu kroužili Biggles a Algy nad vrcholy mraků a pozorně sledovali oblohu. Oba byli připraveni okamžitě zmizet, kdyby se ta německá letadla objevila znovu.

„Už bychom měli být tady nebo někde poblíž,“ usoudil Biggles nakonec a podíval se na hodinky a poté na kompas. Pak zamával výstražně na Algyho, přiškrtl plyn a klouzal mezi těmi šedými mlhovými parami stále dolů. Teprve když byl necelých sto padesát metrů nad zemí, vyletěl z mračen a důkladně zkoumal zasmušilou zemi pod sebou.

Po tom skvělém slunečním jasu tam nahoře bylo dole takové šero, že v prvních okamžicích vůbec nic neviděl. Pak ale zahlédl asi sto metrů od sebe Algyho, jak prudce mává křídly letadla, obrací se

doprava a letí střemhlav dolů, přičemž chrlí z kulometu blýskavé čáry střel.

Biggles zahrnul dokola podél své svislé osy a uháněl za Algym. Přitom se vyklonil z kabiny hodně doleva, aby se podíval, na co Algy vlastně střílí. Když to zjistil, projel jím záchvěv rozrušení a tiše zaklel. Obě letadla se vynořila z mraků skoro bezprostředně nad nepřátelským letištěm. To však nebyla ta pravá příčina, proč Biggles ztuhl, vypjal všechny nervy a schoulil se do kabiny.

Na letišti totiž bylo dvanáct albatrosů zajíždějících do hangárů. Byla to nepochybně ona hlídka, kterou zahlédli tak vysoko ve vzduchu a která právě přistála. Bylo mu hned jasné, že byli spatřeni, protože na letišti byl pekelný shon. Několik hloučků těch šedých vojáků uhánělo k čemusi, co Biggles správně odhadl jako pojízdné kulometry.

Několik pilotů vyskočilo ze starých letadel, když však trávník kolem nich začaly rozrývat koule z Vickersových kulometů, vrhli se na zem a rukama si chránili hlavu. Dva z albatrosů se pokoušely obrátit proti větru, aby vzlétly, ale srazily se s takovým třeskem, že to přehlušilo i hukot Bigglesova motoru.

Jiné letadlo s černým křížem vířilo slepující metelici sněhu nad skupinou leteckých mechaniků, když se vleklo po letišti, aby vzlétlo.

Biggles viděl, jak první Algyho bomba vybuchla na startovací dráze a druhá asi tři metry od modrého albatrosa, na něhož dopadla tříšť. Biggles se s úšklebkem obrátil, aby si vybral svůj vlastní cíl.

Letěl rovně podél řady hangárů a rytmicky tahal za spouště bomb, až nakonec opustilo závěry všech osm desetikilových Cooperových bomb. Na konci hangárů stočil Biggles velblouda dokola podél jeho svislé osy a zamířil jeho nosem dolů na letadla, která se stále snažila uniknout, a pokropil je deštěm olova. Hangáry vzplanuly a zuřivě dýmaly na dvou či třech místech.

Několik postav bylo nataženo na zemi a Algy se zabýval tím, že svými kulometry rozprášil další skupinu letců. Třetí albatros se zapletl do těch dvou, které se srazily, a Biggles začal ostřelovat všechna tři letadla dohromady. Dva z pilotů vyskočili ze starých kabin a snažili se z té ničivé smršti uniknout. Mračna kouře z požárů a vybuchlých bomb se táhla po tomto obraze zkázy a stoupala nahoru k mračné výšpě, která zrcadlila oranžovou výheň toho pekla dole na zemi.

„Řekl bych, že by to už mohlo stačit,“ usoudil Biggles. „Určitě jsme jim pořádně zatopili. Škoda jen, že se ten osel Henry ztratil. Opravdu škoda! Byli bychom jim zatopili ještě mnohem lip.“ Biggles pokropil startovací dráhu poslední dávkou střel, zamával na Algyho a přitáhl letadlo do strmé svíčky směrem do neprůhledné mlhy.

Když zase vyrazili do slunečního jasu, stočil se Biggles prudce, aby se vyhnul srážce se zeleně pruhovaným albatrosem – zřejmě oním, jemuž se podařilo odstartovat po větru – a Biggles mu provrtal dřevěný trup pěknou řádkou průstřelů dřív, než se pilot dokázal vzpamatovat ze svého překvapení.

Algy se vynořil z mraků o několik metrů dál a pokropil ho z druhé strany. Letadlo s černým křížem se pomalu převrátilo na záda a ztratilo se v mlze.

Bok po boku uháněli oba velbloudi zpátky směrem k anglickým zákopům, a oba piloti na sebe jen tak z rozmaru a také z radosti každou chvíli mávali.

* * *

Henry však zatím neměl takový úspěch. Jeho pečlivě připravené plány se pro to či ono nevyvíjely tak, jak si pošetile představoval. Jeho potíže se dostavily brzy – vlastně již v tom okamžiku, kdy ztratil z dohledu své druhy v té slizké a neproniknutelné mlze.

Po prvním úleku, když letec shledal, že svého vůdce už sotva najde, upřel oči na palubní desku s přístroji a chtěl udržovat letadlo v jeho kursu, dokud se nevyšplhá nad sněhová mračna. Rychle však zjistil, že to není jen tak snadné, jak mu chtělo namluvit pečlivé studium jeho Letecké školní příručky.

Ať dělal, co dělal, střelka kompasu lítala sem tam a Henry své úsilí brzy vzdal a soustředil svou pozornost na výškoměr, aby letadlo udržel aspoň vyrovnané. To bylo opět mnohem obtížnější, nežli očekával, protože bublina neustále plula z jedné strany na druhou. Jednotvárný šustot mlhy, která vířila kolem jeho kabiny, v něm začal vzbuzovat pocit zmatenosti a Henry se usilovně modlil, aby se nesrazil s některým ze svých kolegů. Nikdy totiž nepřestal pochybovat, že letí souběžně, ačkoli je vůbec neviděl.

Henry řídil letadlo v nestálém kursu, ale nakonec se přece jen vyšvihl nad mlhu, jako velryba z moře, která lapá po vzduchu, a rozhlédl se dychtivě kolem sebe po obou letadlech. Ta však nikde v dohledu nebyla. Letcova čelist poklesla v přihlouplém výrazu, a on

hleděl v komickém úžasu na všechny čtyři značky kompasu. Zmocnil se ho strašlivý pocit osamocení, když si pomalu uvědomoval, že je v těch mracích dočista sám!

Popadl mapu a s velkými potížemi zjistil kurs na německé letiště. Doufal, že tam další dvě letadla najde. Tak letěl s unavenou a zamračenou tváří dál a vyhlížel případného nepřítele nebo obě anglická letadla.

Henry právě uvažoval o tom, že se to nebezpečí válečného letectví ve vyprávění jiných pilotů příliš přehání, když k jeho uším dolehl podivný hluk, který nepřehlušil ani jeho oběžný motor značky Bentley.

Znělo to, jako když někde klepe kladívkem na kámen, ale jako když klepe neuvěřitelnou rychlostí! Henry by byl rád věděl, co by to mohlo být. Sledoval výškoměr, ale ten se náhle s hlučným třeskotem rozletěl na sto kousků v pršku roztříštěného skla a kovu.

Letec sebou tak prudce škubl, že sebou samočinně hodil dozadu v sedadle, a tak bezděky zatáhl za řídicí páku. Tento pohyb mu pravděpodobně zachránil život, protože když se v následujícím okamžiku podíval přes okraj své kabiny, zahlédl dvě čáry jisker směřujících na místo, kde ještě před zlomkem sekundy seděl. A potom uviděl něco, co ho tak vyděsilo, že mu srdce málem poskočilo do krku.

Ještě před chvílí byl ochoten odpřísáhnout, že tam na obloze vedle něho nikdo jiný není, a teď viděl necelých padesát metrů od sebe velký zelený letoun s černým křížem na boku. Byl to dvojplošník, a když se na něj Watkins s hrůzou a úžasem zadíval, střelec na zadním sedadle právě klidně odstraňoval prázdné vystřílené kotouče a vkládal místo nich jiné.

Henrymu cosi říkalo, že by měl něco podniknout, ale za živého boha si nedokázal vymyslet, co by to mělo být. Mozek mu dočista přestal fungovat! Matně si uvědomil, že v nejbližších třech vteřinách ta klidná, bezcitná zachumlaná postava na zadním sedadle nepřátelského letadla na něj namíří smrtonosnou dávku střel. Henry přesunul zrak na pilota a upřeně, jako uhranut, se podíval do Němcových očí, které na něj zíraly velkými kulatými skly brýlí nad vlajícím světělým knírem.

Henry déle nemeškal. Sotva by byl mohl později popsat, jaký obratný přemet provedl v tom záchvatu pudu sebezáchovy, ale

upřímně připouštěl, že tahal, strkal a šlapal na všechno, co měl v dosahu. A právě když se v tom ztřeštěném přemetu řítil nahoru, napadlo ho, že má taky kulomet a že by mohl střelbu opětovat.

Letec se zachvěl rozčilením, vyrovnal letadlo, uchopil spoušť svých kulometů a zamířil na zelené letadlo. Ale to už bylo pryč. Letec si odsunul brýle, aby se ještě jednou podíval, a nechtěl věřit svým očím. Kde bylo ještě před chvílí ono zelené letadlo, rozprostírala se nyní nekonečná plocha bílé lesknoucí se mlhy a nad ní zářila bleděmodrá zimní obloha.

„Tohle není žádné létání, to je šaškárna,“ postěžoval si. „Ksaku, kam se to letadlo jenom podělo?“

Henry se vyklonil daleko přes okraj kabiny a pátral po svém útočníkovi v prostoru nahoře i dole. A právě když s úlevou usoudil, že jakýmsi nevypočitatelným způsobem zmizel, ohlušil ho pronikavý štěkot, hlasitější než předtím.

Henry až nadskočil a ohlédl se na druhou stranu. Zelené letadlo bylo skoro nad ním a zamířilo chvost oranžových plamenů šlehajících z pilotova kulometu v krytu motoru rovnou na něj.

Při tomto pohledu ho zachvátila nesmírná zuřivost.

„Co si vlastně myslíš, ty chlape – že jsem nějaký tajtrlík?“ zavrčel, strhl velblouda do oblouku kolem jeho svislé osy a současně nahmatl rukojeť své zbraně. Štěkavý jekot jeho vlastního kulometu ho div nevyděsil.

Henry si byl zcela jist, že se obě letadla srazí. Připadalo mu to naprosto nevyhnutelné. A vtom si vzpomněl na Bigglesovo poučení, aby se neodvracel od útoku čelem vpřed, a neuhnul se svého místa ani o centimetr. Letmo zahlédl dvě kola, která o pouhých patnáct centimetrů minula jeho vrchní nosnou plochu, když se nad ním druhé letadlo přehnal. Henry se stočil dokola jako blesk, neboť momentální zuřivost potlačila všechny jeho ostatní pocity.

„Ty jeden pse prašivá, ty se tady chceš potulovat, abys lidem rozbíjel výškoměry?“ houkl Henry, když viděl, jak se německé letadlo strmě vzneslo směrem k mrakům.

Henry postrčil řídicí páku dopředu, aby to letadlo dohonil, ale dříve než se mu to podařilo, vnořil se protivník do mraků a zmizel mu z očí. Tam bylo zbytečné ho pronásledovat, to moc dobře věděl, a proto se znechuceně obrátil.

Když se rozhlédl kolem sebe, s leknutím si uvědomil, že vůbec neví, kde je, třebaže původně vyrazil směrem na německé letiště, který podle svého uvážení pokládal za správný. Bedlivě pozoroval oblohu a velice se poděsil, když uviděl tři letadla S.E.5, která vyrazila z mraků právě před ním. Piloti na něj vesele mávali, ale on byl zděšením málem bez sebe.

„Podle mých propočtů nemůže být to německé letiště moc daleko!“ uvažoval Henry, přiškrtil plyn a proletěl dolů nepřetržitým mořem mraků. Když se z nich dostal, podíval se pln naděje dolů. Byla už téměř tma, ale tam dole, tím si byl zcela jist, stála řada šedožlutých hangárů na okraji letiště.

„A Biggles se mi posmíval, že bych nedovedl najít správnou cestu!“ poškleboval se spokojeně a sklonil nos letounu do strmého letu střemhlav dolů. „Vždyť oni to sami ještě ani nenašli!“ říkal si, když sledoval tam dole na zemi ničím nerušený klid.

Henry se snášel sem a tam nad hangáry, rychle tahal za spoušť bomb, až všech svých osm bomb spustil. Pak se s opravdovým zájmem podíval dolů na cestě do mraků, ale byl nesmírně zklamán, protože mu dým z třeskajících bomb zastřel pohled. Mohl jen matně rozeznat skupinky lidí, kteří se dole hemžili jako mravenci, hrnuli se z hangárů a zuřivě na něj mávali pažemi.

„Ha, ha!“ usmál se Henry. „Sedlo to!“ pochvaloval si, ale pak si uvědomil, že nebylo moudré ještě jednou pokoušet štěstí a zdržovat se u toho letiště dlouho, a tak se vznesl vysoko do slunečního svitu a nad mraky zamířil domů.

Nebyl si dost jist směrem, ale věděl, že v jihozápadním kursu dříve či později dosáhne britských zákopů a tím i bezpečí. A od zákopů už to nemůže být daleko na jeho letiště v Maranique. Henry si tiše hvízdal a srdce mu pleskalo radostí nad dobře vykonaným dílem. Pak se znovu ponořil do té strašné mlhy, aby vyhledal svůj domov.

Biggles a Algy rovněž uháněli domů nad mraky s onou podivnou orientační schopností, jež je, jak se zdá, některým letcům dána. Když konečně proklouzli clonou mraků, která jim zahalovala rozhled, spatřili letiště, přistáli na něm a ujížděli směrem k čekajícím mechanikům.

„To jsme z nich udělali kaši!“ smál se Biggles, když vylezl ze svého letounu. „A hele, profesor se už vrátil – tamhle je jeho koráb.“

Když pák Biggles otevřel dveře do předsíně, otočil se k Algymu a s prstem na ústech mu dal znamení. Uvnitř kdosi mluvil. Byl to Henryho hlas.

„Ne, pane,“ říkal Henry. „Já jsem je už potom neviděl, od té doby, co jsme vletěli do mraků, a tak jsem pak sledoval svůj vlastní kurs. Našel jsem letiště těch Hunů a spustil jsem na ně svoje bomby, ale viditelnost byla tak špatná, že jsem nebyl s to udělat si spolehlivý odhad škod.“

Biggles otevřel dveře dokořán. Henry a major Mullen stáli uprostřed pokoje obklopeni hloučkem pilotů.

„Tak ty jsi to letiště fakt našel?“ ptal se Biggles a ze všech sil se snažil, aby nepohnul ani brvou.

„Samozřejmě! Vypátral jsem je matematicky, bylo naprosto nemožné, abych je nenašel,“ odpověděl Henry nenuceně.

Biggles se raději otočil k oknu a sledoval, jak přistává jeden S.E.5 a jak roluje s ocasem nahoře směrem k jídelně. Za okamžik nato vešel velitel 287. letky major Sharp, zastavil se na prahu jídelny a nakoukl dovnitř. Ukázalo se, že mu to dalo hodně práce, než dokázal promluvit. Biggles, jehož mezitím už leccos napadlo, obrátil svůj zpytavý pohled na Henryho a zašklebil se.

„Kdo z vás byl takový blázen, že mi rozryl letiště!“ vyjel major.

Rozhostilo se ticho, které se dalo téměř nahmatat.

„Mám tam osm zatraceně velikých kráterů po celém letišti! Naštěstí nebyl nikdo zraněn. Mým lidem to zabere celý den, než je zasypou. Byl to velbloud – viděli jsme ho – žádné námitky! Jeho číslo bylo – é – é –“

„J-7743,“ zašeptal Biggles bezděčně.

„Jakpak to víte?“ vykřikl Henry nakvašeně. „To je přece číslo mého letadla.“

„Tak, matematicky – je to ryze matematická otázka!“ řekl Biggles mírně.

Zařinčel pronikavě telefon a major zvedl sluchátko.

„Haló!“ ozvalo se. „Ano, copak je? Dobrá přehlídka – okamžik, já se jich zeptám,“ Pak se otočil k oběma pilotům.

„Bigglesí, měli jste dneska co dělat se zeleným letadlem značky Hannover? Hovoří se mnou dělostřelci a hlásí, že se u nich asi před půl hodinou rozbilo při přistání zelené letadlo značky Hannover

nedaleko osady Saint. Motor letounu byl rozstřílen na cucky a kulometčík mrtev.“

„Ne, já jsem takový dvouplošník neviděl,“ odpověděl Biggles udiveně.

„Ani já ne,“ připojil se Algy.

„Je to úplně v pořádku, já jsem ho dostal,“ přihlásil se Henry jakoby mimochodem.

„Cože? Ty ses dneska odpoledne utkal s tím zeleným hannoverákem?“ nemohl Biggles věřit svým uším.

„Ano,“ odpověděl Henry skromně, „a poslední, co jsem viděl, byly jeho kotrmelce dolů z mračen.“

„Panebože! Při obráceně se točící vrtuli mé nebožky tetičky! Vždyť tys je asi zasáhl! Jak jsi to, prosím tě, dokázal?“ divil se Biggles.

„Tak, matematicky – byla to ryze matematická úloha,“ odpověděl Henry a zubil se za všeobecného chechtotu ostatních přítomných letců.

„Matematická úloha – jdi do háje, prosím tě! Jak jsi to jenom dokázal?“ opakoval Biggles.

„No dobře, bylo to tak,“ odpověděl Henry nejistě. „Ten Prušák myslel, že je bůhvíjak mazaný. Nejspíš si myslel, že jeden hannoverák plus jeden velbloud rovná se jeden hannoverák, což je nesmysl, jak by řekl Euklides. Dostal jsem vztek a rozhodl jsem se mu dokázat, že je na omylu, a že naopak jeden velbloud plus jeden hannoverák rovná se jeden velbloud!“

„No dobře, to je mi jasné!“ poškleboval se Biggles. „Takže ty jsi umístil bod A nad bod B tak, že přímkou A – B vypadla vedle přímky – ale, dejte mi s tím pokoj! Mě na to povídání o A – B – C nenachytáš! Na kterém místě zákopů ten Němec zhruba spadl? To by mě zajímalo!“

„To nevím, ale je to pravda!“ připustil Henry a rozesmál se. „Naše postavení do mých údajů nebylo zahrnuto. Abych vám pravdu řekl, já vůbec nevěděl, kde jsem – a tak jsem se o to moc nestaral. Jediná věc, která mě zajímala, bylo to, že ten Němec kolem sebe práskal tak rychle, že jsem na teorii ani moc času neměl.“

„Já myslel, že sis to nejdřív propočítal,“ dobíral si ho stále Biggles. „Ale jak jsi ho nakonec dostal?“

„No, jestli mám povědět pravdu,“ ušklíbl se Henry, „vyhodil jsem svůj zápisník do mraků a vrhl jsem se na toho Germána hlava nehlava. Rozehnal jsem se po něm svým kulometem, no a on spadl dolů. Tak to bylo! Já ani nevěděl, že jsem ho zasáhl. On jenom zabzučel do té šedivé omáčky, kde jsem ho už nemohl sledovat, a to bylo naposled, co jsem ho zahlédl. Potom jsem poletoval dokola, až jsem našel to letiště a složil jsem tam svoje bomby ...“

„Řekl bych, že čím méně o tom budeš vykládat, tím líp pro tebe,“ radil mu Biggles přátelsky a po očku mrkl na majora.

„Hlavní je, že jsi dostal nepřítele. Pokud příště necháš svůj zápisník doma, budeš mě následovat a budeš při svých bojích užívat metody hlava nehlava, můžeš se mnou zítra zase letět. Platí?“

„Ano, platí!“ prohlásil Henry s důrazem.

Kapitola dvanáctá

Se srdcem divno hrát

Biggles si vesele pobrukoval nějakou melodii, když křižoval nad frontou ve svém novém letadle, které si právě přivezl z leteckého skladu.

„Ještě pět minut a budu zase doma,“ pomyslel si, ale osud tomu chtěl jinak. Motor prskl, pak opět prskl a nakonec naposledy vybafl a zhasl, přičemž Bigglesovi ‚chcípla vrtule‘.

Letec potichu zaklel, postrčil řídicí páku dopředu a rozhlédl se rychle kolem dokola, kde by bylo nejvhodnější místo k nouzovému přistání. To se teď zdálo být nevyhnutelné.

Na pravé straně se rozprostíral Clarmeský les. „Tam to nepůjde,“ zabručel mrzutě a podíval se dolů levými křídly letounu. Ach, tamhle! Skoro na okraji lesa byla velká pastvina, kde nebyly žádné překážky. Pilot k ní začal klouzat po křídle s jistotou, která byla výsledkem jeho dlouhodobé zkušenosti, pak nad jakýmsi křovím vyrovnal a provedl dokonalé tříbodové přistání.

Zůstal ještě minutu dvě sedět v řidičské kabině a zkoumal své stanoviště. Potom zív, odsunul brýle a chystal se prozkoumat nejbližší okolí. A když si prohlédl nádhernou lesní scenérii, přimhouřil oči.

Na jasné modré obloze, kde nebylo mráčku, zářilo slunce. Přímo před ním obklopovala nízká, lišejníkem obrostlá zídka ovocnou zahradu, v níž právě zahlédl tmavě červenou střechu jakéhosi domu, opatřenou okapy. Na pravé straně se prostíral chladivý a vášný les. Po levé straně se mezi dvěma řadami vrb vinula v mírných zákrutech bystřina.

„Kdopak by tady řekl, že se válčí!“ pomyslel si Biggles a zapálil si cigaretu. A pak si vylezl na hrb svého velblouda, aby ten okouzlující výjev mohl lépe pozorovat. „No dobrá, podívám se, jestli je někdo doma.“

Biggles pružně seskočil na zem, kožený kabát hodil na trup letadla a loudal se směrem k domu. Otevřel starou kovovou branku vedoucí do zahrady. Když vstoupil, na chvíli se zastavil, protože hledal pěšinu.

„Hledáte mě, Monsieur?“ řekl čísi hlas, který Bigglesovi připadal lahodný jako cinkot ledu ve sklenici koktejlu.

Biggles se otočil a spatřil světlovlasou krásku v modrém hedvábí, která se na něj usmívala. Na okamžik se zarazil, jako by byl vychován v klášteře a nikdy předtím neviděl děvče. Pak přivřel oči, zatřepal hlavou a zase je otevřel, ale zjevení nezmizelo, bylo stále na stejném místě a culilo se na něj.

„Hledáte snad mne?“ znovu se ptala dívka.

Biggles zasalutoval jako náměsíčný.

„Mademoiselle,“ oslovil ji vážně, „hledal jsem vás po celý svůj život. Nemyslel jsem, že bych vás kdy skutečně našel.“

„A pročpak jste tu přistál?“ zajímala se dívka.

„Přistál jsem tu proto, že můj mag vypověděl službu,“ vysvětloval Biggles dívce.

„A co by se bylo stalo, kdybyste nebyl přistál, když váš vak vypověděl službu?“ vyptávalo se zjevení zvědavě.

„Ne vak – ale mag! To je zkratka pro magnet, rozumíte?“ vysvětloval Biggles a zubil se. „Víte, že jsem ještě nikdy nemyslel usilovněji na nic jiného, než jak přistát, když mag vypoví službu? Kdybych to neudělal, zřítíl bych se z výšky a narazil bych na něco tvrdého.“

„A co teď hodláte dělat?“

„Nevím, budu o tom muset přemýšlet. Bude asi nutno, abych tu nějaký čas zůstal. Buď jak buď, válka zatím ještě neskončí, než se

vrátím. Ale promiňte, pokud to není ode mne příliš smělé, vy jste Angličanka? Ptám se vás proto, že tak dobře mluvíte anglicky.“

„Ne tak docela, pane. Moje matka byla Angličanka a já jsem chodila v Anglii do školy,“ vysvětlila dívka.

„Děkuji vám, slečno –“

„Jmenuji se Marie Janisová.“

„To je roztomilé jméno, mnohem roztomilejší než toto zákoutí,“ řekl Biggles nadšeně. „Máte tedy telefon, slečno Janisová. Není to sice příliš naléhavé, ale pokud nezatelefonuju ke své letce a neřeknu jim, kde jsem, sotva mě najdou,“ vysvětloval Biggles dívce.

Pomyšlení, že by Mahoney mohl jeho letadlo zahlédnout shora a že by tu mohl přistát, nenaplnovalo Bigglese za těchto okolností nijakým nadšením, jak by se mohlo očekávat.

„Prosím, pojďte dál a zatelefonujte si, pane kapitáne,“ řekla dívka a vedla ho dovnitř. „Mohla bych vám nabídnout sklenku likéru?“

„Zda byste mohla?“ odpověděl Biggles a velice ožil. „Řekl bych, že ano.“

Za pět hodin nato usedl Biggles zase do řidičské kabiny svého letadla, jehož poruchu zatím opravila četa leteckých mechaniků. Odlétal a zakroužil nízko nad ovocnou zahradou a vesele mával na modrou štíhlou postavu, která se dívala nahoru a rovněž mávala.

Růžové mráčky se valily přes obzor, když se Biggles vznesl na svou nedlouhou zpáteční cestu na letiště.

„To je dívka, o které jsem už někde četl,“ říkal si pro sebe. „To je onen strážný anděl letců a začíná se mi náramně líbit, pokud se v sobě trochu vyznám. Ať už je to jakkoli, určitě bych byl nevychovaný mamlas, kdybych se k ní ještě jednou nevrátil a nepoděkoval jí za její pohostinství.“

Za týden nato seděl Biggles na staré kamenné lavici v ovocné zahradě a spokojeně si hvízdal. Mihotavé záblesky vzdáleného světlometu, který olizoval oblohu zmučenou válkou, ho už nijak nevzrušovaly, zdálo se, že rachot děl na frontě je velice vzdálen. Letcova ruka byla položena na opěradle a čísi drobná hlava, jejíž vlasy se ve svitu měsíce leskly, byla opřena o jeho rukáv. Je třeba uznat, že za tu krátkou dobu, která uplynula od jeho nuceného přistání nedaleko zahrady, učinil Biggles pozoruhodný pokrok.

„Povězte mi, Marie,“ řekl letec, „slyšela jste už o svém otci?“

„Ne, pane kapitáne,“ odpověděla dívka smutně. „Říkala jsem vám, že byl na návštěvě na severu Francie, když byla vyhlášena válka. V tom divokém zmatku před příchodem Prušáků zůstal pak můj otec za územím, které je teď Prušáky obsazeno. Je zakázáno cestovat do této části Francie, ale já jsem od něho dostala dva dopisy, které mi doručili naši angličtí přátelé. Ještě jsem mu ani nemohla oznámit, že maminka – zemřela!“

V dívčiných očích se zaleskly slzy a Biggles na okamžik pocítil jakousi nevolnost.

„Je to pekelná válka,“ řekl soucitně.

„Kdybych mu jen mohla poslat dopis, abych mu sdělila, že maminka nežije a že já se starám o domácnost a čekám, až se zase vrátí. To bych byla šťastna. Chudák tatínek!“

„Myslím, že ani nevíte, kde váš otec je?“ řekl Biggles s výrazem účasti.

„Ach ne, to já vím,“ řekla dívka rychle. „Vím, kde se zdržuje. Je stále na zámku našich přátel, tam, kde byl v době, když přišli Prušáci.“

„A kde to je?“ zeptal se překvapený Biggles.

„Ve Vinardu, nedaleko města Lilie, na zámku Boreau,“ vysvětlila dívka, „ale mohl by být stejně dobře i v Berlíně,“ dodala smutně a pokrčila rameny.

„Kristepane!“ vyrazil ze sebe náhle Biggles.

„Co jste to řekl, pane?“

„Ale to nic, jen mě něco napadlo. To je všechno,“ řekl Biggles.“

„Jen mi to povězte!“

„Ale ne, to je šílenost. Nejlíp na to zapomenout.“

„Prosím vás, povězte mi to!“

Biggles zaváhal. „No dobrá,“ souhlasil konečně. „Řekněte, prosím, Biggles, a já vám to povím!“

„Prosím, Biggles!“

Letec se její výslovnosti usmál. „Tak když už to tedy musíte vědět,“ řekl, „napadlo mě, že bych vám mohl dělat posla.“

„Ach, Biggles! Ale jak, prosím vás?“

„Dostal jsem takový ztřeštěný nápad, že bych totiž dopis mohl shodit z letadla,“ vysvětloval Biggles.

„Mon Dieu!“ dívka vzrušeně vyskočila, ale Biggles ji zadržel za ruku a přitáhl ji k sobě.

„Biggles, prosím!“

„No dobrá, dobrá,“ zašeptal Biggles. Potom ji však lehce odstrčil stranou, protože mu srdce náhle začalo bít prudčeji, než je kdy dokázalo rozbušit protiletadlové dělostřelectvo. Letec povstal a podíval se na svítící ciferník svých hodinek.

„Je čas, abych se vrátil zase na letiště,“ řekl nejistě.

„Ale, Biggles, vždyť ještě není tak pozdě!“

Biggles se posadil, rukou si přejel přes obličej a pak se rozesmál. „Ted' málem vypověděl službu můj vlastní mag!“ řekl.

Oba mladí lidé se usmáli a na chvíli se odmlčeli.

„Řekněte mi, Biggles, je možné shodit takový dopis pro mého tatínka?“ řekla dívka po chvíli.

„Nevím,“ odpověděl Biggles poněkud nejistě. „Já nevím, jaká jsou v těchto věcech ustanovení, to opravdu nevím. Snad to nebude velké provinění a nahoře se o tom asi vůbec nedozvědí. Dáte mi ten dopis a já uvidím, co se dá dělat.“

„Biggles –, vy ...“

„Copak?“

„Nic už. Pojd'te se mnou dovnitř a napíšeme ten dopis společně.“

Drželi se za ruce a šli směrem k domu. Dívka si vzala psací podložku a dala se do psaní. Pak se tiše otevřely dveře a v nich se objevil Mariin sluha Antoine.

„Zvonila jste, slečno?“ ptal se.

„Merci, Antoine.“

„Poslyšte, Marie,“ řekl Biggles, když muž zase odešel. „Pohled toho pitomce se mi ani trochu nelíbí. Nikdy v životě jsem neviděl stvoření, které by vypadalo nechutněji.“

„Ale co bych si bez něho a bez jeho ženy Lucilly počala? To jsou jediné dvě bytosti, které tu se mnou po celý ten čas zůstaly. Antoine je milý člověk a báječně se o mě stará!“ řekla vyčítavě dívka.

„Já vím,“ řekl Biggles. „Tak pokračujte v tom psaní.“

Dívka psala rychle.

„Podívejte se,“ řekla, když byl dopis napsán, a usmála se. „Přečtěte si to a pak mi povíte, jestli je to dost roztomilý dopis pro otce, kterého tak dlouho postrádám.“

Biggles přečetl několik prvních řádek, zbytek dopisu však přeskočil a začervenel se. „Já nechci číst vaše dopisy, broučku,“ řekl.

Marie dopis zapečetila, napsala adresu a přivázala k němu malou zátěž. „A kdepak bychom vzali nějakou vlajku?“ zeptala se.

„Myslíte praporek?“ usmál se Biggles.

„Ano, praporek. Podívejte, tohle by se hodilo.“ Dívka sňala červenobílou hedvábnou šerpu s opěradla křesla a přivázala ji k zátěži.

„Tady to máte, můj letče,“ řekla a smála se. „A dejte pozor, abyste tatínka neuhodil do hlavy, aby pak na mě nehuboval, že jsem ten dopis poslala.“

Biggles vsunul balíček do kapsy svého leteckého pláště a s milou dívkou se rozloučil.

Když se vrátil na letiště, odešel do svého pokoje, odhodil kabát na postel a pak se šel do jídelny něčeho napít. Když zavřel dveře a odešel, vstoupili do jeho pokoje dva muži – jeden v důstojnické uniformě a jeden v civilu. Muž v civilu ani na chvíli nezaváhal, vzal Bigglesův kabát a vytáhl z kapsy onen dopis.

„Víte, co máte dělat,“ řekl pak přísně.

„Vím. Jak dlouho se zdržíte?“

„Jednu hodinu, ne déle. Zdržte ho až do jedenácti třiceti stranou!“ řekl muž v civilu.

„Spolehněte se,“ odpověděl důstojník a šel pak za Bigglesem do jídelny.

* * *

Biggles si vesele broukal nějakou melodii a zamířil do svého pokoje. Jeho výlet, jak se ukázalo, se odbyl bez zvláštních příhod, a shození dopisu Marie Janisové bylo směšně jednoduché. Letec našel snadno onen zámek, a když se snesl nízko nad něj, sledoval, jak se červenobílá šerpa třepotá nad trávníkem. Když se pak dostal bezpečně zpátky přes zákopy, blahopřál si k výsledku svého poslání. Sousední 287. letka s letadly S.E.5 byla pod ním, a Bigglese napadlo, že by tam mohl přistát a zastavit se u svých kolegů.

Uvědomoval si, že ho bude pozorovat mnoho očí, takže sklouzl po křídle a potom to zase vyrovnal, aby přistál co nejbravurněji.

Náhle však narazil na zem; letadlo se prudce stočilo a postavilo se na nos. Biggles divoce zaklel, vylezl z budky a zkoumal, do jaké míry se letoun poškodil.

„Krucí, proč sem na ten hluboký úvoz nedáte nějaký praporek, chlapi zatracení?“ křičel rozčileně na Wilkinsona a na ostatní piloty, kteří se sbíhali k místu nehody. Pak ukázal na příčinu svého nezdárného přistání.

„Jen se podívejte na tohle svinstvo!“

„No jo, tenhle úvoz zná spousta lidí,“ omlouval se Wilkinson. „Vědět, že sem přiletíš ty, dal bych to úplně zasypat. Ale to nic, zařvala jen jedna pneumatika a vrtule. Naši mládenci ti to do zítřka dají do pořádku. Pojď se u nás napít, já se postarám, abych tě nějak dopravil domů. Náš velitel je na dovolené, takže můžeš použít jeho auto.“

„Výborně, ale já u vás nezůstanu na večeri,“ zdůraznil Biggles, „já mám dneska v noci službu,“ dodal, když pomyslel na měsícem ozářenou zahradu a starou kamennou lavici.

Bylo už skoro osm hodin, když Biggles opustil letiště a posadil se k volantů vypůjčeného automobilu. Zatelefonoval majorovi Mullenovi a oznámil mu, že se opozdí; teď se však chvěl nedočkavostí a uháněl k domu dívky, která se stala příčinou toho, že se mu zase život zdál hodným žití a válka hodnou bojování.

Noc byla tmavá, protože měsíc zastřely nízké mraky. Řada vzdálených výbuchů protiletadlových šrapnelů ho přiměla, že se podíval zamračeně nahoru. Nálet bombardérů, který přerušil průběh jeho úspěšné cesty, mu byl pramálo vhod. A když se nepřátelská letadla a provázející výbuchy protiletadlových šrapnelů blížily, ustaraně svažil čelo.

„Ta letadla letí rovnou nad ten dům, parchanti jedni!“ řekl si Biggles, zhasl světla a uháněl dál k zahradě.

„A hrome, ti jsou nízko,“ zavrčel, když ujížděl dolů po cestě a byl ohlušen řevem motorů těžkých bombardovacích letadel. „Oni sledují stejnou cestu jako já.“

Biggles by byl rád věděl, kam ta letadla mají namířeno, a snažil se vzpomenout si, co by tu mohla mít za cíl. Že by se sám mohl ocitnout v nebezpečí, to ho ani nenapadlo.

Od domu byl vzdálen už jen asi osm kilometrů a zoufale se snažil; aby ta letadla dohonil.

„Ten ubohý brouček se vyděsí k smrti, když letadla přeletí tak nízko nad domem!“ říkal si ustaraně.

V Bigglesovi hrála každá žilka, když uháněl tou cestou. Ale náhle se v něm zatajil dech. Co to je? Ohlušil ho hvízdavý hluk a ledová ruka mu sevřela srdce. Tyhle zvuky až příliš dobře znal. Vhúúm! Vhúúm! Vhúúm! Tři prudké záblesky oranžového ohně vyšlehly k obloze. Vhúm! Vhúm! Vhúm! – následovaly další tři rány.

„Panebože, co to ti šílenci dělají? Vždyť tam je přece les, říkal si Biggles, když zahýbal do poslední zatáčky a byl celý ztuhlý hrůzou. Ozvalo se dalších šest hromových výbuchů, které se zdály být vzdáleny jen několik set metrů od něho, a které mu málem protrhly ušní bubínky. On však jel stále dál. Pokoušel se uvažovat, ale nebyl schopen, ztratil všechn smysl pro čas a veškerou rozvahu. Měl dojem, že takhle pojede navěky. Nepřetržitě klel. Světlometry prohledávaly oblohu ve všech koutech a Biggles podvědomě tušil, že hluk motorů už slábne v dálce.

„Už odletěli,“ řekl si a snažil se jasně uvažovat. „Bože, jestli tak zasáhli ten dům!“ hrozil se. Sešlápl brzdy, až to zaskřípalo, protože nějací dva muži mu skočili před auto, když zahýbal do brány, ale on se na ně nepodíval. Jedním pohledem zjistil, že ten dům je pouhou hromadou hořících a dýmajících sutin. Vyskočil z automobilu a hnál se směrem k hořícím troskám, ale čísi ruka mu sevřela rameno jako do svěráku. Biggles, celý bledý, se vztekle vytrhl. „Krucinál, je tam moje děvče!“

Řízný vojenský hlas se zabodl do jeho zmateného mozku.

„Ani krok, kapitáne Bigglesworthe!“ zmrazil ho ten hlas.

„Pusťte mě, krucinál!“ vybuchl Biggles a zápasil s tím mužem jako zuřivec.

„Ještě jedno slovo, kapitáne Bigglesworthe, a dám vás zatknout!“ řekl ten hlas drsně a neúprosně.

„Co že uděláte?“ nechápal Biggles slova, která slyšel. „Co uděláte?“ vykřikl nechápavě.

V tom zahlédl, jak se žár požáru odráží na napřažených bodácích čtyř anglických vojáků. Nedaleko něho stál plukovník Raymond z hlavního leteckého velitelství a ještě jeden muž. Biggles si přejel rukou přes oči a kroutil hlavou.

„Já sním,“ řekl, „ano, já skutečně sním. Bože, co tohle je za příšerný výjev? Kéž bych se probudil!“

„Napijte se, Bigglesworthe, a vzmužte se!“ řekl plukovník Raymond a podal mu polní láhev. Biggles ji vyprázdnil a vrátil plukovníkovi.

„Já teď odejdu,“ řekl plukovník, „uvidíme se zítra ráno. Tento důstojník vám poví všechno, co si přejete vědět,“ dodal plukovník Raymond a ukázal na muže v černém civilu, který stál nedaleko. „Dobrou noc, Bigglesworthe.“

„Dobrou noc, pane plukovníku. A vy – poslyšte, je ta dívka tam?“ zeptal se Biggles muže, na něhož ho plukovník odkázal.

Muž přikývl.

„Tak to je všechno, co jsem chtěl vědět,“ řekl Biggles a pomalu se otočil.

„Je mi líto, ale jsou tu ještě jiné věci, které se musíte dozvědět,“ podotkl ten muž.

„Tak? Řekněte mi aspoň, kdo jste.“

„Major Charles od britské Intelligence Service.“

„Intelligence Service!“ opakoval si Biggles a vysvitl mu první záblesk poznání.

„Pojďte sem na chvíli!“ Major Charles rozsvítil světla u letcova auta. „Včera vás požádala jakási dáma, abyste někam odevzdal její zprávu, že ano?“ ptal se major.

„No ano!“

„Přečetl jste si ji?“

„Ano.“

„Byla to tahle zpráva?“ ptal se major Charles a podal pilotovi dopis.

Biggles si přečetl několik prvních řádek a byl ohromený.

„Ano, to je ten dopis,“ přisvědčil potom.

„Obrat’te to!“

Biggles uposlechl. Až sebou trhl, když si povšiml směsice čar, které zřetelně prosvítaly papírem. V jejich středu byl kroužek.

„Poznáváte to?“

„Ano.“

„Co je to?“

„Je to náčrtek letiště 266. letky,“ odpověděl Biggles jako dítě, které odříkává z katechismu.

„Vidíte ten kroužek?“

„Ano.“

„To je důstojnická jídelna. Snad jste teď pochopil. Dopis, který jste měl na žádost té ženy dopravit, byl předem zpracován chemickým roztokem, neviditelným inkoustem, a obsahoval takové údaje, že kdybyste jej byl doručil na místo určení, byla celá vaše letka dnes v noci smetena s povrchu zemského. A vy ovšem také! Ta dívka vás poslala na smrt, kapitáne Bigglesworthe!“

„To se mi nechce věřit,“ řekl Biggles zřetelně. „Ale vždyť já jsem ten dopis doručil!“ vzpomatoval se náhle.

„Ne však tehle,“ řekl major a podivně se usmál.

„Vy jste odevzdal dopis, který jsme vám vyměnili za tehle.“

„Vyměnili!“

„My jsme tu ženu sledovali už dlouhou dobu. Vy jste byl pod dohledem od toho dne, kdy jste tam nouzově přistál, ačkoli váš vojenský výkaz z vás snímá jakékoli podezření.“

„A na tom podvrženém plánu jste zaznamenal její dům, aby byl bombardován místo našeho letiště?“ poškleboval se Biggles. „Je to tak?“

Major Charles pokrčil rameny. „Ta žena měla dobré spojení. Kdybychom ji zatkli, vznikly by nám nečekané potíže, ale její činnost jsme museli zmařit! Ta žena měla mocné přátele na vysokých místech. No, už musím jít, nepochybuji, že se ráno dozvíte další od velitele peruti.“

Biggles vyšel kousek nahoru po zahradní pěšině. Stará kamenná lavička byla rozžhavena do temně rudé barvy. „Bože, jsem to ale pitomec!“ řekl si a otočil se zpět. „To je ale pekelná válka!“

Pak ujížděl pomalu zpátky na letiště. Na jeho stole ležel dopis. Když ho dychtivě otevřel, četl:

„Můj milý,

musím se tě zeptat na něco velmi důležitého – na něco, co pro mě musíš udělat. Dnes večer v sedm hodin přijdu pro tebe. Je to důležité. Setkáme se na cestě u letiště. Budu k tobě velice hodná, můj Bigglesie. Marie“

Biggles se posadil na postel, ruce se mu zachvěly, četl znova a znova ten dopis a snažil se vypátrat jeho smysl. „Nařídila nálet na

osm hodin,“ říkal si, „když budou všichni důstojníci v jídelně! Věděla, že tam budu taky, a tak mi napsala ten dopis, aby mě dostala ven. Věděla, že bych ji nikdy nenechal na té cestě čekat – tak to bylo! Měla o mě starost, jinak by to nebyla udělala. Když jsem pak nepřišel, odešla, vrátila se domů. Vůbec nevěděla, že jsem její dopis nedostal – jak by to taky mohla vědět? Teď je mrtvá. Kdybych nebyl přistál na letišti 287. letky, byl bych teď u ní. No, už se to nikdy nedoví.“

Biggles unaveně vstal. V dálce zpívaly čísi hlasy, a pilot se musel trpce usmát, když zaslechl slova dobře známé písničky: „Kdo má strach, že v prach se změní, koho děsí hrobu chlad, kdo se bojí zapomnění všeho, co měl kdysi rád? Proto líp se držet moku, tento svět jen umí lhát – připijme mrtvému soku, tomu, kdo má umírat!“

Zaklepání na dveře ho probudilo ze zadumání. Vstoupila ordonance od letištní stráže.

„Nějaká dáma vám tu nechala dopis,“ řekl ten muž a podal dopis letci.

„Nějaká dáma? – A kdy?“ ptal se Biggles a s velkým úsilím se ovládl, aby vypadal klidně.

„Asi před deseti minutami, pane kapitáne. Těsně než jste se vrátil. Přišla kolem osmé hodiny a říkala, že s vámi musí mluvit, pane kapitáne, ale já jsem jí řekl, že tu nejste.“

„Kde je teď?“

„Už odjela, pane kapitáne, byla tady vozem. Říkala, abych ten dopis předal přímo vám, hned jak se vrátíte, pane kapitáne.“

„No dobrá – můžeš jít.“

Biggles vzal dopis, otevřel ho a četl:

„Sbohem, můj Bigglesí!

Nyní už to víš. Co bych ti ještě mohla říci? Snad jenom toto: Naše osudy nebývají vždycky v našich rukou – to si provždy zapamatuj a řiď se podle toho, můj Bigglesí! To je všechno, co bych snad měla říci. Přišla jsem za tebou dnes večer, abych tě odvedla anebo s tebou společně zemřela, ale nebyl jsi doma. A pamatuj si, že jedna věc v tomto světě války a lži je pravdivá: moje láska k tobě. Snad ti bude oporou, jako je mně. Dávej na sebe pozor! Budu se za tebe stále modlit. Pokud se ti něco stane, já se to dozvím, ale stane-li se něco mně, ty se to nedozvíš nikdy. Moje poslední myšlenka bude

patřit tobě. My se zase setkáme, když ne na tomto, tedy určitě na onom světě. Proto nechci říkat sbohem, ale au revoir!

Marie.“

„A naši si myslí, že je mrtvá,“ řekl si Biggles potichu. „Riskovala život, aby mi to sdělila,“ Biggles ten dopis něžně políbil, pak ho podržel těsně nad svící a pozoroval, jak hoří.

Shořelé zbytky pak rozdrtil mezi prsty.

Vtom se otevřely dveře a vešel Mahoney. „Ahoj, chlapče, copak je to s tebou? Něco ti tu hoří?“ vyzvídál Mahoney.

„Jo,“ odpověděl Biggles a velmi pomalu vyslovoval, „je to moje ztřeštěnost, ještě jsem si přitom trochu popálil prsty.“

Kapitola třináctá

Poslední přehlídka

Ve dnech, které následovaly po této tragické příhodě, létal Biggles s takovou nedbalostí a s takovým nezájmem o možné následky, že jeho představený major Mullen usoudil, že kdyby to takhle pokračovalo, mohlo by být jen otázkou času, že se jednou zapomene vůbec vrátit. Velitel peruti se mu sice o příhodě s dívkou nezmínil, Biggles však věděl, že major o hlavních okolnostech toho případu asi ví, protože by se ho jinak vyptával, proč byl předvolán na hlavní velitelství.

Ačkoli tedy major věděl hodně, neřekl nic, chování svého velitele roje však sledoval s velkou úzkostlivostí. Zavolal si dokonce McLarena a Mahoneye do své kanceláře, aby s nimi o té věci pohovořil.

Mahoney starostlivě a chápavě pokyvoval hlavou, když naslouchal velitelovým obavám.

„Pokud Biggles nedostane dovolenou, bude brzy vyřízen,“ řekl pak. „Pije whisky i k snídani, a vy jistě víte, co to znamená. Velmi rychle schází. Včera ráno vypil půl láhve whisky ještě před rozedněním, ale do hangáru přišel střízlivý stejně jako já. Pořádný

chlap se neopíjí, když je v takovém stavu jako Biggles. A vůbec nemá smysl mu domlouvat – vy to víte stejně dobře jako já. Dostal se do takového stavu, že to považuje za osobní urážku, když mu člověk dává rady ohledně lítání. Je to škoda, ale do těchhle konců se asi dostane leckdo z nás, obávám se. Newland od 287. letky mi nedávno říkal, naprosto důvěrně, že za ním všude lítá modrý holub. Kam se prý pohne, všude vidí modrého holuba. A myslel to naprosto vážně!“

„Dobrá, musím ho tedy poslat domů, ať se mu to bude líbit, nebo ne,“ pokračoval major, „ale kdybych k tomu nenašel vhodnou záminku, určitě by ho to dorazilo. No, podívejte, mládenci! Co kdybych poslal někoho domů, aby utvořil novou letku – například letku sluk – a přivezl je pak na frontu. Vy dva jste starší než Bigglesworth a oba jste na řadě k povýšení. Já odejdu za týden nebo za dva k peruti, jak se domnívám, takže jeden z vás bude muset převzít velení 266. letky. Máte něco proti tomu, kdybych poslal domů do Anglie pro novou letku Biggleswortha?“ navrhl velitel letky a podíval se omluvně na oba kapitány.

„Já ne, pane majore,“ řekl Mahoney obratem.

„Ani já ne, pane majore,“ dodal i McLaren.

„Děkuji vám. To jsem si přál vědět,“ řekl major. „Pošlu ho tedy do Anglie. Kdepak je teď?“

„Je ve vzduchu,“ odpověděl Mahoney. „On skoro nikdy není na zemi. Bůhví kde lítá, je to jistě na kilometry daleko. Na hlídce ho nikdy nevidím.“

Velitel letky přikývl. „Dobrá, takhle to nemůže jít dál. Musí pro něj někdo zaletět. Mimochodem, zítra letíme na velkou akci, dnes večer to bude v rozkaze. Udělali byste dobře, kdybyste si náležitě prohlédli stroje.“

* * *

Biggles kroužil ve výšce pěti tisíc metrů a potom se obrátil k městu Lilie, aniž si to jasně uvědomil. Lhostejně si prohlížel prostor kolem, zda by tam zahlédl stopy po nějakém nepřátelském letadle, ale kromě šiku anglických stíhaček Bristol, které letěly domů hluboko pod ním, byla obloha dočista prázdná. Kdepak je teď? Kam odešla ta dívka v oné tragické noci rozčarování? Chytili ji snad?

To byly myšlenky, které Bigglesovi měnily dny a noci v peklo. Zjevovala se mu za chladných šedivých svítání s páskou na očích a s

tváří obrácenou proti popravčí četě vojáků v nějaké pochmurné francouzské vesnici.

Kdesi houkla salva střel a cosi třísklo do nožní řídicí páky nedaleko letcovy nohy. To ho okamžitě vrátilo do drsné skutečnosti.

Biggles provedl poloviční výkrut a rozhlédl se. Zjistil, že se od něho rychle vzdalovalo německé letadlo značky Hannover. Biggles se zakabonil a znejistěl.

„Panebože! Byl bych do něj málem vrazil, a vůbec jsem o něm nevěděl. Když letěli kolem, pozorovatel do mě našil dávku z kulometu,“ říkal si. „Být to tak D.VII ...“ Ale pak jen pokrčil rameny. „No, a co na tom? Copak ještě snad na něčem záleží?“

Biggles se podíval dolů, aby zjistil svou polohu. Krajina mu byla povědomá, protože ji během minulého týdne sledoval snad desetkrát. Na levé straně bylo město Lilie, nejhorší pařeníště protiletadlové činnosti v celé Francii. Po pravici vedla úzká zatáčející se cesta do vesnice Vinardu a do zámku Boreau – jeho jediného pojítka s Marií. Snad by tam dokonce mohla teď být – tato myšlenka ho napadla dnes poprvé. Ale jak by se tam byla dostala? Vyzvědači přece přecházejí přes hranice sem a tam, uvažoval Biggles, a přitom nikdo neví jak, kromě těch několika lidí, jejichž je to nebezpečné zaměstnání. Biggles se rozhlédl po obloze, ale nic neviděl; postrčil proto řídicí páku dopředu a začal se snášet ve velkých spirálách dolů.

Ve výšce patnácti set metrů Biggles zaváhal. Smí se odvážit, aby ztratil ještě víc výšky? Letec udělal přemet, poloviční výkrut a vyrovnal. Pak udělal další přemet a poloviční výkrut z jeho vrcholného konce. A potom sletěl do vývrtky. Letadlo vyrovnal ve výšce šesti set metrů a pozorně si prohlížel zámek Boreau. Nikdo nebyl v dohledu – ale ano – letcovy oči náhle postřehly jakýsi pohyb na konci zahrady. Sklouzl níže. Věděl, že je to od něho ztřeštěná odvaha, zvědavost však u něho zvítězila nad obezřetností.

Kdosi na něj mával – cože? Biggles sklonil nos svého letounu dolů k rychlému letu střemhlav a potom zase vyletěl vzhůru jako svíčka. Srdce mu prudce bušilo radostí. Klamal ho zrak, anebo skutečně zahlédl modře oblečenou postavu, která mávala modrobílou šerpou?

Biggles se ohlédl: modrobílá šerpa byla rozprostřena na trávníku! Obrátil své letadlo směrem k zákopům a uháněl k domovu. Hlava se mu točila.

„Ted' jsem se určitě zbláznil,“ procedil Biggles sevřenými zuby. „Ta dívka je určitě vyzvědačka, jinak by tam nebyla!“ Tato myšlenka ho ohromila, jak si právě uvědomoval, protože vlastně stále ještě doufal, že se velitelství ve svém předpokladu mylí, že ta dívka do vyzvědačství není zapletena.

Začaly ho přepadat pochybnosti. Viděl ji skutečně, anebo to byl jen přelud jeho obrazotvornosti? Snad to byl docela někdo jiný. Vždyť byl moc daleko, aby mohl rozeznat siluetu té postavy.“ Ona je určitě vyzvědačka, a já jsem vyložený blázen,“ říkal si Biggles, když kličkoval mezi palbou nedalekých protiletadlových děl.

Na poloviční cestě domů měl Biggles štěstí, že se setkal se šikem letounů S.E.5, k nimž se připojil. Když se dostal bezpečně nad anglické zákopy, zamával letadlům na rozloučenou a brzy se zase ocitl na letišti v Maranique. Zamířil do jídelny a připojil se k hloučku důstojníků, kteří se seskupili kolem návěsní tabule.

„Copak se stalo, hoši?“ zeptal se.

„Zítra je náramná přehlídka, Biggles,“ odpověděl Mahoney.

„Co je to?“

„Doprovod – dvojitá porce. Osmnáct devítek bude zítra ráno bombardovat letiště 27, a táž parta oddělá odpoledne jiný objekt nedaleko Lilie. My a 287. letka je doprovázíme. 287. letka bude nahoře na galerii a my se přilepíme na bombometnou formaci. Schůzku máme nad lesem Mossyface ve výšce tří tisíc metrů v deset hodin dopoledne.

„Panebože! To jste snad vypátrali německý generální štáb nebo co?“

„Nijak by mě to nepřekvapilo. Je to určitě něco moc důležitého, protože se pořádají dvě přehlídky. Přehlídka letiště 27 je v pořadí první – a ta druhá má přijít později. Nejspíš chtějí něco vymazat z mapy. Není to špatný nápad, ale kdyby aspoň ty bombardéry cíl zasáhly!“

Biggles zamyšleně pokyvoval hlavou, protože ho to nijak nezaujalo. Takový doprovod je pitomé zaměstnání, zejména při jeho současné náladě. Později odpoledne bylo na návěsní desce vyvěšeno jiné oznámení, které bylo vítáno hlasitými výkřiky a všeobecným veselím. Biggles se protlačil do přední řady a četl:

Povýšení.

Akt. kpt. J. Bigglesworth, velitel roje, se povyšuje na majora W. E. F. 10. 11. 18.

Č. j. 243/117/18

Jmenování.

Major J. Bigglesworth od 266. letky je jmenován velitelem 319. letky. H. E., W. E. F. 11. 11. 18. Č. j. 243/118/18.

Biggles se na to oznámení podíval nedůvěřivě. Obrátil se pak k majoru Mullenovi, který právě vešel do místnosti.

„Tak tedy odejdu domů, pane majore,“ řekl Biggles stísněně.

„Ano, Bigglesworthe, velitelství peruti si přeje, abyste sestavil 319. letku. Myslím že dostanete sluky – budete pak moci kroužit kolem velbloudů.“

„Velbloudi mi docela stačí,“ odporoval Biggles. „To je právě neštěstí téhle prašivé války, že lidi nejsou s ničím spokojeni. Nechte nám jen velbloudy a letouny S.E., a Němci ať mají svoje V. a VII. Čert aby ty neustálé změny vzal! Slyšel jsem o tom novém letounu, který se jmenuje Mlok a má prý brnění z pancéřových plátů. Nač to? Já vám to povím. Nějaký lampasák nejspíš dostal ránu do zadní části těla, a tohle je následek. Co s těmi pancéři nebo s kyslíkem, aby nám spálil pajšl? A co s elektricky vytápěnou kombinézou? Aby člověku spálila ledviny? Tak bude aspoň brzy po válce!“

„Vy budete mluvit jinak, až ty sluky dostanete,“ zasmál se major Mullen.

„V rozkaze stojí, že mám odejít zítra.“

„Ano, je to tak.“

„No dobře. Tak ode mě pozdravujte Němce na letišti 27 a – kterépak jsou ty další objekty, které se mají vyhodit do vzduchu?“

„Ale, to ani já sám nevím,“ odpověděl major Mullen. „Nějaké místo nedaleko Lilie, zámek Boreau nebo něco podobného. Tak nashledanou!“

Celou minutu stál Biggles na místě jako přikovaný. A majorova slova mu stále zněla v uších.

„Zámek Boreau nebo něco podobného ...“

Tak tedy zámek Boreau! Oni vědí všechno, aby do toho hrom praštil! Jak to ti čmuchalové od výzvědné služby mohli vysлідit? Biggles byl na nejvyšší míru rozčilen.

Mahoney ho plácl po zádech. „Pojď se napít, Biggles!“ houkl na něj.

Biggles se otočil a zaklel.

„Ale houby,“ odsekl. „Byl jsem jen trochu naštván, že musím opustit letku. Je mi to líto, zkrátka mě to štve. Co vy všichni děláte?“ zahlaholil jaksi strojeně. „Dneska večer se se mnou napijete.“

Večeře byla náramně hlučná. Pronášely se obvyklé připitky na rozloučenou a každý z přítomných byl hlučně šťasten. Biggles seděl v čele stolu bledý v tváři a oči mu nepřirozeně žhnuly.

„Takže zítra podniknu poslední přehlídku,“ prohlásil.

Velitel letky rychle zareagoval.

„Vždyť já myslel, že odjedete zítra ráno?“ volal překvapeně.

„Odpoledne, pokud proti tomu nic nemáte, pane majore,“ odpověděl Biggles. „musím ještě vykonat jednu přehlídku s 266. letkou.“

Major Mullen přikývl. „No dobrá,“ řekl, „ale nedělejte žádné hlouposti!“ varoval ho. „Měl bych vás vyhnat zítra hned ráno.“

Biggles strávil neklidnou a bezesnou noc. Sotva si dovedl vysvětlit, proč vlastně žádal majora, aby mu dovolit letět s ranní přehlídkou, ledaže tak chtěl odložit co možná nejdéle svůj odjezd. Namáhal svůj mozek, aby našel nějakou výmluvu pro ten odklad až na odpoledne, aby se tak dozvěděl výsledek bombardování zámku Boreau. Kdyby se mu nepodařilo zůstat, rozhodl se požádat Mahoneye nebo Maca, aby se mu pokusili poslat kopie fotografií vybuchujících bomb.

Když o tom všem déle přemýšlel, uvědomil si, že jeho první obavy, že totiž zámek bude bombardován proto, že se anglická výzvědná služba dozvěděla o Mariině přítomnosti, byly neopodstatněné. Mnohem pravděpodobnější se zdálo, že se lidé od výzvědné služby dozvěděli již před časem, že se v této budově skrývá několik členů německého hlavního štábu nebo výzvědné služby, a nedávná nepřijemnost je jen přiměla k urychlení jejich rozhodnutí, aby ten zámek bombardovali.

„Co bych mohl podniknout? Nic,“ usoudil s pocitem beznaděje, „zhola nic!“ Blesklo mu hlavou, že by tam mohl shodit varovnou zprávu, ale okamžitě tu myšlenku zavrhl, protože takový čin by z něho neodvolatelně udělal vlastizrádce. A přitom pomyšlení, že se vrátí do Anglie a ponechá dívku jejímu osudu, aniž hne prstem, aby jí pomohl, ho málem uvedlo do zoufalství. Ona se ho přece pokusila zachránit, když jejich postavení bylo obrácené!

Když ráno sluha přinesl Bigglesovi čaj, byl rád, a vstal unaven a s kruhy pod očima. V deset hodin byl už ve vzduchu a směřoval k zákopům a k prušáckému letišti v Lille. Za ním letěli Cowley a Algernon Montgomery. Po jejich levici letěla bombardovací letadla. Slunce se odráželo na jejich lakovaných křídlech a pozorovatelé se nonšalantně opírali a o své kulometné kruhy. Za nimi byl Mahoney s letkou A, někde vzadu McLaren s letkou B, zatímco ve výšce šesti set metrů nad sebou mohl Biggles sledovat letku S.E.5. To je ale podívaná, pomyslel si Biggles, když přehlédl všech šestatřicet letadel. „Hun, který by se do nás chtěl pustit, ten by musel mít nervy jako provazy,“ říkal si.

Pozorovatel v nejbližší devítce na Bigglese zamával, zkrřížil prsty a na cosi ukázal. Biggles udaný směr na obloze sledoval a zahlédl půl tuctu fokkerů trojplášníků, které s nimi letěly rovnoběžně. Vzápětí se však obrátily a zmizely v dálce. Pozorovatel na něj zase zamával, usmál se a ukazoval palcem nahoru.

„Ano,“ souhlasil s ním Biggles, „vyčmuchali letadla S.E., která letí nad námi, a zřejmě předpokládali mnohem čistší vzduch. Ani se jim nedivím, že to vzdali.“

Bigglesovi bylo líto, že Němci odletěli, byl by se rád s někým porval. Celé tři čtvrti hodiny letěli letci do nepřátelského území, a potom vůdce bombardérů, jehož letoun bylo možno rozeznat podle vlajky, začal obracet.

„Otáčí se proti větru,“ řekl si Biggles, „určitě jsme už nad cílem.“

Podíval se dolů a uviděl letiště. Pak zase vzhlédl nahoru a to včas, aby ještě zahlédl, jak vůdce vypálil zelené světlo ze signální pistole. Hned nato zasvištělo vzduchem osmnáct bomb.

První zásilku bomb následovala po chvíli druhá dávka, dalších osmnáct. Biggles pozorně udržoval své místo v letovém šiku a občas mrkl dolů pod sebou. Jak nekonečně dlouhé mu to připadalo, než ty bomby doletěly na zem.

„Kruci, snad nejsou všechny slepé,“ nemohl se dočkat Biggles. „A, tamhle už to bouchá!“ Na letišti se objevila skupina kouřových oblaků a za chvíli nato druhá.

Druhá dávka bomb mířila lépe než první. Jedna bomba dopadla přímo na hangár, druhá vybuchla mezi letadly na startovací dráze a

jiná zase zasáhla několik budov hned za ní. Zbylé bomby se roztrousily po celém letišti.

„Tam se budou muset pěkně ohánět, než se bude moci někdo pokusit o přistání v noci,“ pochechtával se Biggles, když si představil ty díry, které bomby natropily na prostranství letiště.

Slabý štěkot kulometů dolehl Bigglesovi k uším i přes hukot letadlových motorů. Ohlédl se přes rameno a v tom okamžiku se mu zatajil dech. Uviděl roj fokkerů D.VII promíchaných s trojplošníky, které mířily téměř svisle dolů na nejzapadlejší devítky. Kulometčíci na zadních sedadlech se krčili za svými kulomety. Když se nepřítel přiblížil na dostřel, vzduch se zaplnil blýskavými čarami střel, a pak fokkery zase zmizely mezi anglickými bombardéry.

Pak Biggles zahlédl McLarenovo letadlo, jak se rozkolébalo a potom se se zbytkem svého roje vrhlo rovnou dolů po stopě těch nepřátelských letadel.

„Kristepane, těch je tam určitě třicet, to bude pro ně pěkná fuška,“ pomyslel si Biggles, zahoupal křídly a odburácel dolů do vířící míchanice letadel.

Před hledím kulometu mu přeletěl červeně natřený letoun. Biggles stiskl spoušť, ale náhle musel otočit letadlo ve strmé zatáčce, aby se nesrazil s prvním letadlem S.E., které se hnalo shora.

Biggles se rychle rozhlédl. Prostor kolem byl zaplněn letadly, která se potápěla, vířila a vzlétala jako svíce vzhůru, ale bombardéry pokračovaly ve svém kursu a byly již kilometr daleko.

Biggles strhl svého velblouda v patách za modrobílým fokkerem, ale v témže okamžiku se ozval jakýsi třeskot a praskot, jako by se cosi tříštilo na jeho palubní desce. Palčivá bolest mu zachvátila nohu, ale on se snažil za každou cenu zahlédnout svého protivníka. Kolem dokola byli samí Hunové a do jeho letadla střeleli jako do terče. Biggles přitáhl řídicí páku zpátky až k sobě a divoce se vznesl nahoru. Před hledím kulometu se mu zableskl nějaký fokker, Biggles spustil palbu a pak už jen sledoval, jak se pilot nepřátelského letounu zhroutil dopředu a jak se nos letadla sklonil dolů, protože se letadlo pod nápořem olova propadlo motorem dolů.

Cosí švihlo velblouda prudce jako důtkami, až se letadlo zachvělo a v nejbližším okamžiku letělo ve vývrtce dolů, třebaže se pilot zuřivě namáhal, aby stroj zase vyrovnal. A když si uvědomil, že

jeho velbloud už neposlouchá kormidla, zachvátil ho ošklivý pocit bezmocnosti.

Bigglesovi se zdálo, že na konci jednoho křídla se cosi podivného třepotá, ale pak zjistil, že je to křídélko visící pouze na jednom drátě. Pilot srazil řídicí páku na protilehlou stranu a letadlo se vzneslo vzhůru.

„Panebože, kdybych to mohl udržet aspoň takhle,“ blesklo mu hlavou, ale to už druhý sled výstřelů, které vypálil neviditelný nepřítel, prorazil střední část jeho trupu. Pilot bezděčně kopl pravou nohou do řídicí páky, ale velbloud začal znovu kroužit ve vývrtce. Byl už nedaleko země a všechno úsilí dostat nos letadla opět vzhůru se zdálo marné. Biggles měl náhle dojem, že se mu cosi stalo s nohou. Nemohl jí pohybovat!

Bigglese napadlo, že nadešel jeho čas. Věděl, že se v dešti olova snáší dolů právě tak, jako vídal předtím tucty letadel a jak i on sám sestřeloval nepřátele. Věděl, že se dole roztříští, ale příliš ho to nevzrušovalo. Tisíce myšlenek mu za pouhou vteřinu proletělo hlavou. A ona vteřina mu připadala delší než minuta. Za ten okamžik promyslel tucty věcí, co v této situaci dělat.

Náhle se nos velblouda vznesl napolo vzhůru a letadlo se pomalu vybralo z vývrtky.

Velbloud nyní klouzal po křídle, strmě do pravé strany nosem dolů, na samém okraji další vývrtky, která by už určitě byla poslední. Řídicí páka byla zasunuta dozadu až k levému letcově stehnu. Biggles si nyní uvolnil popruhy a všelijak se v sedadle kroutil, aby dostal pravou nohu na levou řídicí páku, ale nijak se mu to nedařilo. Měl dojem, že řada topolů mu vyskočila naproti, proto bleskurychlým pohybem vypnul zapalování motoru, koleno nezraněné nohy zdvihl až k bradě, ruce sepal na obličej a očekával náraz.

Ozval se třeskot a praskání, jako když veliký strom v lese spadne na lesní podrost. Biggles se bál, že letadlo vybuchne, a proto se zuřivě snažil dostat se co nejrychleji z vraku, kutálel se a rychle lezl pryč. Měl dojem, jako by to všechno byl příšerný sen, z něhož se nemůže probudit. Nejasně si uvědomil vedro od nedalekého požáru; to hořel jeho velbloud a plameny šlehaly k obloze. Přibíhali k němu podivně vypadající vojáci. Pilot si strhl brýle potřísněné krví, upřeně se na ně zahleděl a snažil se pochopit, co se to vlastně děje.

„Jsem dole,“ pronesl k sobě hlasem, který se jeho hlasu vůbec nepodobal. „Jsem dole,“ opakoval si, jako by mu to mohlo pomoci pochopit, co se stalo.

Němečtí vojáci se shlukli kolem něho a Biggles si je zvědavě prohlížel. Jeden z nich postoupil k němu.

„Schweinehund Flieger!“ zavrčel a vztekle kopl letce do boku. Biggles až stiskl zuby, jak ho to zbolelo. Voják už znovu zdvihl svou těžkou botu, když náhle zazněl čísi povel a voják poslušně ustoupil dozadu. Biggles vzhlédl a uviděl důstojníka přibližně svého stáří, v přiléhavé světlešedé uniformě, který se na něj docela soucitně díval. Biggles si všiml, že má na krku vojenské vyznamenání Pour le Merite, a také železný kříž první třídy.

„To jste měl smůlu,“ řekl Němec anglicky se sotva znatelným cizím přízvukem.

„To ano,“ vypravil ze sebe Biggles s námahou. Přinutil se k úsměvu a snažil se povstat. „A je mi to líto, že se to přihodilo právě dnes ráno.“

„Proč?“

„Protože jsem si moc přál podívat se dnes odpoledne na jeden nálet,“ odpověděl Biggles.

„Ale? Dnes odpoledne už žádný nálet nebude,“ odpověděl Němec s úsměvem.

„Jak to?“

Němec se opět usmál. „Protože bylo před půlhodinou podepsáno příměří. Vy jste to ovšem ještě nemohl vědět.“